

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SIN BIN STORIES BOOK 2

Chasing the Puck

AN OPPOSITES ATTRACT HOCKEY ROMANCE

LYSSA LEMIRE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DISKI KOVALAMAK

GÜNAH KUTUSU HİKAYELERİ KİTAP 2

LYSSA LEMIRE

Telif Hakkı © 2024 by Lyssa Lemire

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Kapak Mayhem Cover Creations

tarafından ✨[Vellum ile](#)
[oluşturulmuştur](#)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44 Sonsöz](#)

[Also by Lyssa Lemire Yazar](#)

[Hakkında](#)

O Yüz on bir gün. En son seks yaptığımdan beri bu kadar zaman geçti.

Bazı insanlar için bu uzun bir süre olmayabilir. Benim için mi? Sonsuzluk gibi bir şey.

Bu gece, bu kurak dönemi kırmak parmaklarımı şıklatmak kadar kolay olacaktı. Dört takım arkadaşım ile birlikte yaşadığım ev bir zafer partisi için tıklım tıklım dolu. Ortalık cıvılcıvılcı, içkiler akıyor, keyifler yerinde ve güzel kadınlar bütün gece utanmadan beni süzüyor.

Şu anda biriyle konuşuyorum, dar mavi elbiseli bir kız, bu yüz on bir günlük bekârlık serisinde saati sıfırlamama yardım etmeye çok hevesli.

Bunu bana uzun kirpiklerini kırıştırarak, hiç de komik olmayan bir espri yaptığımda kahkahalar atarak, koluma ya da göğsüme dokunmak için bahaneler bularak ve özellikle de uzaydan bile fark edilebilecek kadar bariz bir şekilde beni siken gözlerle bana bakarak açıkça belli ediyor.

Bu kurak dönemi sona erdirmek parmaklarımı şıklatmaktan daha kolay olurdu.

Ama önümde duran, vücut dili onu odama götürmem için adeta yalvaran kıza bakmıyorum.

Hayır. Başka birine bakıyorum.

Odanın karşısındaki kıza bakıyorum. Kestane rengi saçları, ışıltılı yeşil gözleri ve yanaklarında hafif soluk çilleri olan kıza.

Yüz on bir gün önce onunla tanıştığım dan beri düşünmeden edemediğim kız.

Kendini zihnimde sabitleyen ve aletimin başkası için seğirmesini bile engelleyen kız.

Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyleyen kız.
Olivia Lockley.

Orada en iyi arkadaşı ve takım arkadaşım Hudson'ın kız arkadaşı Summer ile konuşuyor.

Summer'a bir şeyler söylerken kaşları havaya kalkıyor ve yüzü hareketleniyor. Bende gerçekten bir sorun olmalı, çünkü önümdeki kızın ne kadar esnek olduğundan bahsetmesinden çok onun neden bahsettiğini merak ediyorum.

Sonra Olivia'nın yüzü buruşuyor ve başını geriye atıp bir kahkaha attığını görüyorum. Kalbim göğsümde yerinden fırlıyor. Bir nota yakalamaya çalışmak için kulaklarımı zorluyorum.

Olivia'nın kahkahası -gerçek kahkahası, sık sık bana yönelttiği alaycı kahkahası değil- hafif bir esintinin karıştırdığı gümüş rüzgâr çanları gibi bir sestir. İnsanın kalbini yakalayan türden bir ses.

Ama tabii ki, bangır bangır çalan müzik ve partiden gelen gürültülü konuşmalar yüzünden sesin bir ipucunu bile yakalayamıyorum.

Dudaklarım hayal kırıklığı içinde aşağı doğru çekiliyor. Kırmızı Solo bardağımı dudaklarıma götürüyorum ve son biramı da yudumluyorum. Yeniden doldurmaya ihtiyaç duymak bana önümdeki kızla olan konuşmamdan uzaklaşmak için bir bahane verecek. Ama ben öyle hissetmiyorum.

Yine de bir pislik olmak istemiyorum. Bu kız -adının Samantha olduğuna eminim- iyi davrandı. Artı, o lanet bir nakavt. Eğer yüz küsur günlük garip bir bunalımda olmasaydım, ona tam olarak aradığı şeyi vermekten çok daha istekli olurum.

Bu yüzden, onu yakışıklı bir hokey oyuncusundan mahrum bırakmak yerine, yanımdan geçerken fark ettiğim takım arkadaşlarımdan birine seslendim.

"Hey, Jamie!" Birinci sınıf öğrencisinin dikkatini çekmek için elimi sallıyorum.

Başını sallayarak cevap veriyor ve yanıma geliyor. Onu omzundan tutarak selamlıyorum ve elim onu iyice kavradığında, ben yana doğru adım atarken onu Samantha'nın önünde konumlandırarak küçük bir takla atıyorum.

"Samantha da az önce bana Kuzey Kaliforniyalı olduğunu söylüyordu," diyorum, yüzümde cesaretlendirici bir gülümsemeyle ikisine bakarken. "Belki ikinizin bazı ortak tanıdıkları vardır. Ben içkimi doldururken siz de birbirinizi tanıyın."

Böylece onlardan ayrılıp yoğun kalabalığın arasından mutfağa doğru ilerliyorum.

Tamam, belki de bu tanışma için oldukça yetersizdi. Kuzey Kaliforniya'nın tamamı herkesin herkesi tanıdığı küçük bir kasaba değil ki.

Ama Samantha'nın geceyi bir hokey oyuncusuyla bitirme hayallerini yıkmak istemedim ve Jamie kızların yanında o kadar utangaç ki bazen fazladan bir itkiye ihtiyaç duyuyor. Arkama dönüp baktığımda ikisinin de birbirleriyle sohbet ediyor gibi göründüklerini görünce kendi kendimi tebrik ettim.

Kalabalığın içinden geçerken dikkatimi çekmeye çalışan bir düzine dekolte giyimli kızın tüm çabalarına rağmen daha az kalabalık olan mutfağa ulaşıyorum. İçkimi doldurup uzun bir yudum aldıktan sonra kalçamı mutfaktaki adanın tezgahına dayayıp gözlerimi Olivia'ya dikiyorum.

Yüzünün tekrar kahkahalarla kıvrıldığını fark ettiğimde içimi çektim ve bu beni meraklandırdı - bana ne oldu böyle?

Brumehill Koleji'nde benden hoşlanmayan bir kıza neden bu kadar takılıyorum?

Çoğu insanın verebileceği cevap, reddedilmeye alışık olmadığım ve egomun bunu kaldıramayacağıdır. Ama durum hiç de öyle değil. Çoğu insanın varsaydığının aksine, egom kırılğan değil.

Eğer bir kız beni istemiyorsa, bu benim için sorun değil. Bu kampüste yüzlerce, hatta binlerce istekli ve hevesli kız var.

Hayır, öyle değil.

Onda bir şeyler var. Parmağımı koyamadığım bir şey.

Elbette, onunla ilgili çekici olan şeyleri listelemek kolay.

Bir kere çok güzel. Komik. Esprili. Summer için iyi ve sadık bir arkadaş. Ve çok yetenekli bir oyuncu.

Ama tüm bu nedenler onu aklımdan çıkaramamamın nedeni değil. Onunla ilgili başka bir şey var. Tanımlayamadığım ya da adlandıramadığım bir şey. Onu kafamın derinliklerine öyle bir yerleştirmiş ki, onu oradan çıkarmamın hiçbir yolu yok.

Bu şeyin adını koyamadığım için, yapabileceğim en iyi şey onun etrafında olarak onu hissetmek.

İçkimden uzun bir yudum daha alırken bakışlarım Olivia ve Summer'ın üzerinde kalıyor.

Biçimli bacaklarını saran dar mavi kot pantolonuyla kontrast oluşturan büyük boy gri bir kazak giyiyor. Açık kestane rengi saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış ve narin boynunun pürüzsüz, kremi cildini ortaya çıkarıyor.

Kahretsin, o boynun yan tarafını kavramak için neler yapmazdım, parmaklarım arkasına sahiplenici bir şekilde kıvrılıyor, onu kendime doğru çekerken başparmağım kulağının altına sürtünüyor ...

Bir denbire iri yarı, dövmeli bir kalecinin belirmesi ve aşağıya doğru eğilmesiyle konuşmaları aniden kesilir.

Summer'ı kollarına aldı.

Bu benim huysuz takım arkadaşım Hudson, ki kendisi kabarcıklı kemancı kız arkadaşı Summer'a aşık olduğundan beri eskisinden çok daha az huysuzlaştı.

Daha az huysuz, ama bu hiç değil demek değil. Hâlâ çoğu zaman kaşlarını çatıyor ve tek heceli homurdanmalarla iletişim kurma eğiliminde. Ama bu onun cazibesinin bir parçası.

Hudson'ın şu anda takındığı kaş çatma değil, daha çok açlık ifadesidir. Hudson onu merdivenlere ve şüphesiz odasına doğru götürürken Olivia'ya bir şeyler söylerken Summer'dan kıkırdamalar yükseliyor.

Olivia Summer'a bir öpücük gönderiyor ve en iyi arkadaşı ile takım arkadaşımın üst katta kayboluşunu izlerken yüzünde bir gülümsemeyle başını sallıyor.

Göğsümde bir şey sıkışıyor. Hudson ve Summer'ın sahip olduklarına imrendiğimi inkar edemem.

Yine de bunun üzerinde durmuyorum çünkü Olivia'nın tek başına durduğunu görmek beni yeni bir duyguya sürüklüyor: buzun üzerindeyken kaleye şut atmak için mükemmel bir açıklık gördüğümde içime dolan fırsat duygusunun aynısı.

İçimi büyük bir yudumla bitiriyorum ve bardağı tezgâha bırakıp Olivia'ya doğru ilerliyorum, onun söz konusu olduğu yerde hissetmeye hakkım olmayan bir özgüvenle şişiniyorum - Tuck McCoy'un her zaman kendinden emin olduğu gerçeği dışında.

"Olivia," onu sadece adıyla selamlıyorum, dudaklarımdaki titreşimin tadını çıkarıyorum.

Bana yan gözle bakıyor, vücudunu bana doğru çevirme nezaketini bile göstermiyor. "Merhaba, Tuck. Eve gitmeye hazır olup olmadığımı merak ediyordum ve senin burada olman birdenbire bu kararı çok daha kolay hale getirdi."

O yanımdan geçerken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Ama notalarımı dinlemek istemiyor musun?"

Durdu. Kaşlarını çatarak yavaşça bana doğru döndü. "Notlar mı?"

Gülümsemem daha da artıyor. "Son performansınız hakkında. Bazı... yapıcı eleştirilerim var."

Dudakları büzülüyor, gözlerinde meydan okuma parlıyor.

Olivia bir tiyatro öğrencisi ve çok iyi bir oyuncu. Gerçek şu ki, istesem de onun hiçbir performansında hata bulamazdım.

Özellikle de geçen hafta rol aldığı oyunda yaptığı gibi. Son selamını vermek üzere sahneye çıktığında ben de kalabalığın geri kalanı gibi ayağa kalkmış alkışlıyor ve ıslık çalıyordum ve bu tepki tamamen gerçektir.

Ama bu onu kızdırmamı engellemeyecek.

"Eleştiri mi?" diye tekrarlıyor. Öfkesi sesinden belli oluyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Oyunculuk hakkında ne biliyorsun ki beni eleştiriyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Çabuk öğrenirim. Aslında oyunculuk yapmayı düşünüyordum. Bir yandan. Sakatlanırsam ve gelecekte hokey oynayamazsam diye yedek bir seçenek olarak."

Bir kahkaha attı. Duymak istediğim tatlı, içten bir kahkaha değil, bana yöneltmesine alışık olduğum küçümseyici bir kahkaha.

Yine de alacağım.

"Doğru," diye başlıyor, sesi alaycı bir tonda. "Aktörler sanatlarını geliştirmek ve başarılı olmak için hayatları boyunca çok çalışmak zorundalar, ama eminim sen bunu hemen kapacaksın. Bir yedek olarak."

"Bana benim kadar güvenmene sevindim."

"Kendini zaten bildiğimden daha da hayalperest ve iğrenç olduğunu kanıtlamanın yollarını bulmaya devam edeceğine güvenim tam, bu kesin" diye karşılık veriyor.

"Düşünsene," diyorum, bir hayale dalmış gibi bakışlarımı kaldırarak, "ikimiz de büyük film yıldızlarıyız ve Hollywood'un güçlü çiftlerinden biri oluyoruz. Tuck ve Olivia. Bize ... Tolivia derlerdi. Ya da belki Oluck."

Homurdanıyor. "Eğer bunun olmasını umuyorsan hiç şansın yok."

"Birlikte bir dizi romantik filmde rol alarak romantik komedinin yeniden canlanmasına öncülük edeceğiz. Seyirciler kimyamıza doyamayacak. Bir pop kültür fenomeni olacağız. Taylor Swift kadar büyük."

Ondan bir kahkaha daha yükseliyor, hâlâ küçümseyici, ama bu sefer güzel ağzının kenarında yakaladığım hafif yukarı doğru seğirmeyi hayal ettiğimi sanmıyorum.

"Neden onun yerine gidip Melissa'ya asılmıyorsun?" diyor, başını omzumun üzerinden birine doğru eğerek. "İlgiden memnun olur ve o daha çok senin tipin."

"Hiç benim tipim değil," diyorum bakışlarımı Olivia'dan ayırmadan.

Gözlerini kısar. "Bakmadın bile."

"Gerek yok. Kestane rengi saçları var mı? Koyu yeşil gözleri? Yanaklarında hafif çiller? Ona iltifat ettiğimde kızardığında daha da öne çıkan çiller, her ne kadar yapmamaya çalışsa da? Eğer yoksa, o zaman benim tipim değil."

Normalde Olivia hiç vakit kaybetmeden bana bir cevap verir. Bu sefer, aramızda yaklaşık bir buçuk vuruşluk bir sessizlik var.

"Beni utandırmıyorsun, Tuck."

"Bir dahaki sefere cep aynamı çıkarıp yanıldığınızı kanıtlayacağım."

"Neden gerçekten bir tane taşıdığına inanıyorum ki?" diye mırıldanıyor gözlerini devirerek. "Ayrıca, ezik tavlama cümleleri iltifat olarak sayılmaz."

"Ezik mi?" Elimi kalbimin üzerine koyarken kırgın bir yüz ifadesiyle soruyorum. "Bu tavlama cümleleri üzerinde çalışmak için çok zaman harcıyorum."

"Bunun yerine, hiç sormayı denediniz mi?"

Sorusu sivri bir şekilde geliyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Kaşlarım çatıldı. "Ha?"

"Birine çıkma teklif etmek. Bilirsiniz, kendini beğenmiş olmayan normal insanların yaptığı gibi. Saçma sapan tavlama cümleleri kurup karşınızdaki kızın size aşık olmasını beklemek yerine."

hemen seninle yatağa atlamak için? Bunu hiç denemediniz, değil mi?"

"Şey, ben..." Güzel bir kızla konuşurken asla dilim tutulmaz, ama az önce bana yönelttiği suçlama doğruluk payı taşıyor. Kendimi alışılmadık bir şekilde tökezlemiş hissediyorum.

"Bana çıkma teklif etsen, hatta bunu kibarca yapsan..." diye düşündün mü hiç?" Başını eğdi ve sesini yumuşatarak "Gerçekten evet diyebilirim" diye bitirdi.

Vay anasını.

Hiçbir zaman ona benimle çıkmasını açıkça söylemedim, değil mi?

Yüz on bir günümü bu kızın her zaman herkeste işe yarayan ukala playboy cazibesine yenik düşmesini bekleyerek, aslında sadece farklı bir yaklaşıma ihtiyacım varken boşa harcamış olabilir miyim?

Aylar önce Olivia'ya çıkma teklif ederek onunla gerçekten anlaşabilir miydim? Normal bir insanın yapacağı gibi?

Yeşil gözlerinin yumuşadığını, beden dilinin bana açıldığını ve aramızda sessizlik ritimleri geçtiğini gördüğümde... kahretsin, sanırım cevabım evet.

Boşa harcadığım zaman için daha sonra kendime kızacağım. Şu anda sadece telafi etmek için endişeleniyorum.

Derin bir nefes alıyorum, göğsümü şişiriyorum ve uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapıyorum.

"Olivia, bir ara seni randevuya götürebilir miyim?" "Hayır. Hoşça kal."

Bununla birlikte, arkasını döner ve uzaklaşır.

Bana sırtını döndüğünde çenem düşüyor. Gözlerim kalabalığın arasından kapıya doğru ilerleyişini takip ederken, etkilenmiş bir gülümseme açık ağzımı yavaşça eğiyor.

Bu kız zaten beni sekssiz bırakmıştı, şimdi bir de suskunlaştırdı. Alışık olmadığım iki şey.

Olivia Lockley beni alışık olmadığım birçok duruma sokuyor. Dışarı çıktığında ve gözümün önünden kaybolduğunda, aklımdan çıkmayacağına eminim. Yakın zamanda da kaybolmayacağını biliyorum.

Ve ne var biliyor musun? Her ne kadar şu anda bunu kabul etmek istemese de, ben de onunkinden kaybolacağımı sanmıyorum.

2

OLIVIA

"Senin yüzünden hokey takımının etrafında çok fazla zaman geçiriyorum."

En iyi arkadaşım Summer şikayetime yanıt vermeyince başımı çevirip ona bakıyorum. Sırılsıklam olmuş gözleri bir kulağımdan girip diğerinden çıktığını açıkça gösteriyor. Bakışlarının yönünü takip ettiğimde erkek arkadaşı, Brumehill Black Bears'ın kalecisi Hudson Voss'un kaslı kalçalarını saran bir kot pantolonun içine sokulmuş flanel bir gömlek giydiğini gördüğümde, bir köpek yavrusu sevgisi bulutunda kaybolduğu için onu suçlamak zor sanırım.

Summer ve ben bu dönem birlikte aldığımız tek ders olan Sanat Tarihi dersinden yeni çıkmıştık. Öğle yemeği için kampüs içindeki kafe Brumehill Brews'a gidiyorduk ama önce hokey takımının fotoğraf çekimine bakmak için burada durmak istedi.

Black Bears koçu takımı, reklam tarzı fotoğraflar için pratik yapmaları amacıyla fotoğrafçılık bölümünün sanat departmanına gönüllü olarak verdi. Fotoğrafçılar onlara her türlü kıyafeti giydiriyor ve çeşitli pitoresk fon ekranlarının önünde poz verdiriyor.

Summer, çocukların Koçlarının fotoğrafçılık profesörlerinden birine karşı bir şeyler hissettiğini düşündüklerini ve bunun ona puan kazandırmak için bir yol olduğunu söylüyor.

Oyuncular hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyor, poz vererek ve ilgiyi üzerlerine çekerek hayatlarının en güzel anlarını yaşıyor gibi görünüyorlar.

Bir grup hokey çocuğunun kamera karşısında tam bir sürtük olmasına şaşırmadım.

Tam sürtüklerden bahsetmişken.

Tanımadığım oyunculardan biri kenara çekiliyor ve bir anda gözlerim Tuck McCoy'a çevriliyor.

Bir şeye gülmenin tam ortasında. Her zaman olduğu gibi.

Kahkahası yanaklarındaki gamzeleri her zamankinden daha da derinleştiriyor. Gülerken çenesinin aldığı açı, jilet gibi keskin hatlarını vurguluyor ve kum sarısı saçlarından bir ton daha koyu olan kaba kirli sakalının tozuyla daha da belirginleşiyor.

Sanırım Tuck gibi biri olunca gülmek kolay oluyor. Zengin olduğunuzda. Tüm üniversitenin takıntılı olduğu bir sporu yaptığınızda ve fakülte dahil herkes size bunun için bir ünlü gibi davrandığında.

Birini gülerken gördüğümde aklıma gelen bu düşüncenin önemsiz olduğunu biliyorum. Ama bu düşünceler antikorlar gibi, beni onun bakışlarına, pürüzsüz cazibesine, bal gibi tatlı güneyli ses tonuna yenik düşmekten alıkoyuyor.

Tanıştığımızdan beri benimle birlikte olmaya çalıştığını düşünürsek antikorlara ihtiyacım var.

Ama onu bir kitap gibi okuyabilirim.

Uzak durmam gerektiğini bildiğim her şey onda var. Kendini beğenmiş. Kendini beğenmiş. Zengin, ayrıcalıklı ve yetenekli büyümüş bir adam. İsteyebileceği her şeyin kendisine ait olduğu, tek yapması gerekenin uzanıp onu almak olduğu mesajını içselleştirmiş bir adam.

Onu okuyabiliyorum, çünkü tipini biliyorum. Üzülerek söylüyorum ki bu tipi yakından tanıyorum.

Tuck McCoy eski sevgilim Ryan ile aynı kumaştan kesilmiş. Çok uzun yıllarımı ve çok fazla gözyaşımı boşa harcadığım adam.

Bu da vücudumun bazı bölgelerinin onun şu anda giydiği şeye verdiği tepkiyi özellikle rahatsız edici kılıyor.

O da flanel gömlek giyiyor. Sanırım fotoğraf çekiminin bu bölümünün teması bu. Hudson'ın aksine, kollarını sıvamış. Kalın, kaslı, damarlı ön kollarını ortaya çıkarıyor.

Tanrı yardımcım olsun. Tuck McCoy'un kollarını bu şekilde sıvamasına izin verilmemeli.

Yasalara aykırı olmalı. Uluslararası anlaşmalarla yasaklanmalı, Cenevre Sözleşmesi tarzı. Bu çok güçlü bir silah. Adama tahammül edemiyorum ve bu görüntü bana bile o ön kolları buzlu dondurma gibi yalamayı hayal ettiriyor.

Ugh. Bu düşünce için kendimi hemen azarlıyorum.

Kollarının ne kadar kaslı olduğu ya da kot pantolonunun kalçalarını ne kadar güzel gösterdiği ya da içine soktuğu sert flanel gömleğinin geniş omuzlarını ve geniş göğsünü nasıl vurguladığı önemli değil-Tuck McCoy şehvetimi hak etmiyor.

"Artık gidebilir miyiz?" Summer'a sordum. "Açlıktan ölüyorum."

Ancak tam o sırada Hudson onu fark eder ve yanına yaklaşmaya karar verir, çenesini kocaman eliyle çerçeveleyip dudaklarına bir öpücük kondurur.

İtiraf etmeliyim ki, adamın dudakları onunkileri yakaladığında gözlerinin kapanma şekli, vücudunun adama o kadar zahmetsizce, o kadar doğal, o kadar güvenli bir şekilde yaslanması... tabii ki biraz kıskandım.

Hokey oyuncusu olan Ryan'la yaşadığım felaketten sonra kalbimi başka birine açmaya hazır olmasam da.

Bu gerçek beni onların türüne karşı önyargılı mı yaptı? Evet, öyle. Hudson nadir bir istisna, çünkü ne kadar iyi olduğunu gördüm

En iyi arkadaşımı tedavi ediyor.

Peki ya diğerleri? Şüpheden hiçbir fayda görmüyorlar.

Hudson öpücüğü bıraktığında, Summer'la birbirlerinin gözlerinin içine sevgiyle bakmak için birkaç vuruş yapıyorlar. Bu sırada midem gurulduyor. Gerçekten açlıktan ölüyorum.

Son zamanlarda bahsedilen şüpheden kesinlikle yararlanamayan hokey oyuncularından bahsetmişken ...

"Bu iki aşk kuşu kalbini çalmıyor mu Lockley?" Yanımda gümbür gümbür çalan hafif sesin yanlış anlaşılması mümkün değil. Tuck McCoy ben fark etmeden hemen yanıma geldi.

Ve bana soyadıyla hitap etme şeyini yapıyor.

Sanırım bunun sevimli olması gerektiğini düşünüyor. Ama değil.

"Tabii," diye kestirip atıyorum. Başka ne söylemem gerekiyordu ki? "Hudson! Tuck!" Lane Larsen, Black Bears takımı

Kaptan, ekibin geri kalanının hâlâ fotoğrafçıların yanında durduğu yerden sesleniyor. "Buraya gelin! Plaj sahnesi için üstümüzü değiştirmek üzereyiz!"

"Plaj sahnesi mi?" Summer sorar, sesi ilgiyle kalınlaşmıştır. Gözleri Hudson'ın vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Bu mayo giymek üzere olduğun anlamına mı geliyor?"

Summer ve Hudson utanmazca flört ederken Tuck öksürüyor ve dikkatimi ona çekiyor. "Ben de mayo giymek üzereyim Lockley. Eğer bu küçük bilgi ilgini çektiyse." Kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor.

"Benim için daha az ilginç bir bilgi kırıntısını düşünmek haftalarımı alır," diye karşılık veriyorum.

Tuck McCoy'un mayo giymek üzere olması, çıplak gövdesinin tamamen açıkta olması, altın sarısı bronz teni, dağınık kum sarısı saçları ve parlak mavi gözleriyle tam bir sörfçü kardeş gibi görünmesi kesinlikle umurumda değil

...

Pekala, sanırım gitme vakti geldi.

"Summer, eğer şimdi gitmezsek açlıktan öleceğim," diye inliyorum. şikâyetim Lane'in Hudson ve Tuck'a bir kez daha fotoğraf çekimine dönmeleri için bağırmasıyla mükemmel bir şekilde eşleşiyor. Neyse ki Hudson ve Summer birbirlerine bir veda öpücüğü veriyorlar.

Summer ve ben ayrılmak için dönerken Tuck, "Sonra görüşürüz Lockley," diyor.

Elbette ona yanıt verme onurunu göstermeyi reddediyorum.

Sanat binasındaki ısıtmalı bir odadan Ocak ayında Vermont'un dondurucu soğuğuna doğru yürüyoruz.

Tek kurtarıcı rüzgar olmaması. Yine de sıcaklık çift haneli rakamların en altında seyrediyor ve krem rengi sevimli puffer ceketimin fermuarını boynuma kadar çekmiş olmama rağmen soğukluk her bir uzvumu sarıyor.

Soğuk ısıyor olabilir ama bugün hava hâla çok güzel. Gökyüzü pürüzsüz, parlak bir maviye bürünmüş ve tek bir bulut bile görünmüyor. Kampüsteki yürüyüş yolları kürekle temizlenmiş, ancak başka yerlerde zemin hala geçen haftanın kar yağışıyla kaplı ve güneşin saf beyaz kar üzerindeki yansıması göz kamaştırıcı.

Ağaçların ıplak iskeletleri hala dalları boyunca taze beyaz karla süslü, sıcaklık erimesi için çok düşük kalıyor. Derin bir nefes alıyorum ve ciğerlerimi havanın keskin, canlandırıcı serinliğiyle dolduruyorum. Burada her mevsim güzeldir ve bizi çevreleyen manzara soğuğu telafi edecek kadar güzeldir.

Brumehill Brews'a adım attığımızda, yine de dışarıda olmaktan memnunum. Soğuktan çıkıp kışın tam ortasında sıcak, hareketli bir kafeye adım atmak gibisi yok.

Bir kase sebze orbası ve sıcak bir yeşil çay söylüyorum; Summer bir sandviç ve kahve sipariş ediyor. Yerimize oturduğumuzda, çay fincanımdan yükselen ılık buharı solumak için eğiliyor, içime dolmasına ve göğsümü zmesine izin veriyorum.

Isındığımı hissederek ceketimi silkiyor ve ilk keyifli yudumumu almadan önce ellerimi birbirine sürtüyorum.

"Hudson geçen gün ne dedi biliyor musun?" Summer sordu.

Sırıtiyorum. "Birkaç gece önce Hudson'ın sana ne dediğini biliyorum, kapının önünden geçip tuvalete gittiğimi bilmediği belliydi."

Summer'ın yanakları kızardığında gülümsemem sırtmaya dönüşüyor. İnanılmaz bir seks hayatı olduğu için Summer adına mutluyum ve aynı zamanda birlikte yaşadığımız için, onu bu şekilde kızartmak için bana bolca cephane verdiği için de mutluyum.

En iyi arkadaşım yorumumu geçiştiriyor. "Geçen gün Tuck'la birlikte kitapçıya gittiklerini ve Tuck'ın senin en sevdiğin kitapların neler olduğunu sorduğunu söyledi."

İnliyorum ve gözlerimi deviriyorum. Tuck'ın adını duyunca ağızımda yükselen ekşi tadı bastırmak için çorbamdan bir kaşık höpürdeterek içiyorum.

"Sadece bana biraz daha asılmak için malzeme arıyorum," diye açıklıyorum.

"Biliyor musun," diyor Summer, sanki itiraz edeceğimi bildiği bir konuya giriyormuş gibi heceleri uzatarak, "aslında görüldüğü kadar ukala bir playboy değil."

Gözlerimi suçlayıcı bir şekilde ona diktim.

"Şey, tamam, o biraz bunların ikisi de," diye kabul ediyor. "Ama aslında gerçekten iyi bir adam."

Alt dudağım kıvrılıyor. "Kimin tarafındasın?"

"Senin. Her zaman. Sadece söylüyorum. Tuck ukala, şımarık, bazen biraz iğrenç olabilir... ama kötü bir adam değil."

"Hm," verdiğim tek cevap, dikkatimi sıcak çorbamı yavaşça höpürdetmeye kaydırmak.

Summer'ın neden Tuck'la daha iyi geçinmemizi istediğini anlayabiliyorum. Tuck ve Hudson garip bir şekilde en iyi arkadaş oldular - Hudson'dan çok Tuck'ın inisiyatifiyle - ve eğer ben

ne zaman birbirimizin yanında olsak Tuck'ın boğazına sarılmıyorduk.

Zihnimde haince bir düşünce filizleniyor: Tuck'a çok sert davranıyor olabilir miyim?

Summer'ın haklı olması, gerçekten iyi bir adam olması mümkün mü? Bana olan ilgisi gerçek olabilir mi?

Hokey oyuncularına karşı çok uzun zamandır kin beslemiş olabilir miyim? Ne de olsa Hudson bir hokey oyuncusu ve Summer için çok tatlı biri. En iyi arkadaşım için daha iyi bir erkek arkadaş isteyemezdim.

Belki de benim için ...

Ama bu düşüncemi tamamlayamadan telefonum masanın üzerinde titriyor. Gözlerim ekranda beliren görüntüye takılıyor.

Bu hayırsever düşünceler zihnimden buharlaşıyor ve sanki birdenbire midemde on kiloluk bir kurşun top oturuyormuş gibi hissediyorum.

iPhone'um benimle bir "anı" paylaşmak için bu anı seçti - sildiğimi sandığım ama her nasılsa fotoğraflarımın uzak köşelerinde kalmış bir resim.

Fotoğrafta ben varım. Kameraya gülümsüyorum, gözlerim parlak, mutlu ve hevesli. Ve kollarımla eski sevgiliye sarılmışım. Ryan'a.

Bakışlarım onun resmine yerleşirken göğsümdeki gerginlik artıyor. İlk defa onun bir resmine bakıyorum. ... Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Aylarca. Ama yeterince uzun değil.

Lise üçüncü sınıftan üniversite birinci sınıftaki kış tatiline kadar tüm dünyam olan adam.

Sürekli başka kızlarla takılan adam. Beni o kadar parmağında oynatan adam ki, neredeyse hiç saklamaya çalışmamasına rağmen kendimi fark etmemeye ikna ettim.

Ona ne kadar aşık olduğumun tamamen farkında olan ve bu gerçeği benden duygusal olarak yararlanmak için kullanan adam.

Zengin, ukala, kendi iyiliği için fazla seksi olan ve hayata, önemli olan tek şeyin kendi tatmini olduğu bir oyun gibi davranan adam. Sırf lise hokey takımımızın yıldız oyuncusu olduğu için tüm dünyanın ona boyun eğmesini bekleyen adam.

Summer ve benim az önce tartıştığımız birinin çok fazla ortak noktası olan bir adam.

Şifremi giriyorum, Fotoğraflar uygulamamı açıyorum ve telefonumu yüzüstü masaya, çay bardağımın yanına koymadan önce görüntüyü hızlıca siliyorum.

Ne var biliyor musun? Hayır, Tuck'a çok sert davrandığımı sanmıyorum.

3

TUCK

"Son izlediğiniz filmin dünyasında kırk sekiz saat geçirmek zorunda kalsaydınız, ne kadar berbat olurdunuz?"

Jamie, diğer takım arkadaşım Carter'ın sorusuna "Benim için 28 Gün Sonra olurdu," diye cevap veriyor. Hakim olduğumuz bir maçın üçüncü periyodu için buza geri dönmeden önce soyunma odasında şakalaşıyoruz. "Boku yerdim." Titriyor. "O zombi saçmalığına dayanamıyorum. Kıyamet sonrası senaryoları için kesinlikle biçilmiş kaftan değilim."

"Benim için Predator," diyor Kiran. Dördüncü hatta oynayan iri yarı bir adam ve sert ve fiziksel oynuyor. "Aslında iyi olacağımı düşünüyorum. Sonuna kadar giderdim, Arnold Schwarzenegger'le birlikte o uzaylı piçi avlardık."

"Kırk sekiz saatimi 28 Gün Sonra ya da Predator filminde hayatta kalmaya çalışarak geçirmeyi, Sebastian'ın her zaman oynadığı o sanatsal filmleri izleyerek dört saat geçirmeye tercih ederim," diyorum, santrforumuz Sebastian Laurent'a alaycı bir bakış atarak. "Geçen gün onu oturma odasında bu filmi izlerken gördüm ve yemin ederim, kamera şu terk edilmiş yere dönüktü

Hiçbir şey olmadan beş dakika boyunca sokakta. Hem de siyah beyaz."

Sebastian, "O sahnede çok ilginç bir felsefi monolog dönüyordu," diye karşı çıkıyor. "Ve çekim harikaydı. Mükemmel bir şekilde kadrajlanmıştı ve ışıklandırma..."

"Vesaire, vesaire, vesaire," diye sözünü kestim. Sebastian'ı seviyorum ama bazen İngilizce profesörü ya da müzede falan çalışmak yerine hokey oyuncusu olmasına şaşırıyorum. "Filmlerde bir şeyler olması gerekiyor."

"Patlamalar, çatışmalar ya da araba takip sahneleri olmaması hiçbir şey olmadığı anlamına gelmez," diyor Sebastian patronluk taslayarak.

"O iddialı filmleri aşağılama konusunda dikkatli ol, Tuck," diyor Hudson ve göz kırparak ekliyor, "onlar senin aşkının da sevdiği türden filmler."

"Aşık olmak mı?" Carter soruyor. "Tuck'ın aşık olduğu biri mi var?" "Olivia," diye cevaplar Rhys.

"Oh," Carter tepki verir, Kafa sallama onun Başını. "Summer'ın arkadaşı, değil mi?" diye soruyor Hudson.

Hudson başını sallar.

"Evet, ve Kız kim tutar ateş etme konusunu aşağı," diyor Sebastian.

Dick.

"Düşündüm de," diyor Hudson, kutup mavisini gözlerinde sinsi bir parıltıyla, "Olivia'yla senin pek çok ortak yönünüz var, Sebastian."

"Hmm," diye düşünüyor Sebastian, çenesini tutup düşünceli bir şekilde başını sallayarak büyük bir gösteri yapıyor. "Haklısın. Belki de iyi bir eş olabiliriz."

Bu adamlar daha açık bir şekilde beni kızdırmaya çalışamazlardı. Bu yüzden ben de onlara vermemeliyim.

Ne yazık ki yüzüm mesajı almıyor, çünkü şu anda kaşlarım o kadar derin bir şekilde çatılmış durumda ki neredeyse hırladığımı hissedebiliyorum. Bu, çocukların benim yüzümden kıkırdaması için fazlasıyla yeterli.

Neyse ki Koç Torres'in sesi hepimizin dikkatini ona doğru çekiyor. "Pekâlâ, beyler! Hepiniz dışarı çıkıp bu işi bitirmeye hazır mısınız?"

Hepimiz olumlu cevap veriyoruz, anında gaza geliyoruz. Üçüncü periyoda 4-1 önde giriyoruz. Rakibimizin hücumunun pişmiş olduğu gerçeğiyle daha da rahat hale gelen rahat bir liderlik.

Sezonun son birkaç haftası inanılmazdı. Bu takım, daha önce hiçbir takımda hissetmediğim şekilde tıklar tıklar işliyor. Savunmadan hücum ve kaleciye kadar her şey tüm silindirleri ateşliyor. Buz üzerindeki kimyamız kusursuz, sanki birbirimizin aklından geçenleri okuyabiliyoruz.

Her maça o kadar büyük bir özgüvenle çıkıyoruz ve her maçı o kadar büyük bir özgüvenle oynuyoruz ki, periyotlar arasındaki zamanı boşa harcamak ve hangi filmlerde hayatta kalabileceğimiz hakkında konuşmak aklımıza bile gelmiyor. Her şey akıp gidiyor ve bu harika hissettiriyor.

Buza geri döndüğümüzde, Birchwood U rakiplerimizi o kadar etkili bir şekilde durdurmayı başardık ki kaleye şut bile atamadılar. Son iki dakikada Carter, Sebastian'dan aldığı pasla tek vuruşla bir gol daha atmayı başardı ve skoru 5-1'e getirdik.

Maçtan sonra soyunma odasında üstümüzü değiştirirken moralimiz yüksek. Her birimiz bu yılki Frozen Four galibiyetinin tadını alabiliyoruz.

Rekabet zorlu olabilir - Pennsylvania'daki Ridley Üniversitesi'nin Hot Shots takımı da harika bir sezon geçiriyor - ancak şu anda, içinde bulunduğumuz durumla, Şampiyonayı eve götürmemize kimsenin engel olamayacağını iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Birchwood'dan Brumehill Koleji'nin bulunduğu Cedar Shade kasabasına kısa bir otobüs yolculuğu ile döneceğiz. Geçen hafta sonu bir eğlence düzenlediğimizden, döndüğümüzde bu galibiyeti kutlamak için çılgınca bir şey planlamadık.

Yine de döndüğümüzde bazı arkadaşlarla sakın bir şeyler yapmak istiyorum. Sadece çok fazla vızıldıyorum

Yakılmak için yalvaran bir enerji.

"Selam kanka," diyorum Hudson'a, otobüse doğru yürürken kolumu omuzlarına dolayarak. Huysuz, içine kapanık Hudson ona ne zaman böyle seslensem bana kanka olmadığımızı söylerdi ama son zamanlarda hiç itiraz etmiyor. "Eve döndüğümüzde bir şeyler içmeye ne dersin?"

"Üzgünüm," diyor. "Summer'la buluşacağım."

Eğer beş ay önce bana bu huysuz piçin kız arkadaşından bahsederken gözlerinde sevgi dolu, uzaklara bakan bir ifade belireceğini söyleseydiniz, size inanmazdım. Ama gözlerim yalan söylemiyor; şu anda olan şey tam olarak bu.

"Peki ya siz ikiniz?" Rhys ve Lane'e soruyorum. "Kaybedenler'de bir tur içki?" Cedar Shade'de her zamanki barımız olan Loser's Luck Tavern'den bahsediyorum.

"Üzgünüm, döndüğümüzde Stephanie'yle takılacağım," diyor Rhys, onu birkaç kez birlikte gördüğüm amigo takımındaki bir kızdan bahsederken.

Lane, "Aslında Fizik çalışma seansımdan bir kızla ilk randevum var," diyor.

"Düğün davetiyeleri için sabırsızlanıyorum," diye şaka yaparak Lane'in sırtını sıvazlıyorum. Gülümsemeye çalışıyorum ama içimde bir hayal kırıklığı hissediyorum.

Eve döndüğümde beni bekleyen bir kızın olması güzel olurdu.

Sadece bir randevu ya da sıradan bir buluşma olsa bile.

Ama tam bir rutinin içindeyim, çünkü Cedar Shade'de benimle hiçbir şey yapmak istemeyen tek bir kızla göz göze geldim.

Sebastian'ın önümdeki otobüse adım attığını görüyorum ve başka biri onun yanındaki koltuğu kapmadan önce atlamak için diğer birkaç adamı aceleyle geçiyorum. Otobüs yolculuklarında genelde Hudson'la otururum ama eminim kankam bu sefer yokluğuma aldırmayacaktır.

Belki de Olivia'nın ilgilendiği şeylere ilgi göstermek için çaba sarf edersem - objektif olarak öyle olan şeylere bile,

sıkıcı olarak bok-it'll göster onu o Ben
değil sadece bazı fuckboy.

"Ee Sebastian," diyorum yanındaki koltuğa kayarak.
"Bana biraz sıkıcı sanatsal film önerileri ver."

4

OLIVIA

Burlington'daki Champlain Theatre Company'nin seçmelerinden dönerken kırmızı ışıktaki durdum.

Vermont'un başkenti Cedar Shade'e arabayla yaklaşık yarım saatlik mesafededir ve Champlain Theatre Company bölgedeki en iyi oyunları sahneleyen başarılı bir organizasyondur.

Elbette Broadway ya da Off-Broadway değil, ama deneyim kazanmak için harika bir şirket ve hem Brumehill hem de Vermont Üniversitesi'nden tiyatro bölümleri her zaman seçmelere katılıyor.

Bu sefer bir klasikte başrol oynayacağım: Lady Macbeth.

Genelde modern yapımlarla daha çok ilgileniyorum, ancak saygın bir şirket tarafından sahnelenen bir klasikte ikonik bir rol kapma fırsatını kaçırmamın imkanı yok. Bu, gelecekteki kariyerim için harikalar yaratabilecek türden bir şey.

Ve oyunculuk fırsatları ağaçta yetişmiyor. Sahne oyunculuğunda başarılı olmak sinema ya da televizyon oyunculuğunda başarılı olmaktan daha kolay değil ve benim de her türlü desteğe ihtiyacım var.

Kırmızıda durduğumda telefonum çaldı. Yolcu koltuğunda yüzü yukarı bakarken, arayanın babam olduğunu görüyorum.

Birkaç gündür telefonda kovalamaca oynuyoruz, ben onun aramalarını kaçırıyorum, o da benim aramalarımı kaçırıyor. Sinyalimi yakmaya karar verdim ve telefona cevap vermek için sağ tarafımdaki alışveriş merkezine girdim.

"Merhaba baba," diye cevap veriyorum.

"Olivia!" Gümbür gümbür, gürleyen sesi telefonumun hoparlöründe patlıyor. "Nihayet! Bir daha asla konuşamayacağız diye korkuyordum!"

Babamın kendine özgü melodramına gülüyorum. Bu sözleri usta bir tiyatro oyuncusunun abartılı tonlamasıyla söylüyor - ki zaten öyle.

Bir dakika boyunca sohbet ettik ve durum değerlendirmesi yaptık; sonra arama nedenini açıkladı.

"Yaz programınız belli, değil mi?" diye soruyor.

"Aslında," diye yanıtlıyorum, "Burlington'daki firmada staj yapıyorum. Hatırladın mı? Hani şu bir düzine kez bahsettiğim?"

Tiyatro bölümünün yanı sıra, muhasebe yan dalım da var. Çünkü, oyunculukta başarılı olmanın ne kadar zor olduğunu söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Yalan söylemiyordum. Oyunculukta başarılı olmak zor.

Her ikisi de tiyatro eğitimi almış ve üniversitede tanışmış olan anne ve babama sorun. Hayatları boyunca iki yakalarını bir araya getirmek için mücadele etmişler, sağlam bir yedek seçenekleri olmadan tutkularının peşinden gitmişler.

Kesinlikle hayallerimi gerçekleştirmek istiyorum. Oyuncululuğu tam zamanlı kariyerim haline getirmek istiyorum ve bunu gerçekleştirmek için çalışmaya hazırım.

Ama herhangi bir yanılsama içinde değilim. Çok çalışabilirim, fedakârlık yapabilirim, elimden gelenin en iyisini yapabilirim, yeteneğimi geliştirebilirim ve yine de başarılı olamayabilirim. Dayanabileceğim daha pratik bir şey olmadan bu duruma düşmek istemiyorum.

Dolayısıyla, Muhasebe yan dalı. Ve dolayısıyla Burlington merkezli büyük bir muhasebe firmasında yaz stajı.

Zaten kabul ettiğim bir şey.

"Yeniden planla," dedi babam. "Bu yaz senin için yapabileceğim çok daha iyi bir şey var."

"Yeniden planlayamam. Bu bir yaz stajı."

"Senin için çok daha iyi bir yaz stajı ayarladım."

Babamın bıkkın iç çekişimi duymaması için ağzımı telefondan uzaklaştırıyorum. Babamın aklına hoşuna giden bir fikir geldiği anda, herkesin bunu hayata geçirmek için tüm hayatını yeniden düzenleyeceğini varsayıyor.

"Peki bu ne?" diye sordum. "Senin için bir rolüm var."

Annem oyunculuk günlerini geride bırakmış olsa da, babam hala hayallerine tutunuyor. Hala aktif olarak rol arıyor, seçmeler ve prodüksiyon çalışmaları için ülke çapında seyahat ediyor.

Yetenekli, bazı başarılı yapımlarda rol aldı ve becerileri için iyi eleştiriler aldı, ancak kariyeri istikrarsızlığın resmi oldu. Sık sık uzun süreler boyunca rol alamıyor ve dolayısıyla uzun süreler boyunca hiç para kazanamıyor.

Annem her zaman ailenin geçimini sağlayan kişi oldu. Ortaokul ve liselerde Drama dersleri verebilmek için öğretmenlik sertifikası almak üzere okula geri döndü. Bu sayede babamdan daha düzenli maaş alabildi ama ne yazık ki okullarda bütçe kesintileri yaşandığında ilk gözden çıkarılan şey sanat oluyor. Onun için de kolay olmadı.

Çocukluğumdan beri annem hep New Jersey'de yaşadığımız evde kalırken, babam tiyatro işi için sık sık yer değiştiriyor, haftalarca ya da aylarca ülkenin farklı şehirlerinde yaşıyordu.

"Bir rol, ha?" Pek hevesli değilim. Normalde her türlü oyunculuk fırsatına hazırım ama bu yaz önceliğim stajım olmalı.

"Burada, Charleston'daki Pyramid Tiyatrosu'nda" diyor. Babam birkaç aydır orada yaşıyor ve şu anda ülkedeki en gözde tiyatro şirketlerinden biriyle çalışıyor. Uzun zamandır bu kadar düzenli bir işi olmamıştı.

"Gerçekten baba, bu stajı tamamlamam gerekiyor. Bu ..."

"Yani Benedict ile aynı sahneyi paylaşmak istemiyorsun. Monroe?"

Durakladım. "Benedict Monroe mu?" Kendisi şu anda sahne oyunculuğunun en büyük isimlerinden biri; kısa süre önce Lily's Problem adlı Off-Broadway prodüksiyonunda başrol oynadı ve çok sayıda eleştiri aldı, medyanın da ilgisini çekti.

"Bu doğru. Last Bus Out'un başrolünü ona verdik. Temmuz'dan Ağustos ortasına kadar devam edecek. Bu yaz o kadar çok turist parası kazanacağız ki içinde boğulacağız."

Kaşlarım alnıma sıçradı. Etkilendim. Kulağa inanılmaz geliyor. Ama ...

"Bu staja gerçekten ihtiyacım var baba." Ben sadece Muhasebe bölümündeyim ve oyunculuktan geri adım atmam ve bu alanda düzenli bir işe girmem gerekirse kendimi ciddi bir aday haline getirmek için bir staja ihtiyacım olduğunu hissediyorum.

Babam, "Yasemin rolünü senin adınla aldım," diyor. Jasmine, Last Bus Out'ta küçük bir yardımcı karakter, ancak yıldızlarla replik alışverişinde bulunduğu birkaç sahnesi var.

Bunun büyük bir fırsat olacağına şüphe yok. Benedict Monroe gibi büyük bir isimle aynı sahneyi paylaşmak, hatta replikleri paylaşmak?

Yazımı bu şekilde geçirdiğimi hayal etmek, klimanın çok soğuk olduğu Burlington'daki bir ofis binasında bütün gün masa başında kambur kambur oturarak geçirmeye kıyasla kesinlikle çekici bir tezat oluşturuyor.

Yarını boş verip bugün için yaşayan bir insan olsaydım, yüksek riskli, yüksek ödüllü fırsatları kesin başarı hayalleriyle kaçıran bir insan olsaydım

Göğsündeki olası başarısızlık endişesi yerine, kafası. Ben olsam üzerine atlardım.

Ama...

"Üzgünüm baba," diyorum, içimde bir hayal kırıklığı hissederek, çünkü Last Bus Out'ta büyük bir seyirci kitlesinin önünde oynamak gerçekten inanılmaz olurdu. "Rol için başka birini bulmalısın."

"Şuna ne dersin? Bunu düşünmen için sana biraz zaman vereceğim."

Ona kararımı çoktan verdiğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan sadece bir iç çekiş çıkıyor. Babamın aklına bir fikir geldiğinde, onu bundan vazgeçirmek tamamen imkansız olabiliyor. Sadece ilk heyecan dalgası sönene kadar biraz beklemeniz gerekiyor.

"Peki," diye kabul ediyorum.

Vedalaştık ve telefonu kapattım, kendimi önceden olduğundan daha tedirgin hissediyordum.

Babamın kararımı kabul etmemesi elbette tedirgin edici. Ama aynı zamanda tedirgin edici olan, oyunculuk hayalimin peşinden gitmek ile geleceğim için pratik kararlar almaya çalışmak arasında oynamak zorunda olduğum bu denge oyunu.

Sonumun ailem gibi, pazarlanabilir bir beceriye sahip olmadan ve ay sonunu getirmek için güvencesiz işler bulmaya çalışarak olmasını istemiyorum; ayrıca sırf zor olduğu için, sırf fedakarlık gerektirdiği için, sırf başarı ihtimali düşük olduğu için hayallerimden vazgeçmek de istemiyorum.

Sahneye çıkmak için gereken yeteneğe sahip olduğumu biliyorum ama yeteneğin yeterli olmadığını da biliyorum. Şans da çok önemli.

Babamla yaptığım görüşmeyi sonlandırdıktan sonra içimde bir şüphe belirmeye başladı. Belki de teklifini kabul etmeliyim.

Ülkenin en iyi tiyatro oyuncularından biriyle aynı sahneyi paylaşmak? Bu çok az üniversite öğrencisinin sahip olduğu bir fırsat. Ve hiç şüphe yok ki, günümüzün en iyi oyunlarından birinde rol alan en iyi oyunculardan biri

Eleştirmenlerin dikkatini çekecek-eleştirmenler gelip beni görecektir, sadece birkaç repliğim olsa bile.

Ve eğer o birkaç satırdan en iyi şekilde faydalanabilirsem...

Ama bu staj önemli. Birincisi, ben zaten kabul ettim. Şimdi caymak bana kötü yansır. Ve bu Muhasebe yan dalının, dokuzdan beşe düzenli bir iş aradığımda beni gerçekten rekabetçi kılmasını istiyorsam bu deneyime ihtiyacım olacak.

Ne harika olurdu biliyor musun? Şımarık zengin bir çocuk olsaydım ve pratik hususlar hakkında endişelenmeme gerek olmasaydı. İyi bir yaşam kurmak için endişelenmeme gerek olmasaydı, çünkü bu sadece verili bir şeydi.

Tanıdığım bazı insanların kendilerini içinde buldukları yüce bir konum ...

Kendime acıyarak arabamın kontağını kapatıyorum ve önüne park ettiğim markete giriyorum. Summer ve benim bazı ev eşyalarımız azalıyor ve şimdi biraz almak için iyi bir zaman. Belki küçük bir alışveriş gezisi zihnimi boşaltmama yardımcı olur.

Ama arabama dönüp çantaları yolcu koltuğuna bıraktığımda ve kontağı açmak için anahtarı soktuğumda zihnim berrak olmaktan çıkıyor.

Araba çalışmıyor.

Tekrar tekrar deniyorum ama nafile. Başımı koltuğuma yaslayıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bu araba bir süredir bana sorun çıkarıyordu, ama tabii ki baktıracak param yoktu. Yine de ilk kez çalışmıyor.

Tekrar koltuğumdan kalkıp arabanın önüne doğru yürüyorum ve kaputu açıyorum. Kendimi altındaki karmaşık karmakarışıklığa bakarken bulduğumda, neden zahmet ettiğimi merak ediyorum. Neye baktığım hakkında en ufak bir fikrim yok.

Birkaç dakika orada öylece durdum, hayal kırıklığı içinde donup kaldım, boş boş dişlilere, tüplere ve otomobil parçalarına baktım.

hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Ne yapmam gerektiği bir sır değil. Arabayı çektirmem gerekecek. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Sadece bunun bile kaç yüz dolara mal olacağını Tanrı bilir.

Ve nereye çektireyim? Parasını ödeyemeyeceğim bir tamirhaneye mi?

Evimin önüne çektirip kaldırımın kenarında bekletmek daha iyi. Her şeyin yürüme mesafesinde olduğu Cedar Shade'deki günlük yaşamımda bir arabaya ihtiyacım yok. Küçük bir üniversite kasabasını büyük başkente bağlayan düzensiz tarifeli otobüse binmekten çok daha kolay olduğu için çoğunlukla seçmeler ve oyun izlemek için Burlington'a gidip geliyorum.

"İngiliz anahtarı çevirmeyi bilen bir kadından daha seksi bir şey olamaz."

O tanıdık, rahat ses tonuyla belim tutuldu. Elbette, tüm zamanların bu zamanında, evren bu kadar acımasız olamazdı...

Başımı yana çevirdiğimde, evrenin gerçekten de bu kadar acımasız olduğunu görüyorum.

Kaderin cilvesine bakın ki, Tuck McCoy'dan başkası yanımda durmuyor. Zengin ailesinin parasını ödediğine şüphe olmayan siyah Mercedes'in tam önünde.

Eminim hayatında tek bir araba sorunuyla bile uğraşmak zorunda kalmamıştır.

Her zamanki gibi, onu gördüğümde yaşadığım hayal kırıklığı dudaklarındaki çocuksu sırıtışla tezat oluşturuyor. Tamamen peluş dudaklar. Bu hiç adil değil.

Tuck McCoy'un görünüşüyle ilgili her şey adaletsiz. Gamzeleri yüksek elmacık kemiklerini ve köşeli yüz hatlarını haksız bir şekilde vurguluyor. Çenesi haksız bir şekilde keskin ve geniş. Parlak mavi gözleri düpedüz adaletsiz.

"Lütfen beni takip etmediğini söyle, Tuck," diye kestirip atıyorum. Kıkırdıyor. Sesinin o alçak, gürültülü tınısı mı? Ayrıca adil değil. "Arabayla yanından geçiyordum ve bir kez daha bakmak zorunda kaldım."

Motorunun başında durmuş, Mandarin dilinde yazılmış bir kullanım kılavuzuna bakar gibi aval aval bakan bir kız gördüğümde. Sen olduğuna inanamadım. İhtimaller nedir?"

"Düşük, bu da kötü şansım hakkında bir şeyler söylüyor."

Bu sözler ruhumun derinliklerinden gelen acıyla yüklü ama Tuck yine gülüp geçiyor. Benim yanıma geliyor ve benimle birlikte motora bakıyor.

"Araba sorunu mu?" diye soruyor.

Başımı yavaşça ona çeviriyorum ve şaşkın bakışlarımı ona yöneltiyorum. "Hayır, sadece Cedar Shade'in eteklerindeki bir alışveriş merkezine gitmenin ve dondurucu soğukta motorumun önünde durmanın dersler arasında vakit geçirmek için iyi bir yol olacağına karar verdim."

"Hımm," diye mırıldandı Tuck, cevabımı olduğu gibi kabul ederek. "Bu durumda, ben de size katılacağım."

Saniyeler geçiyor. Tuck sessizce yanımda duruyor, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, gözlerini motoruma dikmiş.

Bunun düpedüz saçmalığı yüzünden beynim allak bullak oldu. Tuck dondurucu soğukta, açık kaputumun önünde benimle birlikte daha ne kadar duracak? Bana eziyet etmeyi bu kadar çok mu seviyor?

"Artık gidebilirsin, Tuck," diyorum sonunda.

"Yok artık. Bu iş daha yeni güzelleşmeye başladı."

Çekici çağırmanın acısını erteliyordum ama burada Tuck McCoy'un yanında daha fazla zaman geçirmenin acısı daha da büyük.

Cep telefonumu almak için cebime uzanırken, "Bir çekici çağıracağım," diyorum.

"Atlamayı denedin mi?" Tuck soruyor. "Atlamayı mı?"

"Akü takviyesi. Bilirsin, akü?"

Tuck'a aptalca göz kırparken dudaklarım düz bir çizgi halinde.

Sırıttıyor. "Neden bahsettiğimi bile bilmiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi ona dikiyorum ve çenemin sıkıntıyla gerildiğini hissediyorum. "Beni aydınlatmak ister misin?" Doğru, resmen arabalar hakkında bir bok bilmiyorum. Beni dava et.

"Senin bilmediğin bir şeyi her gün öğrenmiyorum Lockley. Bırakın anın tadını çıkarayım."

Başını arkaya eğiyor ve gözlerini kapatıyor, muhteşem bir bahar gününde çiçeklerin en taze kokusunu içine çeker gibi derin bir nefes alıyor. Sonra uzun, gürültülü bir nefes veriyor ve bu nefes tatmin olmuş bir iç çekişle son buluyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu anın tadını yeterince çıkarabildin mi?"

İşaret parmağını kaldırır. Başını geriye atıp gözlerini kapatarak iki vuruş daha yaptıktan sonra nihayet gözlerini açıyor ve başını sallıyor. "Evet. Yeterince tadını çıkardım. Pekala, kablolarımı alayım."

Kamyonundan iki kablo çıkardı, kendi kaputunu açtı ve sonra kabloları kendi arabasıyla benimki arasında bağladı.

"Bunun aküyü canlandırması mı gerekiyor?" diye sordum.

Tekrar kıkırdıyor ve ona bir bakış daha atıyor. "Evet, Lockley," diyor, sanki sadece bir aptalın zaten bilmeyeceği bir şeyi açıklıyormuş gibi sesinde patronluk taslayan bir ton.

Arabasına geri döndü ve çalıştırdı. Motoru birkaç kez devirdi ve sonra camını indirerek bana "Bir iki dakika içinde arabayı çalıştırmayı dene" dedi.

İç çekiyorum. "Sen öyle diyorsan." Normalde Tuck'a hiçbir konuda güvenmezdim ama burada ne yaptığını biliyor gibi görünüyor.

Biraz şaşırtıcı. Ailesinin, hiçbirinin ellerini bu tür görevlerle kirletmek zorunda kalmadığından emin olmak için tam bir şoför kadrosuna sahip olacağını düşünürdüm.

Bir süre sonra Tuck bana başparmağıyla işaret ederek motoru çalıştırmam gerektiğini söyledi.

Yapıyorum... hiçbir şey olmuyor.

"Tekrar dene," diye bağırıyor Tuck arabasından. Deniyorum... ve yine hiçbir şey olmuyor.

Birkaç kez daha denedim. Her seferinde, şans yok.

"Kahretsin," diyor Tuck, benim arabamdan inmemle aynı anda kendi arabasından inerek. "Bundan daha kötü bir şey olmalı."

"Denediğin için teşekkürler," diyorum. "Ama artık eve gidebilirsin. Dediğim gibi bir çekici çağıracağım."

"Birkaç şeyi kontrol edeyim," diyor, sözlerimi duymazdan gelerek.

Ceketinin fermuarını açıyor ve arabasının tavanına fırlatıyor. Gri kazağının kollarını yukarı çekip o kalın, yoğun ön kollarını tekrar ortaya çıkardığında nefesim kesiliyor. Gözlerim mafsallı damarlara ve kahverengi saçlarının üstlerine dökülen tüylere takılıyor.

Kaputumun üzerine eğiliyor ve sol elini araba parçalarından oluşan labirentin derinliklerine uzatıyor. Birden boğazımda yutkunmamı zorlaştıran bir şey varmış gibi hissediyorum.

Belki ağızıma böcek falan kaçmıştır. Yutkunma yeteneğimi etkileyen şey, Tuck'ın kollarını sıvamış, sert bir erkeksi güvenle bir arabanın viteslerine derinlemesine uzanırkenki görüntüsü değil elbette...

"Hm, bu o değil," diye homurdanıyor. "Peki ya ..." Sol elini çekip sağ elini motorun başka bir bölümüne daldırıyor. "Hayır, o da değil."

Bir adım geri çekiliyor, ağızını büzüyor ve düşünceli bir şekilde arabama bakıyor. Başının üstünü kaşımak için sağ elini kaldırıyor, bu hareket kazağının kıvrılmış kolundan bile pazusunun belirgin bir şekilde çıkmasına neden oluyor.

Ağır bir nefes verir. "Bir şey daha deneyeyim."

Bu sefer arabanın içine doğru daha derine uzanıyor, kazağı sırtına gelecek kadar eğiliyor. Pürüzsüz, berrak teninden bir parça yakalıyorum. Omurgamda bir ürperti dans ediyor

-Şüphesiz az önce gelen soğuk bir esinti sayesinde.

"Bir kez daha çalıştırmayı dene," diyor Tuck, doğrulurken. Sürücü koltuğuma geçiyorum.

Yine bir şey yok.

"Kahretsin," diyor Tuck, sesi gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. "Evet. Çektirmekten başka yapacak bir şey yok."

"Denediğin için teşekkürler," diyorum. Gününün bir kısmını ayırdı, dondurucu soğukta durdu ve biz arkadaş bile değilken ön kollarını yağladı.

"Çekiciyi arayın ve arabanızın nerede olduğunu söyleyin. Genelde çekici çağırımları biraz zaman alır. Seni şehre geri götüreceğim."

Teklifini geri çevirmeyi düşündüm ama sonra alternatifleri düşündüm, bu soğuk havada yayalara hiç yer olmayan bir yolda eve dönmek için birkaç mil yürümek gibi. O yüzden kabul ediyorum.

Birkaç dakika sonra, bir çekici şirketini aradıktan sonra, kendimi hiç olmak istemediğim bir yerde buluyorum: Tuck McCoy'un Mercedes'inin yolcu koltuğunda.

Tevren Tuck McCoy'u pek çok yönden haksız yere kutsamış olabilir, ancak ona vermeyi açıkça reddettiği bir yetenek var: şarkı söyleme yeteneği.

Tuck'ın arka arkaya iki Taylor Swift şarkısını yüksek sesle söylemesine katlandıktan sonra kulaklarımın kanamamasına şaşırdım.

"Hiç kimse sana berbat bir şarkıcı olduğunu söyledi mi?"
"The Other Side of the Door" sona erdiğinde soruyorum.

Tuck bana dönüyor ve geniş bir gülümseme yayıyor, dişleri tertemiz, göz kamaştırıcı bir beyazlıkta. "Evet. Birçok kez."

"Bunu sadece bana işkence etmek için yapıyorsun, değil mi?" Karşı çıkıyor. "Yani Taylor Swift hayranı değil misin?" "O iyi biri, onu severim ama..."

"İyi mi?" Tuck kulaklarına inanamıyormuş gibi haykırıyor.
"Ne demek iyi? O bir dahi!"

Tuck'ın coşkusu beni şaşırttı. "Tanrım, senin bu kadar ateşli bir Taylor Swift destekçisi olduğunu hiç düşünmezdim."

"Biz kendimize Swifties diyoruz, çok teşekkür ederim." "Nasıl-"

"Oh! Bekle." Sesi açmak için müzik setinin ses düğmesine uzanıyor. "Bu şarkıdan sonra. En sevdiklerimden biri."

Sonraki dört dakika boyunca Tuck'ın Taylor Swift'in Speak Now şarkısına eşlik etmesine katlanmak zorunda kaldım.

Tuck'ın boğazından çıkan son akortsuz nota da havaya karışıp kaybolunca, sesi tekrar kısıyor. "Ne sormak üzereydin?"

"Arabalar üzerinde çalışmayı nasıl öğrendin?" Ama sonra aklıma başka bir düşünce geldi. "Yoksa benimle dalga geçmek için ne yaptığını biliyormuş gibi mi yapıyordun?"

Tuck gür bir kahkaha atıyor ve bunun titreşimini içimde hissettiğimi itiraf etmekten utanıyorum. "Babamın sahip olduğu işlerden biri araba galerisi. Eskiden beni yazları bakım bölümünde çalıştırırdı. Bir iki şey kaptım."

"Hm," diye mırıldandım, şaşırdım; ve Tuck'ın babasının, oğlunun sırf zengin doğduğu için boş büyümesini istememesinden etkilendim.

"Bazı mavi yaka becerilerim olduğuna şaşırdın mı?" diye soruyor. "Evet," diye cevap veriyorum, şekerle kaplamak için hiç çaba sarf etmeden.

Tuck yine kıkırdar. "Evet, babam biraz sert bir adamdır. Bana sıkı çalışmanın değerini öğretmekle meşguldü. Yarı yarıya işe yaradığını söyleyebilirim. Fiziksel bir şey söz konusu olduğunda çok çalışmakta iyiyimdir. Öte yandan akademisyenlik," başını eğiyor, "o başka bir hikaye."

Birkaç dakika sessizlik içinde sürmeye devam ettik, ta ki Tuck "Şu sanat filmlerini seviyorsun değil mi?" diye sorana kadar.

"Sanat filmleri mi?" İfade tarzımla eğlenerek tekrarlıyorum. "Tabii, sanırım öyleyim."

"Evet. Oda arkadaşım Sebastian da öyle. Geçen gün tavsiye ettiği bir filmi izledim. İtalyan yapımı bir film." Zihnini yoklarken alçak sesle, düşünceli bir mırıldanma duyulur. "L'Avventura, sanırım adı buydu?"

Kaşlarım şaşkınlıkla alnımdan yukarı fırlıyor.
"L'Avventura'yı mı izledin? Gerçekten mi?"

"Bu kadar şaşırmış görünme Lockley," dedi Tuck. "Ufkumu genişletmek istedim."

"Eee? Beğendin mi?" Şimdi gerçekten ilgileniyorum.

"O..." Tuck doğru kelimeyi arıyormuş gibi duraksıyor.
"Kesinlikle..." Yine düşünceli bir duraksamadan sonra,
"Pekala, itiraf ediyorum, nefret ettim. Çok sıkıcıydı!"

"Sıkıcı değildi!" Hayran olduğum bir filmi savunarak karşılık veriyorum. "Düşünceli, iç gözlemsel, felsefi ve yenilikçiydi."

..."

"Sadece sıkıcı için örtmece sözler söylüyorsun." "Peki, sana göre iyi bir film nedir?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Ben 80'lerin aksiyon filmlerinden ve 2000'lerin romantik komedilerinden hoşlanan bir adamım. Belki en sofistike seçimler değil ama sofistike filmleri denedikten sonra, sevdiğim şeylere bağlı kalmakta rahatım."

"2000'lerin romantik komedileri mi?" Tekrar ediyorum, yine hazırlıksız yakalandım.

Bir ışıқта durduk, Tuck bu fırsatı değerlendirip bana döndü ve dişlek bir sırıtma daha yaptı. "Bugün seni gerçekten şaşırtıyorum, değil mi?"

Öyle sayılır.

"Yalan söylemeyeceğim. Taylor Swift ve romantik komedilerden hoşlandığını açıklamak için fazla maço bir et kafa olacağını düşünmüştüm."

"Ben değilim. Ben neysem oyum ve hoşlandığım şeyden hoşlanacak kadar erkekliğimle barışık biriyim. Böyle pazularınız olduğunda," bir kolunu esneterek gözlerimi şişkin kaslara çekti, "ve bazı, diyelim ki, diğer erkeksi varlıklar, tamamen erkek olduğunuzu bilmek için başkalarının sizin hakkınızda ne düşündüğü konusunda endişelenmenize gerek yok."

Tuck'ın eski sevgilimle aynı kumaştan kesildiğinden çok emindim, ama bu zihniyet Ryan'ın olaylara bakışından milyonlarca kilometre uzakta.

Diğer insanların onun hakkında ne düşündüğünü çok önemsiyordu ve özellikle de kimsenin onun kız gibi bir şeyle ilgileneneğini düşünmemesini önemsiyordu.

Birlikte takılıp Netflix izlediğimizde, ne zaman Gilmore Girls ya da Bridgerton gibi bir şey izlemeyi önersem, bana sanki kafasında iç çamaşırlarıyla çıplak bir şekilde sokakta dolaşmasını istemişim gibi bakardı.

"Vay canına, Tuck. Hayata yaklaşmak için harika bir yol," diye itiraf etmek zorunda hissediyorum.

"Seni kazanıyorum, değil mi?"

"Çılgınlık yapmayalım," diye cevap veriyorum ve onun bir kahkaha daha atmasına neden oluyorum.

Birkaç sessizlikten sonra Tuck soruyor: "Bu arada, aklına takılan bir şey mi var? Ne bileyim, seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı ona çeviriyorum. "Neden?"

Omuz silkiliyor. "Sadece seni rahatsız eden bir şey var gibi görünüyor." "Ne gibi?"

Bir omuz silkme daha. "Sen söyle."

"Yani Swiftie ve araba tamircisi olmanın yanı sıra şimdi de zihin okuyucu mu oldun?" Şaka yapıyorum.

"Ben çok yetenekli bir adamım." Dur işaretiyle geri geri gitmenin avantajını kullanarak bana döndü ve kaşlarını imalı bir şekilde oynattı. "Çok yetenekli."

Gözlerimi devirdikten sonra bir dakika onun sözlerini düşündüm. Tabii ki haklı. Aklımda bir şeyler var. Ama Tuck McCoy açılmam gereken son kişi.

Bu ne kadar doğru olsa da, kelimeler neredeyse istemsizce ağzıma geliyor. "Bir tür ikilem yaşıyorum."

"Hmm," diye mırıldanıyor Tuck düşünceli bir şekilde ve beni daha fazlasını söylemem için cesaretlendiriyor.

"Yani, bu gerçekten bir ikilem değil. İki seçeneğim var ve hangisini seçeceğimi zaten biliyorum. Sadece diğer fırsatı geri çevirmek berbat bir şey. Babam az önce aradı ve yaz boyunca sahnelenecek olan Last Bus Out adlı büyük bir oyunda bana sağlam bir rol teklif etti. Bu olacak

kariyerimin en iyi fırsatıydı. Şimdiye kadarki en büyük seyircilerimin önünde oynayacaktım, büyük eleştirmenler gösterimlere gelecekti ve sahneyi ülkenin en iyi tiyatro oyuncularından biriyle paylaşacaktım. Ama yaz için bir muhasebe firmasında staj yapmayı kabul ettim bile."

"Last Bus Out," diye tekrarlıyor Tuck, kelimeleri çiğneyerek. "Her şeyin bir otobüs yolculuğu sırasında geçtiği ve yolcuların birbirleriyle konuşmasından başka bir şey olmadığı sanatsal bir oyuna benziyor."

"Bu... aslında tam olarak bu," diyorum, onun doğru tahmini karşısında biraz şaşırarak.

"Yani rolü alıyorsunuz ve stajınızı yarıda bıraktığınız için kendinizi kötü hissediyorsunuz," diyor Tuck, sanki çok açılmış gibi.

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır. Staja devam edeceğim."

"Ne?" Tuck şaşırarak sorar. "Ama sen bu oyunu kariyeriniz için şu ana kadar gerçekleşen en büyük şey olurdu."

"Endişelenmem gereken tek potansiyel kariyer oyunculuk değil. Oyunculukta başarılı olmak her zaman zor bir ihtimal. Başarısız olma ihtimaline karşı yedek seçeneklerim olduğundan emin olmalıyım ve bu staj bunun için önemli."

"Siktir et," diye yanıtlıyor Tuck sert bir şekilde. "Yedek seçeneklerin olduğundan emin olmak için büyük bir fırsatı kaçırmayacak kadar yeteneklisin."

Son iki kelimeyi söylerken sesinde yoğun bir küçümseme var ve bu benim göğsümde kızgınlığın yükselmesine neden oluyor.

"Bunu söylemek senin için kolay," diye karşılık veriyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Öfkelendim. "Bunun, hayatta başına gelecekler konusunda endişelenmene gerek olmadığı anlamına gelmesi gerekiyor. Ne olursa olsun iyi olacaksın. İyiden de öte. Sadece hokey oynayıp diğer her şeyle dalga geçebilirsin ve en kötü ihtimalle baban sana şirketlerinden birinde yüksek maaşlı bir iş verir. Ben ise kendime ekonomik istikrar sağlayabileceğim bir hayat kurmak için çalışmak zorundayım. Bu da fedakarlık yapmayı gerektiriyor."

"Fedakârlık yapmadığımı mı sanıyorsun?" Sorusu bir ısırıkla geliyor. "Hokeyde bulunduğum yere gelmek için çok çalışmak zorunda kalmadığımı mı sanıyorsun?"

"Eminim çok çalışmışsınızdır. Ama bazen insanların gerçekten yapmak istedikleri şeyi yapmak için her türlü pratik kaygıyı bir kenara bırakamayacağını anlamıyorsunuz. Bazen gelecekleri için boyun eğmeleri ve hayal kırıklığı yaratan kararlar almaları gerekir, çünkü gelecekleri henüz belirlenmemiştir."

"Geleceğim kesinlikle belli değil," diyor Tuck, şimdi benim hırçın ses tonumu yansıtarak. "Profesyonel olarak oynamak istiyorum. Sence ailemin parası benim için bu fırsatı satın alabilir mi? Hayatta olmaz. Gerçek bir profesyonel kariyer için çok çalışmam, her maç elimden gelenin en iyisini yapmam, görüntüleri incelemem, kendi zayıflıklarımı değerlendirmem ve durmadan antrenman yapmam gerekiyor."

"Aynen öyle. Hokeye sahip olduğunuz her şeyi verebiliyorsunuz çünkü işler yolunda gitmezse ne olacağı konusunda endişelenmenize gerek yok."

Tuck bir ahududu patlatır. "Evet, doğru, çocukluğumdan beri kurduğum hayale ulaşamama konusunda endişelenmeme gerek yok. Bilirsiniz, uğruna vücudumu iliklerime kadar çalıştırdığım, ağrılar, sızılar ve sakatlıklarla uğraştığım, büyürken uğruna yaz tatillerini ve sosyal hayatımı feda ettiğim şey. Evet, her şeyin boşuna olduğu ortaya çıkarsa önemli değil. Zengin bir çocuk olduğuma göre, önemli olan tek şey bu, değil mi?"

Göğsümde bir suçluluk duygusu hissediyorum ama bu beni daha da sinirlendiriyor çünkü bunların hiçbirini ben söylemedim. Tuck kelimeleri ağızma tıkıyor.

"Demek istediğim bu değil," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturup pencereden dışarı bakarak. Şu anda Tuck'a bakarsam daha da sinirleneceğim. Bana ayrıcalıklı bir bakış açısıyla tavsiye verdiğini söylediğim için nasıl kendimi kötü hissettiriyor?

"Şunu demek istiyorum. Sadece bir kez yaşıyorsun. Dışarıdaki insanlar senin sahnedeki doğal yeteneğin için adam öldürebilir. Oyunculuk hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama oyunlarına gittiğimde bunu ben bile görebiliyorum. Bu konuda ne kadar ileri gidebileceğini görmeyi kendine borçlusun ve bunu gerçekleştirmek için önüne çıkan her fırsatı değerlendirmelisin."

Evet, Tuck'ın tavsiyesine uyan aileme ne olduğunu gördüm. Mücadele ve stres dolu bir hayat çünkü ne kadar yetenekli olursanız olun, hayallerinizin peşinden gitmek her zaman faturaları ödemeyi garanti etmiyor.

"Benim sokağım burada solda," diyerek Tuck'ın son yorumunu geçiştiriyorum. Bu konuşmayla işim bitti.

"Biliyorum," diye homurdanıyor Tuck, dar sokağıma dönüyor ve evimin önünde durmak için yuvarlanıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve Tuck'a olan kızgınlığımı bir kenara bırakıp, "Bıraktığın için teşekkürler. Ve arabama yardım etmeye çalıştığın için." Teşekkür gerekli gibi görünüyor ama sözcüklerde sıcaklık yok.

"Elbette." Sesimdeki aynı soğukluk Tuck'inkine de yansıyor.

Belki arabasından inerken yolcu tarafındaki kapıyı biraz fazla sert çarpıyorum. Ve belki de yürüyüş yolumda normalde yürüdüğümünden biraz daha hızlı yürüyorum.

Kapıyı arkamdan kapattığımda kesinlikle ağır, düzensiz bir of çektim.

Göğsümdeki hayal kırıklığı hissi devam ediyor. Tuck'la olan konuşmamı tekrar oynatmaya devam ediyorum.

Bunun beni neden rahatsız etmesi gerektiğini bilmiyorum. Tabii ki Tuck'la kötü bir deneyim yaşadım. Her zaman değil mi? O ve ben tamamen uyumsuzuz, tanıdık olarak bile.

Ama... o tartışmayı yapmadan önce, aslında, bir nevi... bunu itiraf ettiğim için Tanrı bana yardım etsin... konuşmamızdan keyif alıyordum. Kısa bir an için.

Sanırım bunda bir ders var: Tuck McCoy'a karşı gardımı düşürmekten hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz.

6

TUCK

Ben bir aptalım.

Onu gördüğümünden beri ilk defa Olivia ile gerçekten sohbet ediyorduk. Gerçek bir konuşma, Benim onu almaya çalışmamın ve onun bana kaybolmamı söylemesinin ötesinde. Şakalaşıyorduk, birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Lanet olsun, iyi hissettirdi.

Bir şekilde aptalca bir tartışmaya dönüşmeyi başardı. Bir şekilde bunu aptalca bir tartışmaya dönüştürmeyi başardım.

Konuşmayı kafamda yeterince canlandırdım ve muhtemelen duyarsız biri gibi göründüğümü fark ettim.

Aynı zamanda, insanlar başardıklarım için çok çalışmadığımı, sırf varlıklı bir aileden geldiğim için hokeyde bile her şeyin benim için otomatik olarak geldiğini ima ettiklerinde... bu beni kızdırıyor. Bu yüzüme çokça vurulan bir şey.

Elbette, zengin olduğunuz için insanların sizi küçümsemesinden rahatsız olmak, birinci dünya sorunlarının en özlüsüdür. Yine de, bu durum tekrar tekrar yaşandığında acı verir.

Çok çalışarak elde ettiğim başarıların yok sayılmasından hoşlanmıyorum. Kim ister ki?

Ve şimdi, kafamın içinde kaybolmam ve bugün ellinci kez tüm bu saçmalıklar üzerine kafa yormam sayesinde, Jamie ustalikle kayarak pakı benden çalmayı başardı.

"Kahretsin," diye homurdandım.

Çaylak, diski dikkatsiz kullanmamdan faydalanarak beni çaylak gibi gösterdi.

Bu antrenman seansında çuvalladığım için kendime ilk kez lanet etmiyorum. Açıkçası, bugün bok gibi oynuyorum. Ve herkes fark ediyor.

Antrenmandan çıktıktan sonra üzerimi değiştirirken, Koç Torres'in adımı haykırmasını ve performansımdan dolayı hak ettiğim azarı işitmek için beni odasına çağırmasını beklerken, endişe sırtıma tırmanıyor.

"McCoy!" Duştan çıktıktan sonra kot pantolonumu çekiştirdiğim sırada soyunma odasının girişinden Koç'un sesi yükseliyor. "Ofisim!"

Hudson bana alaycı bir bakış atarak, "Beklediğimden uzun sürdü," diye mırıldandı. Ben yanından geçerken bu ona bir orta parmak kazandırıyor.

Ofisine girdiğimde Koç Torres, "İki şey var McCoy," diyor.

Dudaklarımı büzüyorum. "Sadece iki mi?"

Bakışlarını daraltarak şaka yapma havasında olmadığını belli ediyor. "Oturun," diyerek masasının karşı tarafındaki son derece rahatsız metal katlanır sandalyeye doğru başını sallıyor.

Mecburum.

"Eminim bugün ne kadar acınası bir performans sergilediğinizi söylememe gerek yoktur," diyor. Koç Torres mesajını asla şekere bulamaz. Onun hakkında sevdiğim şeylerden biri. "Şu ana kadar harika bir sezon geçirdin, bu yüzden bunun tek seferlik bir şey olduğunu varsayacağım. Ama bugün buzda gördüğüm dikkatsizliğin izlerini Cuma günkü maçta da görürsem," parmağını kaldırıyor ve dalga geçmediğinden emin olmam için sesine biraz sertlik katıyor,

"Bu konuda yapacağımız bir sonraki konuşma çok farklı olacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim," diye başımı salladım.

Sandalyesinde arkasına yaslanır. "İkinci şey. Martinello'dan haber aldım."

İngilizce profesörüm. Bu dönem aldığım ders özellikle yazma ağırlıklı. Ders programında iki haftada bir kompozisyon yazmamız isteniyor ve bu da notumuzun yüzde seksenini oluşturuyor.

Ve denemelerden nefret ederim.

Komik olan şu ki, tartışmaktan hoşlanıyorum. Bir noktaya nasıl değineceğimi ve argümanımı kelimelerimle nasıl savunacağımı biliyorum. En azından konuşurken. Ama iş kağıt üzerinde yapmaya gelince, umutsuzluğa kapılıyorum.

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Yüzde altmış iki. Bu, gönderdiğiniz ilk makalenin notu."

Boynum tutuldu ve ağzımdan çıkmak isteyen bir f-bombasını zapt ettim. O lanet kompozisyon üzerinde çok çalışmışım ve aslında iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum.

"Başarısız bir not değil," diyor Koç, "ama rahat etmek için çok yakın. Şu anda tüm silindirleri ateşliyoruz ve benim gözetimim altında gerçekleşmeyecek tek şey, playofflara bu kadar yaklaşmışken en iyi oyuncularımdan birinin akademik uygunluğa takılmasıdır. Bunu erkenden engelleyeceğiz. Pazartesi günü özel ders randevun var."

İçten içe ürperiyorum. Özel derslerden nefret ederim. Bana hiçbir faydası olmadı. Ama bunu Koç'a söyleyecek değilim.

"Öğleden sonra iki buçukta, son dersinizden hemen sonra. Özel ders merkezinin nerede olduğunu biliyorsun. Orada olduğunuzdan emin olun."

"Yapacağım, Koç," demek için kendimi zorluyorum. Başka seçeneğim yokmuş gibi.

Koç'un ofisinden çıkarken kendimi iyi tarafından bakmaya zorluyorum. Belki de öğretmenim bir kız olursa

patentli Tuck McCoy cazibesini açıp benim için tüm makalelerimi yazmasını sağlayabilirim.

Etik mi? Muhtemelen değil. Ama bundan alacağı hazzı bir düşünün. Bu pratikte bir hayır işi olurdu.

Kafamı tekrar soyunma odasına sokuyorum ama bütün çocuklar gitmiş. "Beklediğiniz için teşekkürler," diye homurdanıyorum boş odaya.

Telefonum titriyor. Lane'den bir mesaj. Hepsi antrenman sonrası öğle yemeği için Cedar Shade şehir merkezindeki bir Japon restoranı olan Chiyoda Ramen'de.

Onları her zamanki masamızda, ön pencerelere yakın büyük bir bölmeli kabinde otururken buluyorum. Sahibi Kazu'ya doğru yürüyorum ve kendime bir domuz göbeği ramen sipariş ediyorum. Başını bile sallamıyor, sadece mutfaktaki aşçılara siparişi bağlamak için başını hafifçe çeviriyor, sonra da önüne bakmaya devam ediyor.

Kazu biraz... anti-sosyal.

Buraya yemek yemeye gelen pek çok öğrenci onun bir pislik olduğunu düşünüyor. Ama bu doğru değil.

Sadece aşırı içe dönük ve müşterilerine merhaba demek gibi temel hoşluklara hiç ilgi duymuyor. O ve Hudson, huysuz bir tüyün iki huysuz kuşu, aslında oldukça iyi anlaşıyorlar.

Kabinin ucuna doğru kayarak takım arkadaşlarıma katılıyorum. "Beklediğiniz için teşekkürler," diye tekrarlıyorum, artık onlar da bu iğnelemeyi duyabilecek durumdalar. Hepsinin çoktan servis edilmiş olan yiyecekleri mideye indirişine bakarken karnım gurulduyor.

"Lafı bile olmaz," diyor Rhys, yüzünü tempura tavuklu pilav kâsesiyle doldurmaktan başını bile kaldırmadan.

Burnumdan derin bir nefes aldığımda ve herkesin yemeklerinden gelen kokular birbirine karıştığında midem daha yüksek sesle gurulduyor. Kazu nezaket alışverişi yapmayı bilmiyor olabilir ama yemek yapmayı çok iyi biliyor. Buranın servis ettiği her şey inanılmaz.

Dikkatimi yemek çubuklarını ustalıkla kullanan Sebastian'a vererek dikkatimi dağıtmaya karar verdim.

etraflarında kalın Udon eriştesi.

"Yemek çubuğu falan kullanarak mı büyüdün?" diye soruyorum. Geri kalanımız çubuklarla yemek yemeyi beceremiyoruz ama Sebastian sanki hayatı boyunca kullanmış gibi kontrol ediyor.

"Ortaokuldayken büyüdüğüm kasabada açılan bir suşi mekânı vardı. Ben ve en iyi arkadaşım sürekli oraya giderdik. Onları orada öğrendim."

"Sofistike orospu çocuğu," diye şaka yapıyorum.

Sebastian, ülke dışına hiç seyahat etmemiş olsa da dünyevi bir adamdır. Sanatsal şeylerle ilgilenmenin yanı sıra, sürekli okur ve her zaman farklı kültürler hakkında bilgi edinir. Brainiac Fransızca bile konuşuyor.

Neyse ki sipariş bankosundan otel tarzı bir servis zilinin çaldığını duyuyorum. Burası masa servisi yapan bir yer değil. Kazu siparişinizi alıyor, aşçılarına bağıyor, sonra hazır olduğunda almanız için bir zil çalıyor.

Kasemi elime alırken Kazu'ya dostça bir baş selamı veriyorum. Onun da karşılık olarak başını yarım santimetre kadar eğdiğini hayal ettiğimi sanmıyorum. Ama hayal ediyor olabilirim.

Diğerleri benden önce başlamış olabilir ama yemeğimi onlarla aynı anda bitiriyorum. O kadar açım ki hava gibi içime çekiyorum.

Son çorbayı da höpürdeterek içime çekmeyi henüz bitirmiştim ki, yanımda oturan Hudson beni yanımdan dürtüyor ve başıyla sipariş tezgahını işaret ediyor. "Şuna bak, diye fısıldıyor."

Başımı çevirip Kazu'nun ahşap tezgâhın arkasındaki her zamanki yerine bakıyorum ve bir ziyaretçisi olduğunu görüyorum.

Çok özel bir ziyaretçi.

Bu Cindy. Cedar Shade'deki üç katlı kitapçı-kahve dükkanı Last Word'ün sahibi.

Kazu ve Cindy belli ki birbirlerine karşı bir şeyler hissediyorlar. Birbirlerinin dükkânlarını ziyaret etmek için her zaman bahaneler buluyorlar. Birbirleriyle sık sık konuşuyorlar, her seferinde şu karışım

Birbirlerine aşık olan ve bu konuda ne yapacaklarını tam olarak bilmeyen gençler gibi görünmelerini sağlayan heves ve utangaçlık.

Bir romantik komediyi uzaktan izlemek gibi. Ben, Hudson ve Summer bu tomurcuklanan ilişkiye tamamen yatırım yaptık.

Keşke biri acele edip diğerine çıkma teklif etse. Ben de herkes kadar ağırdan almayı severim ama bu ikisi gençleşmiyor ki.

Konuşmalarını duymaya çalışmak için kulaklarımı zorluyorum, aynı zamanda ne yaptığımı çok belli etmemeye çalışıyorum. Hudson'ın da aynı şeyi yaptığını söyleyebilirim.

Konuşmanın tamamını duymak zor, ama Cindy Kazu'ya daha önceki bir konuşmada bahsettikleri bir kitabı veriyor gibi görünüyor. İşgüzar içgüdülerim kitabın ne olduğunu öğrenmek için kaşınıyor.

Kazu'yu tezgâhın arkasında okurken yakalayıp yakalayamayacağımı görmek için önümüzdeki birkaç gün içinde buraya tekrar uğramam gerekecek.

Cindy gittikten sonra Hudson'a "Zıt kutuplar birbirini çeker," diyorum.

"Zıtlıklardan bahsetmişken, Summer geçen gün Olivia'nın seni sorduğunu söyledi," diyor Hudson, olabildiğince rahat bir şekilde.

Omurgamda bir heyecan sarsıntısı yaşıyorum. Daha dik oturuyorum, Hudson'a doğru ilgiyle eğilirken kaşlarım saç çizgime doğru sıcıyor. "Gerçekten mi?"

"Hayır."

Göğsüm iniyor. Koltuğun arkalığına yaslanıyorum ve Hudson kıkırdarken ona sinirli bir bakış fırlatıyorum.

"Pislik herif," diye homurdandım.

O kız için hâlâ üzülüyorum. Arabamda ettiğimiz kavga bunu değiştirmede.

Tartışmadan önce, Olivia'nın bana karşı düşmanlığı olmadan onunla takılmanın nasıl bir şey olduğunu tattım.

Yolcu koltuğumda onunla birlikte araba sürmenin, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşmamanın nasıl bir şey olacağının bir tadı.

Tadı tatlıydı. Ve konu Olivia Lockley olunca tatmak istediğim tek şey bu değil.

"T Çok teşekkürler Olivia. Sanırım ben hallederim."
Belinda, bir . ve öğrenciler I
Öğretmen, konuşuyor I güvenle,
geniş bir sırtışla.

"Bunu yapabileceğini biliyorum," diyerek gülümsemesine karşılık veriyorum. "Sadece unutma, taslağa sadık kal ve her paragraftan sonra, yolunda gittiğinden emin olmak için taslağa tekrar göz at."

"Doğru," diye başını sallıyor ve iki hafta sonra teslim etmesi gereken kompozisyonunun taslağını oluşturmak için kullandığımız iki kâğıdı tutuyor. "Bu taslağı hayatım pahasına koruyacağım."

Brumehill Özel Ders Merkezi'nde yarı zamanlı olarak çalışıyorum ve öğrencilerin kompozisyon yazmalarına yardımcı olma konusunda uzmanım.

Eğitmenlerimizin çoğu gönüllü ya da aldıkları bir dersin gereği olarak burada bulunuyorlar - eğitim bölümleri için yaygındır - ancak özellikle özel ders verme konusunda kendilerini kanıtlamış birkaç öğrenciyi ücretli personel olarak tutuyorlar.

Görünüşe göre, insanlara nasıl kompozisyon yazacaklarını öğretmekte özellikle iyiyim.

Harika bir yarı zamanlı iş. Maaş iyi, kampüsün hemen içinde, özel ders saatlerimi işime göre ayarlamak kolay.

derslerine katılıyorum ve pek çok kişinin zorlandığı bir konuda insanlara yardım etmekten gerçekten keyif alıyorum.

Belinda özel ders odasından çıktığında ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan yalnız kaldığımda, zihnim gitmemesi gereken bir yere gitmeye karar veriyor; son birkaç gündür gitmesini engellemeye çalıştığım ve başaramadığım bir yere.

Tuck McCoy.

Yapmamalıyım, ama eve dönerkenki araba yolculuğunu düşünüp duruyorum. İlk tanıştığımızdan beri kafamda canlandırdığım halinden ne kadar da farklıydı. Aslında hoşuma gidiyordu.

-Hayır, bundan biraz daha temkinli olayım, onun arkadaşlığına tahammül edeyim.

En azından yaptığımız tartışmaya kadar.

Günler geçmesine rağmen, bu yaz oyuna katılmama nedenlerimi ne kadar kibarca reddettiğini hatırladıkça göğsümde ekşi bir his yükseliyor.

Sonra, son birkaç gündür sık sık olan başka bir şey oluyor: çok rahatsız edici ve istenmeyen bir şey.

Tuck'a kızdığımı hissettiğim anda, arabamın önünde durduğu, kollarını sıvadığı görüntüler aklıma geliyor.

Kordonlu ön kollarını sert bir aşinalıkla motora daldırdığı görüntüler. Kolunu büktüğünde pazu kaslarının nasıl patladığını gösteren görüntüler.

Aptal beyin, tam da ona kızmak istediğim anda Tuck'ın en cazip görüntülerini ortaya çıkarıyor.

Sadece beynim bana ihanet etmekle kalmıyor, bedenim de bana katılmaya karar veriyor. Tuck'ın görüntüleri -özellikle de arabamın kaputunun altına uzandığı, motorun derinliklerinde adını bile bilmediğim bir şeyi kavrarken ön kol damarlarının patladığı görüntü- üzerimde bir ürperti yaratıyor ve meme uçlarım gömleğimin altında çakılanıyor.

Sonra o dur işaretindeyken dudaklarında çapkın bir sırıtışla kaşlarını bana doğru nasıl oynattığını hatırlıyorum ve içimin derinliklerinde bir sızı hissediyorum - tam olarak

Yolcu koltuğundayken kahkahasının düşük titreşimini hissettiğim yerle aynı yer.

Büyük bir irade gücüyle Tuck'la ilgili düşünceleri kafamdan atıyorum.

Belinda'yla özel ders sırasında kullandığım kağıt parçalarını buruşturup atıyorum ve sırt çantamı omzuma atıp dışarı çıkıyorum.

O günden beri çok gerginim.

Stajıma devam etmekle doğru kararı verdiğimi biliyorum. Yapılacak en akıllıca, en sorumlu şey bu.

Ama ne olursa olsun, hayal kırıklığı yaratırdı. Ne olursa olsun, kariyer yapma fırsatını kaçırp kaçırmadığımı merak etmenin hayal kırıklığını hissederdim. Akıllı ve sorumlu davranmak konusunda endişelenmek zorunda olmasaydım kesinlikle seveceğimi bildiğim bir fırsatı reddetmenin hayal kırıklığını yaşırdım.

Tuck ile tartışması tüm bu duyguları daha da kötüleştirdi.

Tabii ki tüm bunların üzerine bir de bozulmuş bir arabam var. Evimin önündeki kaldırımın kenarında öylece duruyor. Tamir ettirmem söz konusu bile değil. Çekici parasını ödemek banka hesabıma yeterince büyük bir darbe vurdu.

Neyse ki burada, Cedar Shade'de arabaya ihtiyacım yok. Ama arabam olmazsa Burlington'daki Macbeth rolünü almayı unutabilirim. Sonraki seçmelere ve rolü gerçekten alırsam provalara gidip gelmek tam bir kabus olur. Ayrıca, provalar ve performanslar Burlington'a giden otobüsten daha geç bir saatte gerçekleşecek.

Vazgeçmek zorunda olduğum bir fırsat daha. Çünkü bazı insanlar gibi zengin değilim. Mesela...

Hayır, bu düşünce zincirini şu anda kapatıyorum.

Onun adını aklıma bile getirmeyeceğim.

Özel ders merkezinden çıkmak için kapıya doğru yürürken, özel ders koordinatörü Dr. Galloway'in ofisinin önünden geçiyorum. Ben de öyle,

bana sesleniyor.

"Ne o l d u , Dr. Galloway?" Ofisine girerken sordum.

"Bir numaralı İngilizce öğretmenim için özel bir görevim var," diyor.

Dudaklarımda bir gülümseme yükselirken yanaklarım ısınıyor. Ne diyebilirim ki, insanlara yardım etmekte iyi olduğumu bilmek güzel bir duygu.

"Derek'i bulup seni görmeye gelmesini söylememi ister misin?" Buradaki başka bir İngilizce öğretmenine atıfta bulunarak şaka yapıyorum.

"Alçakgönüllülük size yakışmıyor Bayan Lockley," diye yanıtlıyor ve sırtarak ekliyor, "çok zorlama."

Kıkırdıyorum. "Pekala, bu özel görev nedir?"

"Kompozisyon yazımı konusunda yardıma ihtiyacı olan bir öğrenci sporcumuz geliyor. Bu spor departmanlarının altın kaplama hizmet almak için ne kadar talepkar olduklarını biliyorsunuz. Bu Pazartesi ekstra bir seansa var mısın? Öğleden sonra iki buçukta?"

O saatte başka bir yerde olmam gerekmiyor. "Elbette," diye cevap veriyorum. Fazladan para her zaman hoş karşılanır. Arabamı tamir etmeye yetecek kadar değil, hatta yakın bile değil, ama bu hafta market alışverişini daha az stresli hale getirecek.

Eve gidiyorum, sakın bir Cuma gecesi ve hafta sonu geçirmeyi dört gözle bekliyorum.

Benim için parti ya da heyecan yok. Dinlenme modundayım. Sadece kanepede uzanmak, belki de Summer'ın erkek arkadaşının bizimle yaşayan kedisi Salsa ile kucağıma kıvrılıp akılsız bir reality TV izlemek istiyorum. Belki Summer'la birlikte bir kadeh şarap içeriz, bir yandan da söz konusu akılsız reality TV'yi izleyerek beynimizin çürümesine izin veririz.

Bugün erken saatlerde nihayet babama Last Bus Out'ta rol almak üzere Charleston'a gelme teklifini geri çevirmek zorunda kalacağımı söyledim. En azından aklımdan bir şey çıkmış oldu. Araba meselesi yüzünden Macbeth'te oynamayı da unutmak zorundayım.

İyi tarafından bakarsak, en azından bu sayede programım daha az yoğun olacak. Tek endişelenmem gereken bitirmek.

Bu dönem bir ya da iki öğrenci prodüksiyonunda daha rol alacağım ve yaz stajıma hazırlanacağım.

Ben yazı Charleston'da geçirmeyi ve ülkenin en ateşli tiyatro oyuncusuyla aynı sahneyi paylaşmayı dört gözle beklerken, Burlington'da profesyonel bir tiyatro topluluğuyla klasik bir Shakespeare oyununda oynamak kadar heyecan verici mi?

Olmayabilir de. Ama tek yapabileceğim bana dağıtılan eli oynamak.

Bu haftanın üzerime yığıldığı hayal kırıklığının bir kısmının omuzlarımdan düşmeye başladığını hissedebiliyorum. Evet, sakın ve enerji dolu bir hafta sonunun ardından Pazartesi günü gelecek haftaya temiz bir sayfa açarak başlamak için hazır olacağım.

T Hafta sonu tam da ihtiyacım olan şeydi.
En iyi arkadaşımın şarap içip beynimi çöp televizyonda çürütme operasyonu müthiş bir başarıydı.

Bitirdikten sonra

Cuma öğleden sonra yapmam gereken okul ödevleriyle birlikte, son derece verimsiz ve değerli hiçbir şey yapmadığım mükemmel bir hafta sonu geçirdim.

Bir hafta öncesinden pillerimi şarj etmek için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Pazartesi günkü dersler bir esinti gibi geçiyor ve omuzlarım o kadar hafif hissediyor ki, öğrenci sporcuyla olan çok önemli iki buçuk seansım için özel ders merkezine girerken kolay bir melodi ıslık çalıyorum.

Ofisinin önünden geçerken Dr. Galloway, "Beş numaralı odada seni bekliyor Olivia," diye sesleniyor.

Ona bir başparmak işareti yaptım ve onaylarcasına başımı salladım.

Bu iyiye işaret. Bunun işleri ciddiye aldığını gösteriyor.

Çoğu zaman, antrenörlerinin emriyle bize gönderilen sporcularımız oluyor ve dünyanın burası dışında başka bir yerinde olmak istedikleri çok açık. Sanki derslerini geçmelerine yardımcı olmaya çalışıyormuşuz gibi davranıyorlar.

Burada, üniversitede olmaları gerekiyordu - bu onlara korkunç bir dayatma.

Ama bu öğrenci sadece zamanında değil, erken de geldi. Belki de şu anda içinde bulunduğum ruh halinden kaynaklanıyor, ama bu öğrenci hakkında içimde iyi bir his var.

Beş numaralı özel ders odasının kapısını iterek açıyorum ve bütün gün beni neşelendiren kaygısız, iyimser ruh hali, yaklaşan bir arabanın önünden kendini fırlatan bir kuş gibi bir anda uçup gidiyor.

Mideme ağır bir yük çöküyor.

Gözlerim Tuck McCoy'dan başkasının parlak, bebek mavisi bakışlarına kilitlendi.

Bir süre bakışlarımız birbirine kenetleniyor, Tuck'ın yüzü de benimki gibi bomboş, ben sessizce etüt merkezine bir meteor düşmesi için dua ediyorum.

"Olamaz," diye yakınmayı başarıyorum. Dudaklarımdan dökülen kelimeler küçük olabilir ama kamyon dolusu dehşetle yüklüler.

Sonra da gülüyor.

Başını geriye atar, böylece kumral sarı saçları sallanır, dikenli görünümlü kirli sakallarla kaplı keskin çenesini açar ve bir dizi kahkaha atar.

Odaya girip kapıyı arkamdan kapatırken midem çalkalanıyor. Dr. Galloway'e koşup yerime başkasının geçmesini talep etme isteğimi bastırıyorum. Burada özel ders programını yürütmekle meşgul olduğumu biliyorum ve ben bu müşteriyi almayı çoktan kabul ettim.

Kim olduğunu bilmeden önce.

Tek yapabildiğim kaderimi kabullenmek. Acıması kaderimi.

"Evren neden bu kadar acımasız?" Bu soru dudaklarımdan dökülürken tavana bakıyorum.

Tuck'ın kahkahaları sonunda bitti. "Hey, burada hayal kırıklığına uğrayan tek kişi senmişsin gibi davranma."

Bakışlarımı ona yöneltiyorum ve kaşlarımı indiriyorum.

"Oh?"

"Evet, tüm makalelerimi benim için yazmaya ikna edebileceğim bir kız bulmayı umuyordum." Alaycı bir sırıtışla ekliyor, "İçimden bir ses bunun seninle olmayacağını söylüyor."

Dudaklarımı tiksintiyle birbirine bastırıyorum. "İşini başkasına yaptırıp kendi işinmiş gibi göstermeye çalışmazsın, değil mi?" Tuck hakkında çok iyi düşüncelere sahip olduğumu söyleyemem ama ondan böyle bir şüphe duyacağımı da sanmıyorum.

Omuz silkiyor. "Sanırım asla bilemeyeceğiz."

Bu kadar kolay bırakmaya niyetim yok. "Hokeyde başka bir takım hile yapsa ne hissederdin?"

Alnında çizgiler oluştu. "Ha?"

"Eğer başka bir takım hakemlere rüşvet verdiyse. Ya da patenleri tam oturmasın diye rakibinin ekipmanlarını değiştirseydi. Bu konuda ne hissederdiniz? Çünkü bu, sizin yerinize başkasına iş yaptırmak ve hak etmediğiniz bir not almakla aynı şey."

"Bu tamamen farklı," diye itiraz ediyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne farkı var?"

Tuck ağzını açıyor ama kelimeler kifayetsiz kalıyor. Başını düşünceli bir şekilde yana eğiyor, gözleri bir cevap bulmak için beynini yokluyormuş gibi sağa sola dönüyor.

"Uh. Ben öyle dediğim için mi?" Dudaklarında aptal bir gülümseme kıvrılıyor. Sanırım Tuck McCoy olduğunuzda, bu genellikle her şey için yeterli bir sebep oluyor.

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Bence kopya çekmeye teşebbüs akademik dürüstlük yasası kapsamında cezalandırılmalı, tıpkı cinayete teşebbüsün başarılı olmasa bile başlı başına bir suç olması gibi."

"Bana mı öyle geliyor Lockley, yoksa bana bakarken cinayet kelimesini söylediğinde gözlerinde bir parıltı mı fark ettim?"

Dudaklarımın kenarının seğirdiğini hissediyorum ama gülümsememek için ağzımı sıkıyorum. Tuck'a bu zevki tattırmak istemiyorum. "Beni kışkırtma," diye cevap veriyorum.

Tuck alçak sesle ıslık çalar. "Sertlikten hoşlanan bir kızla birlikte olmak z a t e n çok ateşli. Ama bir kızla birlikte olmak

tam anlamıyla seni öldürmek mi istiyor? Kahretsin, bu olmalı..."

Arkamı döndüm ve kapının koluna uzandım. "Pekâlâ, eğer sadece oyalanmak istiyorsan, sanırım ödevlerin için yardıma o kadar da ihtiyacın yok."

"Bekle!" diye bağıyor. Bu aciliyet belirtisi kapıya doğru hareketimi durdurumama ve yüzümü ona dönmeme yetiyor. "Gerçekten yardıma ihtiyacım var. Ve... senin gibi bir öğretmene sahip olduğum için şanslı olduğumu biliyorum. Özel derse gönderilen ve sana atanan diğer sporcuların senin mucizevi bir işçi olduğunu söylediklerini duydum. Kal. Uslu duracağım. Söz veriyorum."

Karnımda garip bir bulanıklık hissi var, göğsüme kadar ulaşıyor ve orada ısınıyor. Tuck'ın sözlerinde herhangi bir alay, benimle dalga geçtiğine dair herhangi bir ipucu aramaya çalışıyorum ama yok gibi görünüyor. Samimi görünüyor.

"Peki," diye kabul ediyorum.

Yanına bir sandalye çekiyorum ve onu son dört aydır pantolonuma girmeye çalışan iğrenç, ukala hokey yıldızı olarak değil, yardıma ihtiyacı olan başka bir özel ders müşterisi olarak düşünmeye çalışıyorum.

"Peki, her şeyden önce. Sizce denemeler söz konusu olduğunda en büyük sorunuz nedir?"

"Kötü notlar alıyorum," diye cevap veriyor.

Cevap olarak iğneleyici bir şeyler söyleme içgüdümü bastırıyorum. Onu hâlâ hokeyci bir pislik olarak düşünseydim böyle yapardım. Ama şu anda onu ihtiyacı olan bir öğrenci olarak görüyorum. "Tamam," diye cevap veriyorum, eşit bir şekilde. "Sence neden denemelerinizden kötü notlar mı aldınız?"

Bunun öğrencilerin anlamasını sağlamak için önemli bir soru olduğunu gördüm. Öğrencilerin zorluklarının ve zayıflıklarının tam olarak ne olduğunu doğru bir şekilde belirleyebilmeleri önemlidir, böylece bunları geliştirmede etkili olabilirler.

"Keşke bilseydim," diyor, bıkkınlığı belli oluyor. "Teslim ettiğim son kompozisyonda iyi iş çıkardığımı düşünmüştüm. İyi bir argüman oluşturduğumu, iyi noktalara değindiğimi düşündüm. Sonra geri aldığımda yüzde altmış iki çıktı!"

"Makale yanında mı?" diye sordum.

"Evet, işte burada." Kitap çantası iki sandalyemizin arasında duruyor ve uzanıp fermuarını açmak için vücudunu eğdiğinde dizi benimkine değiyor.

Ufacık bir temasla kıvılcımlar patlıyor ve bacağımda dans ediyor, uyluklarımın arasına yerleşiyor ve orada sıcak, uğultulu bir his uyandırıyor. Göbeğim geriliyor. Burnumdan derin, sabit bir nefes alıyorum, kalçalarımın sıkışmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"İşte burada," diyor ve makalesini çıkarıyor. Önümüzdeki masanın üzerine koydu. "Ve profesörümün yorumlarının ne kadar yardımcı olduğuna bakın."

Ön sayfanın en üstünde duran altmış iki notunun altındaki kırmızı mürekkebi işaret ediyor: Tamamen dağınık, tek yazdığı bu.

Tuck'ın sağ üst tarafa yazdığı başlığa baktığımda ve profesörünün Martinello olduğunu gördüğümde buna şaşırmadım.

"Evet," diye iç geçirdim. "Bu kesinlikle Martinello tarzı bir geri bildirim." Bazı üniversite profesörleri öğrencilerinin başarılı olması için ellerinden geleni yapmak ister; bazıları ise üniversitenin bundan daha bağımsız bir deneyim olması gerektiğini düşünür ve öğrencilerine "ya batarsın ya yüzersin" yaklaşımını benimser. Martinello tam olarak ikinci kategoriye giriyor.

"Şöyle bir göz gezdireyim," diyorum. Derinlemesine bir okuma yapmıyorum, olası her üslup hatasını ya da argümanlarındaki küçük zayıflıkları bulmaya çalışmıyorum. Öncelikle, makalenin genel hatları ve organizasyonu hakkında bir fikir edinmek istiyorum.

Göz gezdirdikten sonra tek bir sonuca varabiliyorum. "Tamam. Martinello'nun yorumu yardımcı olmadı ama yanlış da değildi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Bu makale çok dağınık. Bak, ilk olarak ikinci paragrafta bu noktaya değiniyorsun," diye işaret ediyorum, "sonra bunu tamamen unutuyorsun ve sonraki iki paragraf boyunca üç farklı fikir hakkında saçmalıyorsun. Sonra nihayet geliyorsun

Makalenin ilerleyen bölümlerinde ilk noktanıza geri dönün, o zamandan bu zamana kadar yaptığınız noktaların yarısına geri dönmeden ve onları daha fazla detaylandırmadan önce."

"Ama argümanlar iyiydi, değil mi?" diye soruyor.

"Aslında öyle," diyorum, sayfalar arasında gezinirken fark ettiğim şey karşısında biraz hazırlıksız yakalanıyorum. "Ama her seferinde bir noktaya değinmeniz gerekiyor. Ve gerçekten bir sonucun yok

... aslında, vardığınız sonuç sondan üçüncü paragrafta yer alıyor gibi görünüyor. Son iki paragrafınız, makalenin başlarında değindiğiniz diğer küçük noktaların detaylandırılmasından ibaret."

"Ama önemli olan argüman değil mi? Mantık? Eğer konuyla ilgili bir noktaya değinir ve bunu iyi savunursam, önemli olan bu değil mi?"

"Bu önemlidir, ancak her şey değildir. Düzgün bir organizasyon olmadan, söylemeye çalıştığınız şeyi takip etmek zor, hatta imkansız olabilir. Birine mektup yazdığınızı düşünün, ama el yazınız o kadar kötü ki kimse okuyamıyor. Mektupta ne yazdığı gerçekten önemli değil, değil mi? Fikirlerinizi nasıl sunduğunuz da önemlidir."

"Hmm," diye mırıldanıyor Tuck, aslında düşünceli görünüyor.

"Bu makaleyi gerçekten yazmaya başlamadan önce ne yaptın?" diye sordum.

Tuck şaşkın bir bakışla bana döndü. "O gün ne yaptığımı mı soruyorsun? Spor salonuna gittim. Bench press yarışmasında Lane'i yendim," dediğinde iki kolunu da havaya kaldırıp esnetiyor ve yoğun, yuvarlak pazularını şişiriyor. Tuck'ın esnemeyi gerçekten sevdiğini hissediyorum. "Sonra bara gittik ve ..."

"Öyle demek istemedim," diyorum Tuck'ın hayatının bütün bir gününü anlatmasına gözlerimi devirerek. "Yani kompozisyona hazırlanmak için ne yaptın? Bir taslak hazırladın mı?"

"Taslak mı?" Kelime, anlamını bile bilmiyormuş gibi dudaklarından dökülüyor.

"Hiç planlama yaptınız mı? Yoksa sadece bir Word belgesi açıp yazmaya mı başladın?"

Tuck başını yavaşça sallar. "Evet. Sonuncusu."

Dilimi tıkırdatıyorum. "O zaman bu senin sorunun olur."

"Yani bana bir makale yazdığında sadece makalenin kendisini yazmak zorundayım, mesela ... bir ön makale mi yazmalıyım?"

"O kadar da zahmetli değil..."

"Zahmetli," diye tekrarlıyor Tuck, kaşları alaycı bir şekilde kalkıyor. "Bu senin için günün kelimesi."

"Bir taslak oluşturmak o kadar da zor değil," diye sözlerimi hafifçe ısırarak yeniden ifade ediyorum. Tuck'la birlikte bazı temel taslak oluşturma stratejilerini gözden geçirdikten sonra ona bir ödev veriyorum: Az önce altmış iki aldığı kompozisyonu okumasını, yaptığı tüm spesifik noktaları ve argümanları belirlemesini ve ardından bunları daha tutarlı olacak şekilde nasıl düzenlemesi gerektiğine dair bir taslak oluşturmalarını istiyorum.

Kitap çantasını karıştırıyor. "Kahretsin. Kalemin falan var mı?" diye sorar.

Kendi kitap çantamdan bir tane çıkarıp ona uzatıyorum. Elime aldığı anda parmaklarımız birbirine değiyor ve temas noktasından koluma doğru yayılan ve göğsümde genişleyen elektriksel bir heyecan yayılıyor. Gömleğimin altında sert yumrulara dönüşen hain meme uçlarıma lanet ediyorum.

Tuck'ın hakkını vermek gerekirse, ondan yapmasını istediğim şey için gerçekten çaba sarf ediyor. Önündeki kâğıdın üzerine eğiliyor, kalın kasları tişörtü zorlarken duruşu sırtının ne kadar büyük ve geniş olduğunu vurguluyor.

Taslağı ile makalesinin sayfaları arasında gezinirken, dilinin ucu dudaklarının kıvrımından dışarı çıkıyor.

Gözlerim ona kilitlendiğinde omurgamda bir ürperti dans ediyor. Meme uçlarım tekrar geriliyor, bu sefer o kadar çok acıyor ki, Tuck'ın pembe, ıslak dilinin etraflarında döndüğü düşüncesi aklıma giriyor.

İstemsiz bir ürperti içimi titretiyor, Tuck'ın bakışlarını üzerime çekecek kadar belirgin.

"Burası çok soğuk," diyorum hemen üstünü örtmek için, kollarımı göğsüme doğru çekerek. "Isıyı gerçekten yükseltmeleri gerekiyor."

Tuck omuz silkiyor ve dikkatini tekrar dış hatlarına çekiyor. "Burası bana sıcak görünüyor."

Sıradan bir gözlem mi yapıyor yoksa benimle dalga mı geçiyor anlayamıyorum. Ona şüpheyile yaklaşımaya karar verdim. Her şeyin bir ilki vardır, sanırım.

Taslağı bitirdiğinde, masanın üzerinden bana doğru kaydıldı. Göz gezdirdim.

Çok etkilendim. Yazıyı onunla birlikte gözden geçiriyorum ve nasıl geliştirebileceği, ne tür ayrıntılar eklemesi gerektiği konusunda bazı tavsiyelerde bulunuyorum, böylece daha ilk cümleyi yazmadan kompozisyon yazma işi yarı yarıya bitmiş oluyor.

"Kahretsin, Lockley," diye düşünüyor, "bu taslak fikrinde gerçekten bir şeyler olabilir."

Boğazımda küçük bir kıkırdama titreşiyor. "Seni ikna edebildiğime sevindim. Yakında bir makalen daha mı var?"

"Evet. Gelecek haftanın ortasında."

"Pekâlâ. Perşembe günü bir seansımız daha var. O oturuma önceden hazırladığın bir taslakla gelmeye ne dersin? Sonra onu gözden geçiririz, gerekirse değiştiririz ve o oturumdan sonra yazmaya başlamaya hazır olursun."

"Evet," diye kabul etti. "Kulağa hoş geliyor."

Ayrılmak için ayağa kalktığımızda, "Özür dilerim, bu arada" diyerek beni hazırlıksız yakaladı.

"Hm?" Ben soruyorum.

"Yaşadığımız tartışma hakkında. Geçen hafta seni eve bırakırken." Yüz hatları buruşuyor, sanki bu anı ona gerçekten ağır geliyormuş gibi. "Duyarsızdım. Ve bir pisliktim. Senin kararlarını benim yaptığım gibi yargılamaya hakkım yok."

Şaşkınlıktan uyuşmuş hissediyorum. Tuck'ın sesi... samimi mi? Sanki bu onu gerçekten rahatsız eden bir şeymiş, olay olduğundan beri aklında olan bir şeymiş gibi.

Başımı salladım. "Özrün kabul edildi."

Kelimeler üzerinde pek düşünmüyorum ama onları söylediğimde Tuck'ın yüzünde geniş, ısıltılı bir gülümseme beliriyor. Bu ifade gözlerinin parlak mavi kürelerini aydınlatıyor. "Perşembe görüşür müyüz?"

"Perşembe görüşürüz," diye cevap veriyorum ve kapıya doğru dönüyorum.

Hemen arkamda Tuck'la birlikte özel ders odasından çıkarken, Perşembe gününden yarım saat önce beklediğim kadar korkmuyorum.

T Gece yatağında uzanmış, telefonumun Kindle uygulamasında bir kitap okuyordum.

Bu benim normal okuma materyalim değil. Genelde klasikleri okumayı severim. Daha ağır şeyler. Ama abur cubur TV'ye gömüldüğüm hafta sonunun bana çok iyi gelmesinden sonra, belki de ihtiyacım olan şeyin hafif, kabarık bir okuma olduğunu hissettim.

Summer aşk romanlarının büyük bir hayranıdır, bu yüzden ondan bir tavsiye istedim. Kısa, heyecanı düşük ve sevimli bir şey olsun istedim. Bana Roommate Rebound adında bir kitap önerdi.

Eski sevgilisinden kötü bir şekilde ayrıldıktan sonra hafta sonunu plajda geçirirken bir adamla takılan bir kız hakkında. Eve döndüğünde yeni bir daireye taşınır, ancak takıldığı adamın yeni oda arkadaşı ve yeni işindeki patronu olduğunu öğrenir.

Çok keyif alıyorum. Komik, hızlı tempolu ve FMC'yi gerçekten seviyorum.

Ayrıca, baharat çok sıcak ve yazar bunu hiç eksik etmiyor. Kitabın yüzde yirmi beşindeyim ve gecenin ortasında apartmanlarında birbirlerine rastladıktan sonra

ana karakterler ikinci kez bir araya geliyorlar.

Sadece bir sorun var.

Ne zaman baharatlı bir sahne olsa, Tuck'ı MMC rolünde hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Bu büyük bir sorun, çünkü bu sahneler uzun ve gerçekten iyi yazılmış. Açıkçası, beni tahrik ediyorlar. Ve ben Tuck'ı bu kitapta MMC'nin yaptığını anlattığı şeyleri yaparken görüntülerken tahrik olmak istemiyorum.

Yine de elimde değil.

Yazar, dizlerinin üzerine çöküp kalçalarının arasını öperken kızın ellerini adamın gür saçlarına soktuğunu yazdığında, Tuck'ın gülmek için başını arkaya attığında kum sarısı saç tutamının lüks bir şekilde nasıl zıpladığını düşünüyorum.

Parmaklarımın o saçlara dolanırken nasıl hissedeceğini düşünüyorum. Tutuşumu sıkılaştırmanın, ellerimi yumruk haline getirmenin ne kadar iyi hissettireceğini, kafa derisini yaktığımı bilmenin tatmin duygusunun, dudaklarının kalçalarımaya sıcak öpücükler bırakma hissini nasıl artıracaklarını düşünüyorum ...

Midem bulanıyor ve nabzım atıyor. Bu fantezinin çok uzun sürmesine izin verdim.

Birdenbire içimin derinliklerinde biriken sıvı sıcaklığın farkına varıyorum, uyluklarımı birbirine sürttüğümün, aralarında zonklayan ağrıyı hafifletmeye çalıştığımın farkına varıyorum.

Okumaya devam ediyorum, Tuck'la ilgili düşüncelerimi bir kenara itmeye çalışıyorum. Kendime kitaptaki karakterin kalın kumlu sarı saçlar yerine kısa siyah saçlara sahip olarak yazıldığını, parlak mavi gözler yerine koyu ela gözlere sahip olarak yazıldığını hatırlatmaya çalışıyorum.

Denerim.

Ama gözlerim telefonumun ekranındaki kelimeleri takip ederken, elimin tişörtümün içine girdiğini ve orta parmağımın gergin göğüs ucumun etrafında tembel daireler çizdiğini fark ediyorum.

Okuduğum sahnenin kafamdaki görüntülerinin yerini, Tuck'ın ana hatları üzerinde çalışırken dudaklarının arkasından fırlayan pembe dilinin anılarına bıraktığını fark ediyorum...

Elimi göğsümden çekmeli, telefonumu bırakmalı, yataktan kalkmalı, soğuk bir bardak su içmeli, Tuck'ı bu şekilde düşünmeye devam etmemek için her şeyi yapmalıyım...

Ama sanki bataklıktayım. Kendimi kurtarmak için hiçbir şey yapamıyorum.

Elimi göğsümden çekmek yerine, başparmağımı kısıyorum ve meme ucumu başparmağımla orta parmağım arasında hafifçe sıkıştırıyorum, keskin basınç doğrudan uyluklarımın tepesine bir zevk sarsıntısı gönderiyor.

Yumuşak bir hayalet gibi inliyorum. Dilimi dudaklarımda gezdiriyorum ve Tuck'ın ağzının dudaklarımı ezdiğini hayal ettiğimde, gidici olduğumu anlıyorum.

Elimi göğsümden çekip aşağı indiriyorum ve parmak uçlarımda karnımın hassas bölgelerine sürtünerek yorganın altındaki şortumun beline kadar ilerlemesine izin veriyorum.

Kendimi fantezilerimin bataklığına bıraktım. Karşı koymuyorum. Elim şortumun içine sokuyorum ve parmağımı yarığımdan aşağıya doğru gezdiriyorum, sıcaklığımı ve ıslaklığımı hissediyorum.

Parmağımın ucuyla zonklayan klitorisimi okşadığımda içimde bir zevk patlaması yaşıyorum. Göz kapaklarım kapanırken telefonumu yere bırakıyorum, gözlerim arkaya kayıyor.

Tuck'ın granitten oyulmuş gibi sert, belirgin ve keskin pazılarının görüntüleri, klitorisimi tekrar sıyırırken zihnimde çınlıyor. İçimde bir zevk dalgası yuvarlanıyor ve sırtımı kavislendiriyor.

Belki de şimdiden içimde oluştuğunu hissettiğim orgazmdan çıktıktan sonra buna pişman olacağım. Belki de zihnimin çılgınca çalışmasına izin verdiğim için pişman olacağım.

Katlanamadığım bir adam, dünyada bu şekilde düşünmem gereken son adam, kafamın içinde.

Ama o zaman pişman olmam gerekecek; çünkü şu anda durmamın hiçbir yolu yok.

Gömleğini başının üzerine çekerken Tuck'ın karın kaslarının, geniş göğsünün jilet gibi keskin hatlarını hayal ediyorum. Göğsüm başka bir iniltiyle titriyor, zevk içimde yılan gibi kıvrılırken daha da ısınıyor.

Tuck'ın başını bacaklarımın arasında düşündüğümde, parmaklarım yerine dilinin klitorisime dokunduğunu hayal ettiğimde, kalçalarımı öne doğru eğiyorum, uyarılma kanımda uğulduyor. Omurgamda yoğun bir his karıncalanırken göbeğimde bir basınç topunun genişlediğini hissedebiliyorum, bu da zaten doruğun eşiğinde olduğumun kesin bir işareti.

Klitorisimi daha sert ovarken nefeslerim kısıyor, diğer elim hassas mememi avuçluyor.

Kafamda Tuck'ın bana doğru yaklaştığı ve ince kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştirdiği, sertliğinin içime doğru bastırdığı görüntüler yanıp sönüyor; tırnaklarımı sırtının yoğun, kordonlu kaslarına ya da o iterken sıkı, sert kıkırtılarına batırıyorum ...

Orgazmım içime yayılırken keskin bir nefes çekiyorum. Zevk vücudumda nabız gibi atıyor. Gözlerim o kadar sıkılıyor ki, göz kapaklarımın arkasında ışık lekeleri patlıyor ve tüm bu süre boyunca kalçalarımı sallıyorum, yukarı doğru her itişte Tuck'ın içime daldığını hayal ediyorum.

Doruk noktamın artçı şokları içimde dalgalanırken vücudumun her yeri karıncalanıyor. Başım hafif ve mutlu hissediyor, kalan zevk patlamaları beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor.

Bir süreliğine, kabarık bir rahatlama bulutunun üzerinde yüzüyorum - ama endorfinler dağıldığında, haklı olduğum kanıtlanıyor. Pişmanım.

Benden başka bunu yapabilecek kimse olmamasına rağmen yanaklarım utançtan yanıyor.

Dört aydır uzak durmaya çalıştığım adamı düşünmeye başladım.

Üç gün sonra onunla yine kapalı bir alanı paylaşmak zorunda kalacağım, başını bacaklarımın arasında hayal ederek coşkuyla inlediğimi bilerek hemen yanında oturacağım.

Bilseydi ne derdi?

Hiç benim yaptığımı yaptı mı? Ellerini vücudumda gezdirmeyi, kalçalarımın arasına girmeyi düşünürken sikini yumrukladı mı?

İçimde hala için için yanan tahrik közleri yeniden parlamaya başlıyor, ama bu sefer bu düşünceleri zihnimden uzaklaştıracak kadar kendimi kontrol edebiliyorum.

Bu gece Tuck'ı zaten düşündüğümünden daha fazla düşünmeme gerek yok.

İhtiyacım olan şey, soğuk bir duş.

Sıcak su akıntıları sıkı kaslarımın üzerinden akarken rahatlayarak inliyorum, yorucu antrenmandan sonra onları rahatlatıyorum.

Rhys ve ben bir halter seansını bitirdik. Biraz çekişmeli geçti. Dürüst olmak gerekirse, halter seanslarımın çoğunda rekabet olur. Yaptığım çoğu şey rekabetçi oluyor. Ne diyebilirim ki? Doğuştan rekabetçiyim.

Sırt ve omuz kaldırma konusunda Rhys ile başa baş mücadele etmemem gerektiğini bilmeliydim. Rhys daha cesur bir defans oyuncusu. Buz üzerinde benim kadar hızlı ve çevik olması gerekmiyor, bu yüzden daha fazla kas taşımayı göze alabiliyor.

Bende bol miktarda kas var ama Rhys veya Hudson gibi adamlardan daha zayıf kalmayı tercih ediyorum, çünkü hem oyun tarzıma daha uygun hem de beni çıplak daha iyi gösterdiğini düşünüyorum.

Ve çıplak nasıl görüldüğüm benim için çok önemli.

Yine de kendimi ağırlıklarla gidebildiğim yere kadar zorladım ve sonuçlarını hissediyorum.

Omzumu döndürmeye çalışırken rahatsızlık içinde inliyorum, sıkı ve ağırlı kas hareket alanımı kısıtlıyor. Dönüyorum

Omzumu doğrudan sıcak suyun akışına sokmak için kalçalarımı kullanıyorum ve ağrıyı hafifletirken rahat bir şekilde iç çekiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve buharlı havadan derin bir nefes alırken zihnimin dolaşmasına izin veriyorum.

Tabii ki aklım hemen dünden beri gözlerimi her kapattığımda gittiği yere gidiyor: o ders odasında Olivia'nın yanında oturduğum yere.

Şu anda saçlarından yayılan çilek ve vanilya kokusunu neredeyse alabiliyorum.

Başımı suyun altına daldırıyorum, saçlarım ıslansın diye aşağıya bakıyorum. Gözlerim hala kapalı, o özel ders seansını düşünüyorum ...

Bana o kalemi uzatırken ellerimiz birbirine değdiğinde? Kahretsin, o küçücük temas zerresinin içimde yarattığı tahrik, en son seks yaptığımda hissettiğim her şeyden daha yoğundu.

Kaç gün olduğunu unuttum. Ama aylar oldu.

Sonunda gözlerimi açtığımda, sikime bakıyorum, kaya gibi sert ve arzuyla zonklarken yukarı aşağı sallanıyor.

Bir o yana bir bu yana bakıyorum. Brumehill'deki duşlar ayrı kabinlerden oluşuyor ve Rhys artık yok. Ben yalnızım.

Dün dizim Olivia'nınkine değdiğinde patlayan kıvılcımları hatırladığımda, uyarılmışlığım daha da artıyor. Taşaklarım gergin ve ağrıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum yumruğumu sikimin etrafına sararken.

Göğsümde bir hırıltı yükselirken, şimdilik tutuşumu hafif tutarak yavaşça uzunluğumu yukarı ve aşağı pompalıyorum.

Elimin hızını artırdıkça sıcak su damlacıkları göğsümden aşağı akıyor, belirgin fiziğimin çıkıntılarından ve vadilerinden aşağı süzülüyor. Göbeğimin derinliklerinde sıkı bir zevk yumağı kıvrılıyor, kaslarım gerilene ve tutuşum daha sıkı olana kadar içime ısı dalları gönderiyor.

Yumruğum şişmiş mantar kafamın üzerinde kayarken, başparmağımın pedini aletimin açıklığı üzerinde sıyırıyorum, bunun yerine Olivia'nın güzel pembe dilinin ucunun bunu yaptığını hayal ediyorum.

İçimde yuvarlanan hisle dişlerim gıcırıyor, ağızımdan bir küfür dökülüyor.

O şımarık dudakların sikimin etrafına sarılması için neler vermezdim. Yatak odasında uzun süre dayanmakla her zaman gurur duymuşumdur, ama o muhtemelen beni bir dakikadan kısa sürede boşaltırdı.

İlk seferinde yani. Ondan sonra, ona ağızımla ya da parmaklarımla bir ya da iki orgazm yaşatırdım. Ya da her ikisiyle. İkinci raunda hazır olduğumda, ona patentli Tuck McCoy dayanıklılığını gösterecektim.

Acaba bunu hiç yaptı mı, beni düşünürken kendini boşalttı mı?

Eminim öyledir. Sözleri kesici olabilir, ama sandığı kadar iyi bir poker suratına sahip değil. Kaslarıma bir göz attığında gözlerinin nasıl şiştiğini gördüm. Bir imada bulunduğumda yanaklarının nasıl kıpkırmızı bir renk aldığını. Bakışlarını benden kaçırmadan hemen önce dudaklarıma indirişini.

Aklında ben varken onun zevkten kızarmış sevimli yüzünü düşünmek bile beni geri dönüşü olmayan bir noktaya itmeye yetiyor.

Omuriliğimin dibindeki sıcak basınç, döllerimi karo zemine dökmeme sadece birkaç pompa uzakta olduğumu söylüyor ve taşaklarımdaki gerginlik bana patlattığım büyük bir yük olacağını söylüyor.

Kalçalarım elimin hareketiyle ileri doğru sallanıyor ve her itişte kalçalarımın Olivia'nın yumuşak, yuvarlak kıcına çarpmasını diliyorum. Orgazmım beni kavrarken çene kaslarım patlıyor ve nefeslerim kesik kesik kesiliyor.

"Fuuuck," diye kükrüyorum. Vücudum vahşi bir zevkle sarsılırken, sikimden kalın sıcak sperm ipleri fışkırıyor.

O kadar bitkinim ki duş kabininin kenarına tutunmak zorunda kalıyorum. Yarı sert aletim gevşek dururken nefesimi tutmaya çalışarak hava emiyorum. şişmiş baş o kadar hassas ki, bir su akıntısı sıyırdığında irkiliyorum.

Dizlerimin titremesi geçince hızla sabunlanıyorum, saımı yıkiyorum, duşu kapatıyorum ve kurulanıyorum.

Giyinirken kendimi ıslık çalarken yakalıyorum, tüy gibi hafif ve tamamen gevşemiş hissediyorum, antrenmandan ve son zamanlarda yaşadığım en akıllara durgunluk veren orgazmdan dolayı endorfinim yüksek... Hatırlayamıyorum bile.

Tüm bunların ötesinde, bir şey ruh halimi daha da yükseltiyor: Perşembe günü Olivia'yı tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

"Y Kötü bir ruh hali içindesin." Olivia özel ders odamıza girdiğinde ağızından çıkan ilk kelimeler bunlar oluyor.

"Hayır, değilim," diye içgüdüsel olarak cevap veriyor, sonra kaşlarını çatıyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Anlayabiliyorum. Huysuzsun."

"Çünkü önümüzdeki kırk beş dakikayı seninle geçirmek zorundayım," diye karşılık veriyor. Ama sözlerinde bir ısırtık yok. Bana sözlü sataşmalarında genelde olduğundan daha hafifler. Neredeyse şakacı.

Bunu fark ettiğimde gülümsememeye çalışıyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyorum başımı sallayarak. "Sorun o değil. Benim yüzümden kötü bir ruh hali içinde olduğunda kaşlarını çatıyorsun."

İçinden bir huff sesi çıkıyor ama yine de keskin bir huff değil. Neredeyse bir kahkahayı gizlemeye çalışmış gibi.

"Nesin sen," diye soruyor, "şimdi de kaş çatma uzmanı mı oldun?"

Sadece başımı salladım. "Aslına bakarsan, öyleyim. Hudson'la kanka olduğum için artık usta bir kaş çatma yorumcusu oldum. Tıpkı uzman bir kuş gözlemcisinin, eğitimsiz birine aynı görünen iki farklı kuşa bakabilmesi gibi

gözlemci olsalar da, aslında tamamen farklı türler olduklarını biliyorlar."

"Saçmalıyorsun," diyor ama bu sefer dudaklarındaki yarım gülümsemeyi gizlemesine imkân yok. Bunu görünce göğsüm sıkışıyor.

"Ama ben haklıyım. Hadi, huysuz fasulyeleri dök. Sen bu şekilde meşgulken verimli bir özel ders seansı geçiremeyiz."

Bıkkınlık olduğunu düşünmemi istediği bir nefes üflüyor ama bunun aslında bir kahkahayı maskelemek için olduğunu biliyorum. "Sadece biraz... acıktım, hepsi bu."

"Hangry?" Sesimi mahcup bir şekilde çıkararak tekrarlıyorum. Sandalyemi masadan geriye itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Sana yemek getirmeliyiz. Karnın açken kırk beş dakikalık bir özel dersin üstesinden gelemezsin."

"Elbette yapabilirim," diyor gözlerini devirerek. "Ayrıca, bütün gün canım çok özel bir atıştırmalık çekti ve yolda uğradığım markette stokta yoktu."

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Şu Pretzel M&M'ler." Bir kahkaha attı. "Aptalca, değil mi?"

Başımı sallıyorum, yüzümde ciddi bir ifade var. "Çok özel bir atıştırmalık arzusu yüzünden akşamdan kalma olmanın aptalca bir yanı yok. Bu son derece ciddi bir durum Lockley. Sana o Pretzel M&M'lerden almalıyız." Bununla birlikte, sanki Terminatörmüşüm ve dünyadaki hiçbir şey beni görevimi yerine getirmekten alıkoyamazmış gibi kapıya doğru ilerliyorum.

Olivia, "Özel ders seansını Pretzel M&M'leri bulmak için şehirde dolaşarak harcayamayız," diye itiraz ediyor. "Bir sonraki kompozisyonun gelecek hafta teslim edilecek ve taslağını gözden geçirmemiz gerekiyor." Bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Taslağı sen hazırladın, değil mi?"

"Elbette yaptım," diye yanıtlıyorum. "Ve bundan çok etkileneceksiniz. Güven bana, bu konuda bir sorun yaşamayacağım."

Bu makaleyi bitirmek. Pazartesi günkü tavsiyenizin çok yardımı oldu. Zaten beş dakika erken geldik, yani elli dakikamız var. Benim arabamı alacağız, binanın hemen yanındaki otoparkta. Zaman kaybetmeden döneriz."

Olivia yan tarafa bakıyor, alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. Onu baştan çıkardığımı söyleyebilirim.

Olivia Lockley'i baştan çıkarma fikrini gerçekten seviyorum, bu kadar aptalca bir şey için bile olsa.

"Peki," diye geçiştiriyor, açlığı galip geliyor.

Yumruğumu zaferle sıkıyorum. "Hadi gidelim."

Yaklaşık bir dakika sonra Mercedes'imın sürücü koltuğundayım ve Olivia Lockley yolcu koltuğunda hemen yanımda. Bu kız için kötü olduğumu çoktan kabul etmiştim, ama onun arabamda olması kadar basit bir şeyin ne kadar iyi hissettirdiği neredeyse biraz endişe verici.

Kahretsin, onun bu arabada, arka koltukta olmasının ne kadar iyi hissettireceğini bir düşünsene...

Bu düşünceye son veriyorum.

Bir görevimiz var: Olivia'nın açlığını gidermek. Bu gece Olivia'yla arka koltukta saçmalıklar düşünerek kendimi şımartacağım.

"Şehrin diğer tarafındaki benzin istasyonunu deneyelim," diye öneriyorum motoru çalıştırırken. "Her zaman ağzına kadar atıştırmalıkla doludurlar."

"İyi fikir," diye cevaplıyor Olivia emniyet kemerini takarken. Sonra yüzünde endişeli bir ifadeyle bana döndü. "Lütfen kimseye sana iyi fikir dediğimi söyleme. Özellikle de Summer'a. Bunu asla unutamam."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Şimdi de arkadaşlarımızdan sır mı saklıyoruz? Bu çok seksi."

Gözlerini deviriyor ve başını benden uzaklaştırıyor. "Saçmalıyorsun."

Bugün bana ikinci kez saçma dedi.

Hoşuma gitmesi garip mi?

"Mhm." Park yerimden çıkmadan önce telefonumu radyo ile senkronize ediyorum. "Pekala, ilkini sen seçeceksin

Taylor Swift şarkısı. En sevdiğin hangisi?"

"Favori bir şarkım yok," diye yanıtlıyor.

Başımı ona çeviriyorum ve bilmiş bir bakışla onu deliyorum. "Saçmalık. Herkesin favori bir Taylor Swift şarkısı vardır."

Omuz silkiyor. "Ben değil."

Saçmaladığını biliyorum. Bu yüzden ona bakmaya devam ediyorum. Bakışlarımın yavaş yavaş savunmasını deldiğini söyleyebilirim. "Yolculuğun ilk Taylor Swift şarkısını sıraya koymadan sürüşe başlayamam ve bu senin en sevdiğin şarkı olmalı. Çünkü sende bir tane olduğunu biliyorum."

Yanakları utançtan hafifçe renkleniyor, bu da dudaklarımın yukarı doğru eğilmesine neden oluyor. Olivia o kadar temkinli ki, en sevdiği şarkıyı paylaşmak gibi bir konuda bile kendini tutuyor.

O sadece bazı şeyleri göğsüne yakın tutmayı seven bir tip. Bu da komik, çünkü sahnede en duygusal performanslarını sergileyebiliyor ve kalabalık bir izleyici kitlesinin dikkatini üzerine toplayabiliyor.

"Pekâlâ," diye kabul ediyor yenilgiyi, bakışlarımın beklentiyle onu yaktığı birkaç vuruştan sonra. "Bay Mükemmel İyi."

Yuhalıyorum. "Favori bir T. Swift şarkın olduğunu biliyordum." Şarkıyı açıp sesini yükseltiyorum, otoparktan çıkıp yola koyulduğumuzda şarkı sözlerini gümbür gümbür söylüyorum.

Benzin istasyonunun otoparkına girmeden önce Mr. Perfectly Fine ve bir şarkı daha dinledik.

"Pekâlâ," diye başlıyorum, takımımınla hokey oyunları hazırlarken kullandığım ses tonunu kullanarak duruyorum. "Verimli olmak zorundayız. İçeri girdiğimizde sen kasanın yanında sergilenen atıştırmalıkları kontrol et. Ben şeker reyonunu kontrol edeceğim."

Bu kez bir gülümsemeyi ve kıvrılmış dudaklarından fıskıran minik bir kahkahayı gizleyemiyor. Bu ses göğsümü sızlatıyor. Olivia Lockley'in kahkahalarını duymaya çok çabuk bağımlı hale gelebilirim.

"Evet, efendim," diyor. Sözleri alaycı, ama bana efendim demesi... lanet olsun, bana bir şeyler yapıyor. Kelepçeliyorum.

Bu benzin istasyonunda pantolonumun içine çadır kurmuş bir şekilde yürümek için arzularımı bastırıyorum.

İçeri girdiğimizde oyun planını takip ediyoruz. O kasalara doğru giderken ben de şeker reyonuna yöneliyorum. Ve oraya vardığımda ... onları gördüm.

Önümdeki rafta Pretzel M&M paketleriyle dolu bir vitrin.

Olivia'ya seslenmek için ağzımı açtım ama sonra durdum.

Daha çok zamanımız var. Ve onunla yaşadığım bu küçük aptal maceradan çok keyif alıyorum.

Bir yere daha uğrayabiliriz ve yine de özel ders merkezine dönmek için bolca vaktimiz olur. Gerçekten de taslağımın çok iyi olduğunu düşünüyorum ve zaten bugün üzerinden geçmemiz gereken pek bir şey olmayacak.

Şehrin diğer tarafındaki büyük markette de kesinlikle biraz stok olacaktır. Böylece Olivia ve ben arabamda daha fazla vakit geçirebileceğiz. Ve birlikte bir markette dolaşabileceğiz ...

Dostum, benim neyim var? Neden bu kızla bir markette dolaşma düşüncesi kalbimi bir sinek kuşu gibi şakıtıyor?

Öyle ama. Ve şimdi bu düşünce zihnime ekildiğine göre, daha da çekici hale geliyor.

"Hiç bulabildin mi?" Olivia şeker reyonundan elim boş bir şekilde ona doğru yürürken soruyor.

Ona yalan söylediğimde kendimi kötü hissetmeliyim, "Hayır. Hepsi de burada."

Ama benim yok.

Günün sonunda, yine de Pretzel M&M'lerini alacak, aksi takdirde alacağından sadece on dakika sonra. Ben de onunla daha fazla vakit geçireceğim. Kazan-kazan.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor Olivia. "Şimdi onlar için daha da havaya girdim."

"Wambley'e gidelim," dedim. Şehrin diğer tarafındaki büyük market. "Orada kesinlikle

stokta var."

Bir süre düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor. "Hayır demeliyim ki özel dersimize geri dönebilelim. Ama o M&M'leri şimdi gerçekten istiyorum..." Bir an için yüzünde kararsızlık ifadesi beliriyor ama isteklerinin galip gelmesi uzun sürmüyor. "Pekâlâ, gidelim."

Küçük beyaz yalanımla ilgili hissettiğim hafif suçluluk duygusu, arabamda onun yanına döndüğümde silinip gidiyor. Daha iyisi için yalan söylemekte yanlış bir şey yok, değil mi? Çünkü itiraf etmese de Olivia'nın da bu küçük maceradan keyif aldığını biliyorum.

KAHRETSİN. Burada nasıl kraker kalmamış olabilir?

Wambley's her şeyi stoklamasıyla ünlüdür. Cedar Shade'de yaşadığım sürece, buraya geldiğimde canımın çekip de bulamadığım bir şey hiç olmadı.

Şimdiye kadar.

Suçluluk duygusu enseme batıyor. Şimdi Olivia'nın kraker arzusunun tatmin edilemeyecek olması benim suçum.

Simitli olan hariç her çeşit M&M'in ağzına kadar dolu olduğu vitrinin önünde durduğumuzda Olivia hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçiriyor.

"Oh, şey," diye omuz silkiyor. "Elimizden geleni yaptık."

Ona diğer tatlardan istediği kadar almayı teklif ediyorum, ama o reddediyor, canının özellikle pretzel tadı çektiğini ve başka bir şey için havasında olmadığını söylüyor.

Ellerimi ceplerime sokarken göğsüm daralıyor. Hayal kırıklığıyla koridora geri döndük. "Nasıl olur da diğer bütün tatlar stokta varken simitliler hiç olmaz?"

Ama sonra, tüm kasaların olduğu mağazanın önüne doğru döndüğümüzde, sorumun cevabını görüyorum.

Adamlardan birinin elinde, Pretzel M&M'lerle dolu tek bir alışveriş sepeti var.

Olivia'yı dürtüyorum ve dikkatini ona yöneltiyorum. "Ben bir şey görmüyorum, değil mi?"

"Vay anasını!" diye fısıldıyor. "Kimin bu kadar çok Pretzel M&M'e ihtiyacı var ki?"

"Gerçekten. Yargılamamam gerektiğini biliyorum ama yargılıyorum." Olivia omuz silkiyor. "Erken kalkan yol alır, sanırım."

Hayır. Yenilgiyi bu kadar kolay kabullenmeye hazır değilim. Adama doğru yürüyorum, Olivia da çekingen bir şekilde arkamdan geliyor.

"Selam dostum," diye selamlıyorum onu yanına vardığımda. "Görünüşe göre bütün Pretzel M&M'leri almışsın. Bizim için de bir iki paket ayırır mısın? Onca yolu sadece onlar için geldik."

Başını çevirdi. Gözleri bana buz gibi ve hiç de dostça olmayan bir bakış fırlatıyor. "Ben senin dostun değilim. Ve hayır. Onlar benim."

Sonra başını tekrar öne çeviriyor ve çizgisi yukarı çıkarken bir adım öne atıyor, sanki nalladığı bir sivrisinekten başka bir şey değilmişim gibi beni fırçalıyor.

Onun için şanssızlık, yenilgiyi kabul etmeye hazır değilim. kolayca da.

Büyük silahları çıkarma zamanı. Kalp tellerini çekmenin. Olivia'nın aklımdaki stratejiden hoşlanmayacağını biliyorum ama bu onun iyiliği için. Onun iyiliği için.

"Lütfen efendim. Kız arkadaşım," başımı Olivia'ya doğru eğiyorum, "o hamile." Olivia'nın arkamdan dehşetle soluduğunu duyduğumda sırtmamak için kendimi zor tutuyorum. "Henüz göstermiyor ama tuhaf aşermeler onu şimdiden fena vurmaya başladı. Pretzel M&M'lere ihtiyacı var. Nasıl olduğunu bilirsin."

Aynı düşmanca gözler beni delip geçiyor. Bu kez yüz ifadesine mağrur bir kaş çatma eşlik ediyor.

"Kız arkadaş mı?" diye soruyor küçümseyerek. "Benim zamanımda insanlar önce evlenirdi. Belki hayatınızı daha iyi planlayabilseydiniz, hamile bir kız arkadaşınız olmazdı ve sırada bekleyen insanlara yalvarmak zorunda kalmadan ihtiyacınız olan yiyeceğe sahip olurdunuz."

Tamam, siktir et bu adamı.

Başlangıçta bir sonraki planım, hamile kız arkadaş stratejisi işe yaramazsa bana bir paket M&M vermesi için ona para teklif etmektir. Şimdi bu adamın ne kadar bok kafalı olduğunu bildiğim için, kirli oynamaktan hiç çekinmiyorum.

"Vay anasını!" Yarım adım geriye sıçırıyorum, şok edici bir şey görmüş gibi gözlerimi iri iri açarak mağazanın diğer ucunu işaret ediyorum.

Taktik işe yaradı. Pretzel M&M istifçisi içgüdüsel olarak başını benim çıkık parmağıma doğru çeviriyor. O başka tarafa bakarken, çantasından hızlı ve ustaca bir avuç M&M paketi kapıyorum ve hemen arkamdan Olivia'ya uzatıyorum.

Hakkını yemeyelim, yere serdiklerimi hemen alıyor, onları benden alıp arkasında tutuyor ve daha fazla gizlilik için vücudunu benimkinin arkasına doğru eğiyor. Tüm bunlar yarım saniye içinde, adam başını bana çevirmeden, kaşları aşağı çekilmeden ve kızgın kaşları daha da derinleşmeden önce tamamlandı.

"Huh," diyorum başımı eğerek. "Orada bir şey gördüğümü sanmıştım. Sanırım görmedim."

Bununla birlikte hızla arkamı dönüyorum, vücudumu Olivia ile adamın görüş alanı arasında tutmaya dikkat ediyorum, böylece Olivia'nın elinde tuttuğu, haklı olarak ondan çalınan ödülü görme şansı olmayacak.

Aceleyle otomatik ödeme bölümüne gidiyoruz.

"Dört çanta!" Olivia heyecanla fısıldıyor, bana bakarken gözleri kocaman. Bana etkilenmiş gibi bakıyor. İtiraf etmeliyim ki hoşuma gitti. Hem de çok.

Pretzel M&M'lerdeki fazlalığımızla kendim için bir paket alıyorum ve arabama oturur oturmaz açıyorum. Bir tane atıyorum

Neden bilmiyorum ama ısırđıđımda tattığım en güzel Şey oluyor.

"Kahretsin, bunlar çok iyi," diyorum.

"Mhm," diye mırıldanıyor takdirle. "Bir arzuyu tatmin etmek gibisi yok."

Bahse girerim. Olivia Lockley söz konusu olduğunda, eminim tatmin etmek için uhrevi bir his duyacağım bir arzum var.

Ama ne var biliyor musunuz? Bu ne kadar doğru olsa da, Şu anda bunun üzerinde durmuyorum bile.

Arabamda onun yanında oturup Taylor Swift Şarkıları söyleyerek dershaneye dönerken ağzıma abur cubur tıkıştırmak da oldukça uhrevi bir his.

My Babam hayır cevabını kabul etmekte iyi değildir. Geçen hafta ona Charleston'a gelme teklifini geri çevirmek zorunda kalacağımı söylediğimde

kararımı bu kadar kolay kabul etmesine şaşırdım.

Bunu çok kolay kabul ettiğini fark etmeliydim.

Görünen o ki, aslında hiç de kabullenmemiş. Bunun yerine, geçici bir geri çekilme yapmış gibi.

Son birkaç gündür, daha iyi karar vermeme karşı bir saldırı başlattı, bana sürekli mesaj atıyor ve beni arıyor, bunun geri çevrilemeyecek kadar iyi bir fırsat olduğuna beni ikna etmeye çalışıyor.

Bu sinir bozucu. Bunun iyi bir fırsat olduğunu biliyorum. Geri çevirdiğim için mutlu değilim. Ama söz konusu olan benim geleceğim ve geleceğim için bu stajı yapmanın en doğru karar olduğunu biliyorum.

Yapılması gereken akıllıca şey olduğunu bildiğiniz bir kararı, sıkıcı olsa bile, hayal kırıklığı yaratacak şekilde vermek berbat bir şeydir. İnsanların sizi bundan vazgeçirmeye çalışması durumu daha da kötüleştirir.

Şu anda telefonumu kulağıma tutarken derin bir nefes alıyorum ve babamın ikna çabalarına daha fazla katlanıyorum.

"Baba," diyorum, konuşmasını bitirdikten sonra kelimeyi ısırarak. Normalde ona baba derim, ama beni kızdırdığında baba demeyi alışkanlık haline getirdim. Sanırım bu onu kızdırıyor ve söylediklerime karşı çıkmaya daha az hevesli hale getiriyor. "Orada seninle birlikte hareket etmemi istediğini biliyorum. Keşke ben de yapabilsem. Ama bu staj için çoktan söz verdim. Vazgeçersem çok ama çok kötü bir görüntü olur. Profesyonel itibarıma zarar verebilir."

Telefonumdan statik tıslamalar geliyor. "O da neydi hayatım?" babamın sesi titrek çıkıyor. "Sanırım ayrılıyorum. Ben ..."

Arama kesiliyor.

Rahat bir nefes aldım.

Sinyaline ne olduğunu bilmiyorum ama hayati bir felaket olmadığı sürece, ki bundan şüpheliyim, konuşmamızı kısa kestiği için ona minnettarım.

Bu tuğladan bir duvarla konuşmak gibiydi. Aynı argümanı defalarca tekrarlayan, her seferinde kelimelere daha fazla vurgu yapan, ancak mantığı bir nebze bile değiştirmeyen bir tuğla duvar.

Telefonumun tekrar titrediğini hissettiğimde midem rahatsızlıkla çalkalanıyor. Sanırım babamın sinyali geri geldi.

Ekrana bile bakmadan aramayı açıyorum. "Evet, baba?"

Cevap veriyorum.

Ama diğer uçta sadece sessizlik var.

Ta ki iki vuruş sonra keskin bir nefes duyana kadar.

Sadece bir nefes olsa bile, babamın sesine benzemiyor.

"Alo?" Telefonda soruyorum.

Diğer uçta bir öksürük var. Bu kez sestten bir ipucu yakalıyorum ve onu tanır gibi olduğumda göğsüm sıkışıyor. Dehşet midemde birikiyor, bunun kesinlikle ... olamayacağını düşünüyorum.

"Özür dilerim. Sadece... Bir dakikaya ihtiyacım var."

Midem bulanıyor. Sesi karıştırmak mümkün değil. Telefonda kiminle konuştuğumu karıştırmak yok.

Az önce Tuck McCoy'a baba dedim.

Derin bir nefes daha alıyor ve uzun bir iç çekişle bırakıyor. "Burada hâlâ bir dakikaya ihtiyacım var. Toparlanmak için. Sadece düşünmemiştim... İlişkimizde henüz o noktada olduğumuzu düşünmemiştim."

Gözlerimi deviriyorum ve inliyorum. "Tuck, ben..."

"Hayır, hayır," diye araya giriyor. "Beni yanlış anlamayın. Şikayet etmiyorum. Gerçekten şikâyetçi değilim."

"Telefondakinin sen olduğunu bilmiyordum."

Bir süre daha sessizlik olur. Sonunda tekrar konuştuğunda, sesi alçak, kaba ve çakıllı, keskin bir kenarı var. "Başka kime baba diyorsun?"

Sesinde açık bir kıskançlık akımı var - gerçek bir kıskançlık. İncelemeyi tercih etmediğim bir nedenden dolayı, merkezimde bir karıncalanma hissetmeme neden oluyor.

"Gerçek babam," diye cevap verdim. "Oh. Sanırım bu kabul edilebilir."

"Bu rahatlatıcı," diye tersliyorum. "Beni bilirsin, her zaman senin onayını beklerim."

"Sen de mi benim övgüme muhtaçsın?" Tuck soruyor, sesi gırtlaktan ve müstehcen.

İşte yine o aptal karıncalanma.

"Numaramı nereden buldun?" Bu soru aniden aklıma geldi ve sormak, bizi bu konuşmanın şu anda bulunduğu talihsiz yoldan çıkarmak için harika bir bahane oldu.

"Onu bana Summer verdi," diye cevaplıyor. Nefesim kesildi. "Küçük hain..."

Kıkırdıyor, yumuşak ve gürültülü bir ses. Başka birinin kıkırdaması olsaydı, muhtemelen kulağa ne kadar hoş geldiğini, titreşiminin kulaklarıma nasıl bir masaj gibi geldiğini düşünürdüm...

"Onu suçlamayın. Bunun için yalvardım çünkü Pazartesi günkü özel ders seansını yeniden planlamam gerekiyor. Takım arkadaşlarımdan biri olan Kiran için sürpriz bir doğum günü partisi düzenliyoruz."

Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Makalenin ilk taslağını zamanında bitiremeyeceğin için ertelemediğine emin misin?"

"Olmaz. Bitirdim bile. Ve şimdiye kadar yazdığım en iyi makale. Onunla gerçekten gurur duyuyorum. Cidden, bana düşüncelerimi nasıl özetleyeceğimi ve düzenleyeceğimi göstererek hayatımı kurtardın."

Belki şimdiye kadar aldığım en anlamlı iltifat değil ama bu bir iltifat ve kulağa samimi geliyor. Göğsümde parlak, mutlu bir his var ve hatta dudaklarımda istemsiz bir gülümseme hissediyorum.

"Pekâlâ. Yeniden planlayabiliriz. Salı günü aynı saate ne dersin?"

"Mükemmel. Kiran'ın partisinde teşekkür olarak senin onuruna ekstra bir shot yapacağım."

Gülüyorum. "Buna gerçekten gerek yok."

Onun tarafında bir duraklama daha var. "Hey, Lockley?" "Evet?"

"Sadece seni güldürdüm."

Nedense bu beni yine güldürdü. "Vay be, ne kadar dikkatlisin."

"Saklamaya bile çalışmadın. Bence bu ilişkimizde bir dönüm noktası."

"Salı günü görüşürüz, Tuck," diyorum gözlerimi devirerek. "Kesinlikle görüşeceğiz." Telefon bağlantısını kesiyor.

Tuck çok fazla. Çok saçma. Çok iğrenç. Neden onunla konuşmak beni daha iyi bir ruh haline soktu?

T Bu bizim ara haftamız. Hokey oynanmayan bir hafta sonu olması nedeniyle, çocuklar ve ben Cuma gecesi Cedar'daki en yeni kulüp olan Starlite'a giderek bu fırsattan yararlanmaya karar verdik.

Gölge. Küçük üniversite kasabasında çok fazla rakibi yok.

Eski bir depoyu devralıp yenileyerek geçen dönem açıldı. Havalı, lüks bir havası var ve kızların gitmek için can attığı türden bir yer. Burası dar elbiseler giymiş, saatlerce süren makyajlar yapmış kızlardan oluşan bir deniz. Burası Paris defilesi gibi.

Takımdaki diğer çocuklar -tabii ki Hudson hariç, o da çok mutlu bir şekilde konuşuluyor- bundan faydalaniyor ve şık giyimli muhteşem kızlarla kaynaşıyorlar.

Benim de yapmam gereken bu.

Ama benim için de aynı üzücü hikaye. Bakışlarımı süslü püslü güzellerin bulunduğu odada gezdirdiğimde, içlerinden hiçbirisi bende herhangi bir arzu uyandırmıyor.

Yemin ederim, bu kadar güzel kadınların önünde kendimi o kadar küçük hissediyorum ki, tıbbi bir rahatsızlığım olduğundan endişeleniyorum - eğer daha birkaç gün önce

Olivia, aletim elik gibi sertti, ders odamızıda onun yanında oturmaktan başka bir Şey yapmazken kalp atışlarımla ritmiyle zonkluyordu.

Birdenbire, aşırı pahalı bir kokteyli yudumlarken ve bakışlarımla odada dolaşmasına izin verirken, belimin altında bir yaşam seğırmesi hissediyorum.

Çünkü Olivia'yı görüyorum.

Gördüğümde, manzara göğsüme bir balyoz gibi iniyor. Çok arpıcı.

Saçları sıkı bir düğümle bağlanmış, yumuşak ışıklara altında parlıyor. Dudakları parlak kırmızı, kirpikleri uzun ve koyu. Işıktan mı yoksa yaptığı makyajdan mı bilmiyorum ama çilleri normalden daha fazla göze çarpıyor.

Nefes kesici. Gerçekten. Nefes almayalı birkaç vuruş olduğunu fark ediyorum ve nefes aldığımda göğsümde bir kasılma hissediyorum.

Öne doğru bir adım attığında sikim pantolonumdan fırlayacak gibi oluyor ve kalabalık dans pistinde ne giydiğine bir an göz atıyorum.

Koyu mavi elbisesi vücuduna yapışmış. Straplez, dar ve etek ucu kalçasının hemen üzerinde bitiyor. Göğüslerinin kabarıklığı ve kalçalarının kıvrımı mükemmel bir şekilde vurgulanmış.

Summer ve diğeri birkaç arkadaşıyla bir Şeyler hakkında gülüşerek bara doğru yürürken, onlara yakın iki adamın dönüp gözlerini ona diktiğini fark ediyorum.

Çene kaslarım patlıyor, dişlerim gıcırıyor ve bardağımı sıkıca kavıyorum.

Olivia böyle giyinmişken erkeklerin ona şehvetle bakmamasını bekleyemem ama bu benim hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmez. Çünkü ben sevmiyorum.

Bardağımı kaldırıp içkinin geri kalanını boşaltarak sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Çok pahalı olabilir ama en azından sert. Olivia'nın burada olduğunu ve böyle giyindiğini bilerek önümüzdeki birkaç saati burada geçireceksem ihtiyacım olan Şey sert bir içki.

Hudson yanımda, Sebastian'la bir şeyler konuşuyor ama konuşmasının ortasında aniden sözünü kestiğini, sözlerini tamamlanmamış bir cümlemin ortasında asılı bıraktığını fark ediyorum. Yan tarafıma bakıyorum ve gözlerini Summer'a diktiğini görüyorum.

Çenesi gevşek, gözleri uyuşturulmuş bir bakışla puslu. Huysuz kalecimiz o kadar etkilenmiş ki komik bile değil.

Tamam, aslında öyle.

Summer elinde içkisiyle bara doğru döner ve bakışları odanın diğer ucunda kilitlenir. Summer'ın yüzündeki ifade değişiyor, arkadaşlarıyla konuşurkenki eğlenceli sırtışı daha hülyalı bir gülümsemeye dönüşüyor, henüz içkisinden bir yudum almamış olmasına rağmen gözlerinde sarhoş bir ifade beliriyor.

Hudson içkisini bırakır ve ona doğru yürür. "Kim derdi ki Hudson'ın en büyük muhabbet kuşu mu?" Sebastian sesinde bir kıkırdama olduğunu söylüyor. Hudson'ın Summer'ı görür görmez konuşmalarını yarıda kesip gitmesinden hiç de rahatsız olmuş gibi hissetmiyor. Hepimiz gibi o da Hudson'ın o kadar aşık olduğunu biliyor ki sanki büyülenmiş gibi.

Hudson Summer'a yaklaşır onu belinden sıkıca kavradığında ve kendine doğru çekip öptüğünde göğsümde bir kıskançlık titreşimi hissediyorum.

Bakışlarım sola, Olivia'ya kayıyor ve ona geldiğinde o da bana bakıyor.

Kanım yoğunlaşıyor. Uzun kirpikleri ve gözlerinin etrafındaki koyu hatlar, yeşil irislerini her zamankinden daha da parlak hale getiriyor. Onun dışında odanın geri kalanı bulanıklaşırken nefesim göğsümde sıkışıyor.

"Kesinlikle Tuck." Adımı duymak beni sersemlikten çıkardı. Olivia ile göz temasını kesip Carter'ın bana baktığı tarafa dönüyorum.

"Ha?" Soruyorum.

Sebastian, "Yuva kuracak son kişinin kim olacağı hakkında konuşuyoruz," diyor.

Lane başını sallar. "Tuck. Kesinlikle."

Gözlerimi kısıyorum, ensemde garip bir sıkıntı karıncalanması hissediyorum. "Sana bunu söyleten ne?"

Sesimde savunmacı bir ton var. Bu garip, çünkü dört beş ay önce bana Kara Ayılar arasında en son kimin sakinleşeceğini sorsaydınız, ben de kendimi söyledim.

Kahretsin, muhtemelen ısrar ederdim.

Ama bakışlarım şimdi diğer arkadaşlarıyla konuşan Olivia'ya ve Hudson'ın kolunu sımsıkı sardığı Summer'a kaydıığında midemde tatsız, pişmanlık dolu bir gurultu duyuyorum.

Belki de Olivia'nın bana neden zaman ayırmadığını açıklayan şey tam da bu itibardır.

Lane sorumu, "Belki de hiçbir zaman bir yuva kurmak istemediğini söylemiş olmandır," diye yanıtlıyor.

Sanırım haklı olduğu bir nokta var. İç yanağımı çiğniyorum, yanıt alamıyorum.

Nedense bu beni rahatsız ediyor. Herkesin benim yuva kurmaktan, gerçek bir ilişki yaşamaktan doğuştan hoşlanmadığını düşünmesi.

Evet, kendi eylemlerim ve açıklamalarım bana bu üzü kazandırdı. Bu daha önce bilincinde olduğum ve hiç rahatsız olmadığım bir şeydi. Ama şimdi bunu düşünürken midemde bir düğüm var.

Bir ilişki adamı olabilirim, lanet olsun. İstiyorum-

Bu düşünceyi tamamlamaktan zihinsel olarak keskin bir dönüş yapıyorum, tıpkı bir geyik yola atladığında aniden rotasından çıkan bir araba gibi.

İstediğim bu mu? Daha önce hiç istememiştim. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Ama ...

Bakışlarım yine Olivia'ya takılıyor. Arkadaşlarından birine doğru dönmüş ve profilini görebiliyorum: çenesinin yumuşak hatları, göğüslerinin nazik kabarıklığı, çıplak kolunun kremi pürüzsüzlüğü ...

Olivia ile ilk tanıştığımnda, Summer onu bir zaferden sonra takımla birlikte kutlama yapmak için bara götürdüğünde, ondan istediğim şey karmaşık değildi. Bunu inkar edemem. İlk görüşte şehvetti.

Ama zamanla görünüşünden daha fazlasına aşık oldum. Tavrını, zekâsını, bana meydan okuma şeklini sevmeye başladım. Onu sahnede ilk gördüğümde yeteneği karşısında şaşkına dönmüştüm.

Benim ilgilenmediğim şeylerle ilgileniyor, mesela şu sanatsal filmler; bazıları iki insanın farklı ilgi alanlarına sahip olmasının onları daha az uyumlu yaptığını düşünebilir, ama benim için bu Olivia'yı daha ilgi çekici kılıyor.

Onunlayken başka hiç kimseyle hissetmediğim bir şey hissediyorum.

Evet, Olivia'dan istediğim şey ilk başta basitti. Ama bu konuşmadan hissettiğim gerilim bana, yolun bir yerinde ondan istediğim şeyin çok daha az basit hale geldiğini söylüyor.

Onunla ilgili fantezilerimden belli.

Beni yanlış anlamayın, hala onu yatak odamda yalnız yakalamanın hayalini kuruyorum. Vücuduna yapacağım şeyleri. Benim için çıkaracağı sesleri. Kahretsin, günde birkaç kez bunun hayalini kuruyorum. Ama ...

Başka şeyler de düşünüyorum. Onunla Cedar Shade'de Pretzel M&M aradığımız gün gibi daha fazla gün geçirmeyi düşünüyorum.

Onunla bir kafeye gitmek ve bir masada oturup sessizce ama birlikte okul ödevlerimizi yapmak gibi sıradan şeyler hayal ediyorum.

Yağmurlu bir geceyi onunla kanepede geçirmek, bana uzun, sıkıcı sanatsal filmlerinden birini izletirken gözyaşlarına boğulmak ama yine de zevk almak gibi şeyler, çünkü bunu onunla yapıyorum.

Birlikte yemek pişirmeye çalışmamız, mutfakta tamamen umutsuz olduğum için kendimi aptal durumuna düşürmem gibi şeyler,

ve ikimiz de sonucun o kadar kötü olduğunu görüp gülüyoruz ki sipariş vermek zorunda kalıyoruz.

Kampüste sınıftan çıkarken arkasından gizlice yaklaşmam, sırf yapabildiğim için ona aldığım bir hediyeyle onu şaşırtmam gibi şeyler.

Bunları düşünürken yüzümde aptalca bir gülümseme oluştuğunu fark ettim. Dostum, kötü olmanın ötesindeyim.

Bunların hiçbirini benimle yapmak istemeyen bir kız için kötü...

En azından öyle düşünmemi istediği kesin.

Kendime aşırı güvenecek kadar ukala olduğumu biliyorum. Ama Olivia'nın Tuck McCoy'dan Nefret Ediyorum cephesinde oluşan çatlakları hayal ettiğimi sanmıyorum.

Bir süredir bu hayalin içinde kaybolduğumu fark ediyorum. Bakışlarım tekrar Olivia'yı aradığında, o olduğu yerde değildi. Sonunda onu bir adamla konuşurken bulana kadar gözlerim odanın içinde geziniyor.

Karın kaslarım geriliyor. Göğsümde asidik bir his yuvarlanıyor, boğazıma kadar yükseliyor ve ağzımı acı bir tatla dolduruyor.

O herif ona çok yakın duruyor, yüksek sesli müziği bahane ederek kulağına doğru eğiliyor.

Bahse girerim burun delikleri, özel derslerimiz sırasında onun yanında otururken tadını çıkarmaya başladığım saçlarından gelen aynı çilek ve vanilya kokusuyla doludur. Bu düşünce içimde düpedüz mantıksız bir kıskançlık dalgası yaratıyor.

Bakışlarım yüzüne kilitleniyor ve ifadesinde herhangi bir ilgi fark etmediğimden bir miktar rahatlama hissediyorum. Aslında, uzaklaşmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Ama onunla konuşan pislik belli ki ipucunu anlamıyor.

Kadın ona bir şey söyleyip uzaklaştığında, adam da onunla birlikte adım atıyor, tekrar eğiliyor -benim hoşuma gitmeyecek kadar yakın- ve kadının kulağına başka bir şey söylüyor. İşte o zaman Olivia'nın gözlerini devirdiğini fark ediyorum.

Göğsümde koruyucu bir içgüdü titreşiyor. Kalabalığın arasına dalıp onlara doğru ilerliyorum. Olivia'nın laftan anlamayan bir serseriden kurtarılması gerekirse, seve seve yardım ederim.

Ona doğru yürümek için nedenlerim tamamen Fedakârlık mı? Belki de değildir.

Ama kimse mükemmel değildir. Ben de değilim.

"İşte buradasın, Düğün Çiçeği," diyorum, dudaklarıma kocaman, iğrenç bir sırtma yapıştırarak ikisine doğru adım atıyorum, bedenimi onunla adamın arasına sokarak adamın bir adım geri çekilmesini sağlıyorum.

Olivia'nın kaşları birbirine çarpmaya başlıyor, ama ona göz kırptığımda mesajı anlıyor. "Evet. Merhaba ... canım."

Bana bu ismi takmak zorunda kaldığı için yüz ifadesi acı içinde buruşuyor. Dudaklarımın seğirmesine engel olamıyorum.

Hoparlörlerde bir şarkı sona ererken, bir diğeri başlıyor. Şarkıyı tanımıyorum bile ama Olivia'ya "Bu bizim şarkımız. Hadi, dans edelim."

Elimi ona doğru uzattım. Bir an için sorgulayan gözlerle baktı ama sonra bunun onu daha da az ilgi duyduğu bir etkileşimden çekip çıkaracak bir ip olduğunu anladı.

Elini benimkinin içine bırakıyor. Elini yavaşça kavradığımda her tarafımda kıvılcımlar patlıyor. Kahretsin, eli iyi hissettiriyor. Yumuşak, pürüzsüz, narin. Şimdiden sikimin kalınlaştığını hissediyorum.

Onu kaldırmaya çalıştığı belli olan pisliğe sahte bir gülümseme fırlatıyor ve ben geriye doğru yürürken beni takip ediyor. Dans pistindeki yoğun vücut kitlesinin içinde eriyip gidiyoruz.

Onu kendime doğru çektiğimde, direnmiyor. Ön tarafıma bastırıldığı sıcaklığının tadını çıkarırken kanımda heyecan uğulduyor.

Kolumu beline doluyorum ve çapkınca sırtıyorum. "İlk dansımız."

"F Her şeyden önce, Buttercup?"

Tuck'a doğru bastırduğımda, onun titreşimini hissediyorum.

Göğsünde bir kahkaha. Bu his merkezimin derinliklerinde bulanık bir sıcaklık yaratıyor.

"Beğenmedin mi?" diye sordu nazlı nazlı. Hoşlandım sayılır.

"Tabii ki beğenmedim."

Şakacı bir iç çekti. "O zaman başka bir evcil hayvan ismi bulmamız gerekecek."

"Ya da değil," diye itiraz ediyorum. Ama sözcüklerde hiç ısırick yok. Sertlik yok. Zayıflar.

Son zamanlarda Tuck'ın yanında çok zayıf düşünüyorum. Beni asıl endişelendirmesi gereken şey, bunu fark etsem bile, konu ona gelince ördüğüm duvarları sağlamlaştırmak için hiçbir kararlılık hissetmemem.

Hoparlörlerden daha yavaş, daha yumuşak bir melodi yükselirken Tuck ve ben tembelce ileri geri sallanıyoruz.

Bu, beni sürekli saçma sapan tavlama cümleleri kuran o adamdan kurtardığı için Tuck'a teşekkür edip oradan uzaklaşmak için mükemmel bir zamandı. Summer ve diğer kızları bulup günün geri kalanını

Gece barın diğerk tarafında, onun bakışlarından özenle kaçınarak.

Ama yapmıyorum. Burada kalıyorum, beni yavaş hareketlerimizde yönlendirmesine izin veriyorum, vücudunun sıcaklığını bana karşı hissediyorum, sırtıma sarılmış kolunun sert baskısını, kolunun yanıma yakın bastığı yerdeki kaslarının lezzetli tanımını.

Başka bir çift bize çarpıyor ve ben ayağımı kaybediyorum. Kısa bir süre tökezliyorum ve bu beni Tuck'a doğru yaklaştırıyor, belim Tuck'ın kemerinin altında yarı sert bir uzunluğa baskı yapıyor.

Uyarılma kıvılcımları tüm yüzeyime yayılıyor. Uyluklarımın tepesinde sıkı, muhtaç bir his kıpırdanıyor. İstemsizce, gırtlaktan gelen bir inilti dudaklarımdan kaçıyor.

Başımı kaldırdığımda Tuck'ın bana baktığını görüyorum, gözleri kapüşonlu ve hararetle kaynıyor.

"Bunu duydum," diyor, kelimeler hışırtılı ve bilerek alay ediyor.

Sesinin ukala, müstehcen tınısı bacaklarımdan arasındaki o gergin hissi daha da kötüleştiriyor.

Şimdi gerçekten uzaklaşmam gereken zaman. Summer'ın bana tavsiye ettiği aşk kitabını okuduğum gece, Tuck aklımdayken kendime ilk kez dokunmaya başladığımda yaptığım gibi hissediyorum.

Dik bir düşüşün eşiğindeymişim gibi hissediyorum; uzaklaşmak için hala zamanım varmış gibi, ama biraz daha beklersem kendimi uçurumun kenarında bulabilirim ...

Son birkaç haftadır, akıllıca ama hayal kırıklığı yaratan kararlar verdiğim için kendimi kötü hissediyorum. Yapmak istediklerim yerine yapmam gerekenleri, yapmam gerekenleri yapmayı seçiyorum.

Bir kez olsun yapmamam gerektiğini bildiğim bir şeyi yapmak ne kadar güzel olurdu? Sadece istediğim için, sadece iyi hissettireceği için?

Geri adım atmam.

Onun yerine, kalçalarımı eğiyorum. Ona tekrar sürtünüyorum, bu sefer daha sert. Şimdi kemerinin altındaki çizgi yarı sert değil, kaya gibi sert. Ve kocaman. Tümseğimin hemen üzerindeki girintiyi hissettiğimde karnım dönüyor.

"Kahretsin," laneti Tuck'ın dudaklarından boğuk bir inilti gibi dökülüyor.

Tuck kalçasını eğip bacağına kalçalarımın arasına sokarak benim cesaretimle eşleşiyor. Elbisem kalçalarımın üzerinde yükseliyor, Tuck'ın bacağının ön kısmı etek ucunu itiyor. Onu kalçalarımın arasında hissetmek, külotumun ince parçasının onun bacağından sadece bir inç uzakta olduğunu bilmek, tenimde bir ısı dalgasının ortaya çıkmasına neden oluyor.

Hissettiğim sığağa rağmen, meme uçlarım elbisemin altında sıkı yumrulara dönüşüyor, sanki bu bunaltıcı dans pisti dışarıdaki kış gecesi kadar soğukmuş gibi.

Tam o sırada, çalan daha yavaş şarkı bitiyor ve yerini bir gece kulübünün şehvetli atmosferine daha uygun, daha ritmik, kinetik bir parça alıyor. Ağır nabzımın vücudumu nasıl zonklattığını daha da arttırıyor. Kalçalarımı hareket ettirmek istiyorum.

Yapıyorum. Kalçalarımı öne doğru iterek kendimi Tuck'ın bacağının düzlüğüne bastırıyorum. Beklediğimden çok daha fazla zevk içimde patlarken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, vücuduma yayılıyor ve kalbimin göğsüme çarpmasına neden oluyor.

"Lanet olsun," diye iniliyor Tuck, kaslı koluyla beni kendine doğru daha sıkı çekiyor. Diğer elini kalçamın kıvrımına koyuyor, güçlü parmak uçları elbisemin üzerinden tenime bastırıyor.

Kan akışım kulaklarıma çarpıyor. Yapmamam gerektiğini bildiğim bir şey yapıyorum ve bunun verdiği his hoşuma gidiyor.

Ama hala gitmek istediğim bir yer var. Bu işi sonuna kadar götürüp bu gece Tuck'la yatmayacağım. Bu geçmeye istekli olmadığım bir çizgi, içimde dolaşan bu yeni keşfedilmiş cesaretle bile.

Hala yanlış gidebilecek çok fazla yol var.

Her ne kadar son zamanlarda Tuck bana başlangıçta düşündüğüm gibi biri olmadığını göstermiş olsa da, ona hala güvenmiyorum. Birlikte yatarsak bana karşı davranışlarını değiştirmeyeceğine güvenmiyorum.

İlk seksimizden sonra Ryan'ın nasıl değiştiğini hatırlıyorum. Eğer Tuck istediğini elde ettikten sonra benzer şekilde davranırsa, ondan nefret etmekten kendimi alamayacağım. Gerçekten nefret etmekten. Hudson'ın takım arkadaşı ve en iyi dostu olduğunu düşünürsek, Summer'ın ilişkisinde işleri zorlaştırabilir. Ona bunu yapma riskini almak istemiyorum.

Ayrıca böyle bir şey olursa ne kadar incineceğimi bildiğim için riske girmek istemiyorum.

Hayır, o kadar pervasız olmaya istekli değilim ama yine de oldukça pervasız olmaya istekliyim ...

Tuck parmak uçlarını kalçamın yumuşaklığına daha da bastırıyor, büyük, güçlü başparmağını kalça kemiğimin dış hatlarını sıyırmak için hareket ettiriyor. Dokunuşu beni arzuyla titretiyor.

Kalçalarımı tekrar eğiyorum. Bu sefer bacağına sertçe bastırıyorum, kalçalarım arasındaki sürtünme içimde bir zevk dalgası yaratıyor. Midem alt üst olmuş gibi hissediyorum.

Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum. Uyluklarımın tepesi uğulduyor, klitorisim gergin, amım sıvı sıcaklığıyla zonkluyor. Bahse girerim o kadar ıslağım ki, Tuck'ın pantolonunun paçası uyarılmamın kanıtıyla nemlenmiştir.

Bu düşünce beni daha da tahrik ediyor. Kalçalarımı müziğin ritmine göre döndürerek ona tekrar sürtünüyorum. İçimden bir inilti yükselirken alnımı Tuck'ın göğsüne yaslıyorum ve onun göğsünden de kendi göğsünün titreşimini hissediyorum.

Kalçamdaki eli beni daha sert kavırıyor, o kadar sert ki bu gece elbiseyi çıkardığımda muhtemelen parmak uçlarının tenimdeki varlığını kanıtlayan beş iz göreceğim.

"Hadi buradan gidelim," diye kulağımı tırmalıyor. Sesi her zaman soğuk ve yumuşaktı ama şimdi kalın ve arzu dolu.

"Hayır," diye cevap veriyorum.

Boğazından kakhaha ve acı dolu bir inilti karışımı bir ses çıkıyor. "Bunu bana işkence etmek için mi yapıyorsun?"

"Belki de öyleyimdir," diye takılıyorum. Kelimeler ağzımdan süzülürken beden dışı bir deneyim gibi hissediyorum.

Tuck kalçasını eğerek bacağını tekrar amıma bastırıyor. Bir nefes çekiyorum. Külotumun ne kadar sırlıslıkla olduğunu hissedebiliyorum.

Bacağını hâlâ bana doğru bastıran Tuck kalçalarını hafifçe eğerek sıkı klitorisime arzuladığı sürtünmeyi veriyor. İçimden coşku fışkırıyor, kirpiklerim titrerken gözlerim geri dönüyor.

"Siktir, Olivia," diye homurdanıyor Tuck. "Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum.

Bacağımı ıslatıyorsun. Boşalman lazım, değil mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum, gözlerim hâlâ kapalı.

"O zaman gidelim-"

"Hayır," diye araya giriyorum. "Al."

Bunu söylediğime inanamıyorum.

Gözlerimi açtığımda Tuck'ın bana baktığını görüyorum, bakışları arzuyla yanıyor, çene kasları şiddetle esniyor.

"Sanırım ne istediğini biliyorum," diyor sesinde çakıl taşlarıyla. "Parmaklarımı istiyorsun, değil mi?"

Kalçalarımın arasında keskin bir sızı zonkluyor. "Evet."

"Kahretsin," diye inliyor Tuck. "Ne zaman böyle pis bir kız oldun?"

Keşke bilseydim.

Arkasına bakıyor. "Hadi," diyor, sesi alçak ve komplocu. Elimden tutuyor ve beni dönen bedenlerin oluşturduğu kalabalığa doğru götürüyor.

Beni nereye götürdüğünü bilmiyorum. Tek bildiğim şu anda onu her yerde takip edeceğim. Onu kalçalarımın arasında özlüyorum, klitorisime sürtünmesini o kadar özlüyorum ki bacaklarımın arasında şiddetli bir ağrı oluşuyor.

Omurgam beklentiyle karıncalanıyor. Kalmaya çalıştığım adamın becerikli parmakları tarafından doruğa çıkarılmak

Cuma gecesi popüler bir kulüpte. Aklımdan bile geçirmemem gereken bir şey.

Bir kez olsun yapmamam gereken bir şeyi yapmak kesinlikle iyi hissettiriyor. Sorumsuzca bir şey. Uygunsuz bir şey.

Dans pistinin kenarındaki karanlık bir koridora erişimi engelleyen iki direğe ve kadife bir ipe varıyoruz. Tuck ipin üzerinden atlamadan önce omzunun üzerinden bir kez daha bakıyor. Beni de yanına çekerken ben de aynısını yapıyorum.

Tuck, "Burada etkinlikler için rezerve edebileceğiniz özel odalar var ama bu gece onları kullanmıyorlar," diye açıklıyor. Kapı kollarından ikisini deniyor ama kilitli.

Omuz silkiyor, sonra belimi kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor, göğsüne yaslıyor. Elbisemin ve gömleğinin içinden, onun belirgin, dalgalı fiziğinin keskin hatlarını hissedebiliyorum.

"Sence bu yeterince mahrem mi?" diye soruyor. Gölgelemin arasında, pelüş dudaklarının karanlık, sinsî bir sırıtışla kıvrıldığını zar zor seçebiliyorum.

Arkamı döndüm. Bu koridorda karanlığa gömüldük. Tepedeki ışıkların hiçbirini yanmıyor. Hâlâ ana odayı görebiliyoruz ama dışarıdaki hiç kimse bizi fark edemez. Birisi ipin hemen arkasında durup aşağıya baksa bile, sadece iki kişinin belli belirsiz şekillerini seçebilir. Ne yaptığımızı asla anlayamazlar.

"Evet," diye cevap verdim. "Sanırım öyle."

"Güzel," diye hırlıyor, kelimesi vahşî bir törpü.

Kolunu etrafıma doluyor, ip gibi ön kolunun kalınlığı karnımı sıkıca sarıyor. Sırtımı göğsüne doğru çekiyor. Onunla sarmalandığımı hissettiğimde nefesim kesiliyor. Burada, bu koridorda, diğer insanlardan uzakta, kokusu bana çarpıyor. Tarçın esintileri taşıyan sandal ağacı gibi ve misk kokulu, erkeksi bir koku. Derin ve ezici.

Kokusu dokunuşuyla birleşince başım dönüyor. Sağ elinin sıcaklığını açıkta kalan ellerimin üzerinde hissettiğimde başım çok daha fazla dönüyor, dizlerim titriyor.

Elbisemin eteklerini geçene kadar işkence edercesine sürünüyor.

"Bu tek seferlik bir şey," diyorum, kalçalarım beklentiyle gerilirken başım dönüyor, onun dokunuşunu arzuluyorum.

"İyi," diye nefes alıyor.

Orta parmağının ucu kalçamın tam tepesine, amımın hemen yanına değdiğinde bir nefes çekiyorum. Parmağının baskısı o kadar kışkırtıcı bir şekilde yakın ki vücudum geriliyor. Klitorisim zonkluyor ve çıkardığım inilti o kadar çaresiz ki neredeyse bir hıçkırık.

"Bunun için ölüyorsun, değil mi?" Tuck alay ediyor. Diğer elini vücudumda gezdiriyor ve elbisemin üzerinden göğsümü sıkıyor.

Başımı göğsüne yaslamama izin verdim. "Evet," diye itiraf ediyorum. Titreyen bir karmaşa içindeyim ve naz yapma yeteneğimi, onunla herhangi bir itiş kakışa girme yeteneğimi tamamen kaybettim. "Lütfen," diye fısıldıyorum.

Parmağı külotumun üzerinden geçip yarığımın uzunluğuna ulaştığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken kalçalarımı öne doğru eğiyorum. Yıllar gibi gelen bir süre boyunca benimle bu şekilde dalga geçiyor, hafif dokunuşlar ve tam istediğim yere baskı yapıyor, ama zonklayan ağrıyı tatmin edecek kadar sert değil.

Kahkahasının alçak gürültüsü kulağımın kabuğunu ısıtıyor. Kalçalarımı ileri doğru savuruyorum, bana verdiğinden daha fazla temas, daha fazla sürtünme elde etmeye çalışıyorum ve vücudumu bir enstrüman gibi çalma şeklinden açıkça hoşlanıyor.

"Çok ıslaksın. Külotunun içi bile," diyor, sesindeki kalınlık bu gerçeği sevdiğini açıkça ortaya koyuyor. "Sırılsıklam olmuşsun."

"Parmaklarını içimde istiyorum," diye yalvarıyorum.

Tuck derin, tatmin olmuş bir ses çıkarıyor. Sonunda bana istediğimi veriyor. Külotumu yana çekiyor ve klitorisimin etrafında sert bir daire çiziyor.

Kukum kasılıyor, beyaz ateşli zevk içimde dalgalanıyor. Bu kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum. Eğer Tuck olmasaydı

Beni ona karşı tutarken, bacaklarımın tutmayacağından ve yere düşeceğimden eminim.

Bu sefer kalçalarımı salladığımda, arzuladığım baskıyı sağlıyor. Orta parmağı kıvrımlarımda gezinirken başparmağı klitorisimin etrafında dönmeye devam ediyor. Başım dönüyor. Yumuşak inlemelerimin yüksek sesli çığlıklara, bizi ele verebilecek çığlıklara dönüşmesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Çünkü eğer biri bizi burada fark ederse, eğer Tuck ben vücudumun çığlık çığlığa istediği rahatlamayı elde etmeden önce durmak zorunda kalırsa, gerçekten ölebileceğimi düşünüyorum.

Sonunda Tuck bir parmağını içime soktu.

Nefesim kesildi. Açıklığım onun büyük, güçlü parmağının etrafında kenetleniyor. Başım mutlulukla dönüyor. Omurgamın tabanı gergin hissediyor ve tüm vücudum en lezzetli şekilde yanarken içimdeki basınç derin ve alçak bir şekilde şişiyor.

Diğer eli göğsümü yoğurarak hissi daha da artırıyor. Kendimi elbisemin çıkarılmış olmasını dilerken, gerçekten yalnız olmayı dilerken, Tuck'ın elini çıplak göğsümde hissetmeyi dilerken buluyorum, parmağının sert pedi meme ucumun gergin çıkıntısını kazıyor.

Ama bu olamaz. Bu olmak zorunda. Bu yeterince iyi olmalı, sadece bu seferlik.

Tuck'ın parmağı içimde kıvrılıyor, mükemmel noktaya çarpıyor ve bu beni doruğa fırlatmak için yeterli. Amımın duvarları onun etrafında sıkılıyor, hatırlayabildiğim en inanılmaz serbest bırakma ile sarsılırken vücudumdaki diğer tüm kaslar da onunla birlikte geriliyor.

Zevk dalgası dalga dalga üzerime çöküyor. Gözlerim sımsıkı kapalı, arkalarında simsiyah bir gökyüzüne karşı küçük havai fişekler gibi yanıp sönen iğne ucu kadar ışık var.

Doruk noktam azaldığında göğsüm kabarıyor. Kendimi çok gevşek, çok hafif hissediyorum. Son zamanlarda hissettiğim en rahat ve gevşemiş... Ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum. Vücudumda ne kadar çok gerginlik taşıdığımı ancak üzerimden kalktıktan sonra fark ediyorum.

"Lanet olsun, Lockley," diyor Tuck. "Bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi." Kıkırdıyor. "Daha öpüşmemişken seni parmaklarımın üzerine boşalttığıma inanamıyorum."

Beni etrafında döndürüyor. Loş ışıktaki elini dudaklarına götürdüğünü görebiliyorum, az önce beni boşalttığı elini. Parmaklarını teker teker ağzına sokuyor, yavaşça sularımı yalıyor.

Loşlukta bile, parlak mavi gözlerinin beni tadarken takdirle parladığını görüyorum. Keskin bir nefes alıyorum, içim bu görüntünün ne kadar erotik olduğunu kavlıyor.

"Hadi bunu değiştirelim." Elini sıkıca enseme koyuyor ve beni bir öpücüğün içine çekiyor.

Ağızlarımız birbirine çarpıyor. Dudaklarını yuvarladığında, kendi uyarılmışlığımın tadı dilimde patlıyor. Öpüşmeyi derinleştirmek için ağzını açıyor ve bu sadece ağzımı daha fazla kendi lezzetimle dolduruyor.

Bunu sevdim.

Ben de onu daha sert öpüyorum, daha fazlasını istiyorum. Dilini dudaklarımın kıvrımında gezdiriyor ve ben de dudaklarımı ayırarak ona erişim izni veriyorum. Dili içime giriyor ve benimkine doğru eğilerek ağzımın içini iddialı bir şekilde keşfediyor.

Sonra geri çekiliyorum.

Gözleri kapüşonlu ve puslu. Pelüş dudakları öpüşmemizden dolayı şişmiş. Yanakları kızarmış. Göğsü kabarıyor.

"Bir kerelik bir şey," diye hatırlatıyorum ona. Sesim zayıf ve ince. İçindeki hayal kırıklığına uğramış tonu da gözden kaçırmak mümkün değil.

Başını salladı. "Sen de öyle demiştin."

"Ciddiyim. Bu gece buna ihtiyacım vardı. Ama bu, olduğundan daha fazla bir şey olamaz."

Tuck'ın kaşları çatılır. Şişmiş dudakları yüzünde düz, sıkı bir çizgi haline gelir. Ama bu sadece bir an sürüyor ve yüz hatları normal rahat haline dönüyor. "Anladım," diyor. "Açık ve net."

Kulübün ana salonuna geri döndüğümüzde, beni rahatsız eden şey Tuck'a inanıp inanmadığım değil.
Önemli olan kendime inanıp inanmadığım.

W Olivia'yı kampüste gördüğümde ona doğru koştum, kollarımı ona doladım ve ayaklarından kaldırdım, onu öyle hızlı döndürdüm ki bacakları arkaya doğru uçtu.

Onu.

Martinello'nun dersindeki son makalemden doksan dört aldım, hepsi onun sayesinde.

"Tuck! Ne yapıyorsun?" diye soruyor şaşkın bir kahkaha baloncuğunun içinden.

"Doksan dört, Olivia," diyorum, hala onu döndürüyor, kampüsün ortasında öğrencilerin aval aval baktığı bir sahne yaratıyorum. "Lanet olası bir doksan dört!"

Kollarımda nefesi kesiliyor. "Makalen mi?"

"Aynen öyle," diye cevap veriyorum, gülümseyerek. "Hepsi senin sayende."

"Hepsi benim sayemde değil," diye itiraz ediyor onu yere bırakırken. "Bunu yazan ben değildim." Sonra da sırtarak ekliyor: "Bütün çabalarına rağmen."

Sadece bir saniyeliğine, önümde duran ona bakarken beynim kısa devre yapıyor. Onu kendime sımsıkı sarıp parmağımla becerdiğim geçen hafta sonuna geri dönüyorum. Ağzım, onun sularını emdiğim zamanki tadının hatırasıyla karıncalanıyor.

Göğsüm sıkışıyor, arzu kanımda tutuşuyor. O gece eve geldiğimde ne kadar sert olduğumu hatırladıkça sikim seğiriyor.

Hayatımda hiçbir zaman aletim yatak odama gittiğimde olduğu kadar taş gibi sert olmamıştı ve hemen pantolonumu indirdim, Olivia'nın elbisesine ve külotuna uzanan aynı elimle onu yumrukladım.

Ama arzumu bastırıyorum ve azalıyor.

Ertesi Pazartesi özel ders seansımıza kadar birbirimizi görmedik. Odaya girdiğinde ben çoktan oturmuş onu bekliyordum. Gözlerimiz kilitlendi ve sert bir ses tonuyla şöyle dedi: "Hiçbir şey olmamış gibi davranıyoruz. Başka kimse bilmiyor."

Omuz silktim ve "Anladın" diye cevap verdim.

O zamandan beri, yaptığımız şey bu. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyoruz. Normale döndük.

Olivia'nın bana zar zor katlandığı eski normalimiz değil. Ama bana sadece tahammül ediyormuş gibi davrandığı, ama aslında arkadaşlığımdan zevk aldığını bildiğim daha yeni normalimiz. Onu güldürdüğümde bunu gizlemeye çalıştığı yeni normalimiz.

Elbette hiçbir şey olmamış gibi davranıyor olabiliriz ama ikimiz de bir şeyler olduğunu biliyoruz. Bu gerçeği günün tek bir anında bile unutmayacağımdan eminim.

Olivia'nın da unutamayacağını biliyorum. Onu boşaltırken kollarımda titrediğini hissettiğimde, ona hiçbir kadının unutamayacağı bir orgazm yaşattığımdan oldukça eminim.

Yine de rol yapma konusunda oldukça iyi bir iş çıkarıyoruz. Gözlerimizin buluştuğu ve aramızda yüklü bir sessizliğin geçtiği zamanlar olsa bile.

Zor not vermesiyle nam salmış bir öğrenciden aldığım bu sağlam A ile Koç beni özel derse devam etme ihtiyacından çoktan kurtardı. Hem Olivia'nın hem de benim yoğun bir programımız var ve bu seanslar ben performansımı yeterince yükseltene kadar geçici olacaktı.

Koç artık benim akademik uygunluk sorunu yaşamamdan endişe etmiyor.

Olivia'yla haftada iki kez o kırk beş dakikayı artık birlikte geçiremeyeceğimi düşündükçe göğsüm daralıyor. Bu olmadan, her ne pahasına olursa olsun benden kaçtığı ve birbirimizle sohbet bile edemediğimiz, birazcık şakalaşamadığımız eski normalimize geri dönüp dönmeyeceğimizi merak ediyorum ...

Lanet olsun. Bu düşünce kalbime bir çimdik gibi geliyor.

Olivia bir sonraki dersi için sanat binasına doğru yürüyor. Kısa yürüyüşte ona katıldım.

Bugün oldukça güzel. Sıcaklık düşük ama rüzgar yok ve güneş kampüse vurarak soğuğu hafifletiyor. Tam altında durduğunuzda neredeyse ılıman oluyor.

Olivia'nın başında soluk mor bir örgü bere var, açık kestane rengi saçları altından dalgalanıyor. Krem rengi puffer ceketinin fermuarı kapalı ve bacakları dar siyah bir kot pantolonun içinde. Kıyafet oldukça basit olabilir, ancak içinde ne kadar sevimli görüldüğü konusunda basit bir şey yok.

Eşi benzeri görülmemiş yüzde doksan dörtlük notumun heyecanı geçip de sanat binasına doğru yürürken hâlâ sohbet ediyorsak, bir şeylerin onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum.

Olivia'nın kötü bir ruh halinde olduğunu anlamakta oldukça iyiyim. Bir şey hakkında kötü hissettiğinde.

"Bir sorun mu var?" Ben soruyorum.

"Hayır. Hiçbir şey." Cevabı ikna edici olmaktan çok uzak.

Cuma günü Starlite'ta yaptıklarımızdan pişman olma ihtimali aklıma geliyor. Bu düşünce göğsümü ağrıtıyor. Öyle olmadığından emin olmalıyım, bu yüzden zorlamaya devam ediyorum.

"Olivia," diyorum, sesimde şarkılı bir alay. "Duygularını benden saklayamayacağını biliyorsun. Eğer ne zaman bir

Pretzel M&M'lere olan özleminiz sizi huysuzlaştırıyorsa, o zaman

hiçbir sırrın güvende olmadığını bilin."

Gözlerini devirerek bir kahkaha patlatıyor. Olivia'nın söylediğim bir şey karşısında dudaklarında isteksiz bir gülümseme oluşmasına engel olamaması kadar keyif aldığım çok fazla manzara yok.

"İyiym. Kötü bir ruh hali içindeyim.

Bu ..." "Evet?" Ona doğru eğilerek dürtüyorum.

"Burlington'da denediğim bir oyun. İlkbaharda MacBeth'in bir prodüksiyonu olacak. Seçmelerin ilk turuna katıldım ve dün beni arayıp ikinci tura kaldığımı söylediler."

"Ve?" Kendisi için önemli olan bir staj nedeniyle yaz boyunca harika bir oyunculuk fırsatından vazgeçmek zorunda kaldığını biliyorum, ancak bir bahar performansının neden sorun olması gerektiğini anlamıyorum.

"Arabam," diyor, sesinde kederli bir homurtu. "Hâlâ bozuk. Otobüse güvenerek tüm seçmelere ve provalara buradan ve Burlington'dan gidip gelebilmemin hiçbir yolu yok."

"Seni ben götüreceğim o zaman," diyorum. Bunu bir içgüdü, bir refleks gibi söylüyorum, tıpkı doktor o lastik tokmakla dizinize vurduğunda ayağınızı öne doğru tekmelemeniz gibi.

Bana yan gözle bakıyor. Gözlerinde bir parça ihtiyat var, beni hâlâ kol mesafesinde tutmak istediğini söyleyen bir ifade. "Hayır, Tuck."

"Neden olmasın? Benim için sakıncası yok."

"Programın ne olacağını bile bilmiyorsun. Ben bile bilmiyorum. Maçlarınızla, antrenmanlarınızla ya da derslerinizle çakışabilir."

"İşe yaramasını sağlarım." Yine içgüdüsel bir cevap. Haklı olmasına rağmen. Her ne kadar istesem de bu işi yürütememe ihtimalim var. Hokey programımı Olivia'yı Burlington'a götürüp getirecek şekilde yeniden düzenlemem mümkün değil.

Ama yine de kendimi teklif etmekten alıkoyamıyorum. Olivia'yı yarım saatlik yol boyunca arabamda yalnız bırakma ihtimali, hokey maçı sırasında buzun üzerinde sahipsiz pakı fark etmek gibi, üzerine atladığım bir şey.

"Ne yani? Bu fırsatı kaçırarak mısın?" diye sordum.

Bana sitem dolu bir bakış fırlattı. Sorduğum soruda söylenmemiş ama yine de kulaklarında yüksek sesle çınlaması gereken bir kelime olduğunu fark ettiğimde bir suçluluk duygusu hissediyorum: Ona gerçekten sordum, başka bir fırsatı kaçırarak mısın?

"Gününüzden beni Burlington'a götürüp getirmek için zaman ayırmanızı isteyemem, oradaki provaların ne kadar süreceğini söyleyemiyorum bile."

"Sen istemedin. Ben teklif ettim."

"Ve hokey programınızla çakışıp çakışmayacağını bile bilmiyorsunuz, ki muhtemelen çakışacak. Yapabileceğim en kötü şey, rolü kabul etmek ve sonra bir maçınız ya da antrenmanınız olduğu için provaları ve hatta performansları kaçırmak zorunda kalmak ve zaten söz verdikten sonra onları zor durumda bırakmak."

Alt dudağımı içeri çekip kemiriyorum. O haklı.

Yine de berbat. İki sebepten dolayı. Birincisi, onun günde iki kez, haftada birkaç kez arabamda olmasını gerçekten çok isterdim. İkincisi, sırf bazı insanlar kadar şanslı olmadığı ve arabasını tamir ettirecek parası olmadığı için başka bir fırsatı kaçırmak zorunda kalması berbat.

Sonra aklıma bir fikir geliyor. Heyecanla sırtımdan yukarı doğru fırlayan bir ilham parıltısı. Dudaklarım yukarı doğru gülümsemek istiyor, ama onları düz tutuyorum - çünkü aklımdaki şeyi Olivia'ya vermek istemiyorum.

Bunun bir sürpriz olmasını istiyorum.

Omuz silkiyorum, umursamazmış gibi davranıyorum.

"Pekâlâ."

Başını biraz geriye eğiyor ve bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. Bu kadar kolay pes etmeme alışık değil.

Ama sonunda kabul ederek başını sallıyor. "Her neyse, işte benim binam."

"Parmak boyama dersinin tadını çıkar," diye şaka yapıyorum.

Bu da bana başka bir huff-slash-laugh-slash-eyeroll kombinasyonu sağlıyor. Hızla en sevdiğim şey olmaya başladı. "Bu Sanat Tarihi," diyor.

"Uh-huh. Madem bu kadar sanat tarihçisisin, şuna cevap ver. Parmak boyasını kim icat etti?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, meydan okurcasına bir kaşımı kaldırıyorum.

"Saçmalıyorsun, Tuck," diyor bu sefer kendini tutmaya bile çalışmadığı bir kahkaha atarak.

"Daha önce de söylendi, yine söylenecek," diye takılıyorum. "Hoşça kal," diyor, kaşları eğlenerek zıplıyor.

Sanat binasının merdivenlerinden çıkmak için arkasını dönüyor ve ben kendimi ceketinin eteklerinin daha yüksek olmasını dilerken buluyorum, böylece çok sevdiğim kalp şeklindeki kışına bir göz atabileceğim. Ama öyle bir şansım yok.

Ama uzaklaşırken yüzümde hâlâ bir sırtıma var, çünkü Olivia Burlington'a nasıl gidip geleceği sorununu beklenmedik bir şekilde çözmek üzere.

■ Kısa bir ders gününden sonra eve yürürken sokağıma dönüyorum. Bir fincan çay bulduğumda kendime sıcak bir fincan çay demlemeyi ve elimdeki kitaba geri dönmeyi dört gözle bekliyorum.

Okuyorum. Summer'ın tavsiye ettiği bir başka aşk kitabı.

Tam bir aşk romanı hastasıyım. Bu kitaplara başlamam neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum. Telefonumdan okumayı bırakıp gerçek bir Kindle almayı düşünüyorum.

Ancak sokağımda birkaç adım attıktan sonra, beklenmedik bir manzara kaşlarımı birbirine yaklaştırdı ve midemde şüpheli, huzursuz bir his sarmalına yol açtı.

Arabam çekildiği günden beri olduğu yerde, evimizin önündeki kaldırımında duruyor.

Ancak kaputu açık ve önünde park etmiş bir kamyonet var. Kaputun arkasından bir el uzanıyor, üst kısmını kavırıyor ve aşağı doğru itiyor. İş ceketi giymiş tıknaz bir adam arabamın önünde duruyor, ellerini lacivert haki pantolonunun ön kısmına sürtüyor.

Adımlarımı ona doğru hızlandırırken şüphe ve endişe içimi kemiriyor.

"Affedersiniz," diye seslendim. "Ne yapıyorsunuz?"

Arabamın önündeki kaldırımında duran aletleri toplarken, "İşi bitiriyorum," diye cevap veriyor.

"Ama bu benim arabam. Ben herhangi bir iş sipariş etmedim," diye itiraz ediyorum. Bir şekilde kabloların karışmış olmasından endişeleniyorum. Çekiciyi bir oto tamirhanesinden sipariş ettim, ancak herhangi bir onarım siparişi vermedim, çünkü bunları karşılayamam. Bir şekilde otomatik olarak bir onarım randevusu mu ayarladılar? Eğer yaptılarsa, ödememin imkanı yok.

"Biri yaptı," diye omuz silkiyor adam. "Parasını da ödedi. Arabanın dükkana getirilmesine gerek kalmasın diye ev ziyareti için ekstra ödeme yaptım. Artık her şey yolunda, araba size daha fazla sorun çıkarmamalı."

Ceketinin cebine uzanıyor ve kendi arabamın anahtarlarını bana uzatıyor. "Al bakalım," dedi.

Çenem gevşedi. "Bunları nasıl aldın?"

"Onları bana erkek arkadaşın verdi," diyor. "Belki de bu onarımları sürpriz olarak sipariş etmiştir. Sürpriz."

"Erkek arkadaş mı?" Kaşlarım çatıldı. "Benim erkek arkadaşım yok."

Tamirci sırtıyor ve eğlenceli bir kıkırdama çıkarıyor. "Belki bunu ona söylersin."

Elimi uzattım ve anahtarlarımı bırakmasına izin verdim. Alet çantasını kamyonete yükleyip uzaklaşırken el sallıyor. İlk şaşkınlık geçmeye başladığında, bu adamın kim olduğu anlaşılıyor.

Telefonumu çıkardım ve bir mesaj gönderdim. Tuck'a.

Sen ne yaptın?

Yazdığını gösteren baloncuklar bir süre zıplıyor. Sonunda mesaj geldiğinde, tam bir açıklama bekliyorum, ama ...

TUCK

Bugün ne yaptım ben? Bir sürü şey. Duş aldım. Hudson'la UFO'ların gerçek olup olmadığını tartıştık. Öğle yemeğinde çizburger yedi. Sebastian'la dalga geçtim. tarihi hakkında bir belgesel izlerken Oturma odasında felsefe. Spor salonunda bacak günü. Hudson ile zaman yolculuğunun mümkün olup olmadığı konusunda tartıştık. Kesinlikle mümkün bu arada. Duş hakkında daha fazla şey duymak ister misin?

Dudaklarım yüzümde gergin, düz bir çizgi olarak kalıyor, mesajını okurken kaşlarım sıkıntıyla birbirine çarpıyor. Burnumun bir seğirmesiyle onu arıyorum.

"Hey," diye cevap veriyor, sesi parlak ve neşeli. "Sanırım duş hakkında daha fazla şey duymak istiyorsun? Ya da daha çok bacak günü hakkında. Bugün kalçalarımı çok çalıştırdım, bu yüzden sıkı ve yuvarlaklar ve ..."

"Bu hiç komik değil, Tuck," diye sözünü kestim. Sesim soğuk ve sertti.

Bir süre sessiz kaldı. "Bekle. Delirdin mi sen?" Sesi şaşkın geliyor.

"Evet, kızgıyım."

"Araba hakkında mı?" Şaşkınlığı hâlâ sesinden belli oluyor. "Evet, Tuck. Araba hakkında."

Bir süre daha sessizlik oluyor, ardından bir şeyler söylemeye çalıştığı ama kelimeleri bulmakta zorlandığı belli olan birkaç gergin ses geliyor.

"Neden?" diye soruyor sonunda, umursamazca.

"Çünkü beni kurtarmak için sana ya da başka birine ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Hayal kırıklığı boğazımda yükseliyor.

Ailem her zaman maddi açıdan zorluklar yaşadı ve bu zor olsa da içimde bağımsız bir çizgi oluşturdu. Dürüst olmak gerekirse bu gurur duyduğum bir şey. Benim yaşımdaki pek çok insanın sahip olduğu yardımı almadan bunu başardığım için gurur duyuyorum.

Tuck'ın ailesinin parasıyla gelip bu işi benim yerime halletmesi... bana hiç iyi gelmiyor. Hem de hiç.

Sadece yardım etmeye çalıştığını biliyorum ve bir yanımda bunu takdir etmem gerektiğini kabul ediyor; ama şu anda çok daha büyük bir yanımda gücenmiş hissediyor. Sanki zengin kodamanı oynamaya çalışıyor ve bana bir hayır kurumu gibi davranıyor.

"Ama araba konusunda sana yardım edecek birine ihtiyacın vardı," diye itiraz ediyor. Kelimeleri basit, karmaşık olmayan bir açıklama yapar gibi söylüyor, bir alışveriş listesini okumaktan farksız. "Ve sana yardım edebilirdim. Yardım ettim de. Şimdi Burlington'daki bir sonraki seçmelere gidebilir ve yapacağını bildiğim gibi onları mahvedebilirsiniz. Bunda üzülecek ne var?"

"Anlamıyorsun," diye karşılık veriyorum.

Öfkelendi. "Bu konuda haklısın."

"Anahtarlarımı nasıl aldın? Şimdi de evime mi giriyorsun?"

"Hayır," diye yanıtlıyor, ardından "pek sayılmaz. Dün sen yokken Salsa'yı ziyaret etmek için uğradığında Hudson'ın peşine takıldım." Salsa Hudson'ın kedisi ve şu anda Summer'ın odasında yaşıyor. "Anahtarlarını kapının yanında buldum ve arakladım. Arabayı kullanmadığın için gittiğini fark etmeyeceğini düşündüm. Ya da en azından sen kullanmıyordun," diyor vurgu yaparak. "Artık kullanabilirsin."

Sınırları aştığı için Tuck'a duyduğum kızgınlığın, neden üzgün olduğumu anlamadığı için yaşadığım hayal kırıklığının ve Tuck'ın beni yardımına ihtiyacı olan biri olarak görmesi fikrinden duyduğum güvensizliğin altında bir heyecan kuru parlıyor.

Macbeth rolünü alabileceğim için heyecanlıyım.

Nedense bu, içimde dönüp duran olumsuz duyguları daha da körüklüyor. Zengin bir adam bana acıdığı için bu fırsatın elime geçmiş olmasından dolayı bir tutam utanç duyuyorum.

"Bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum," diye devam ediyor Tuck. "Sana yardım edebilecek durumdaydım, ben de sana yardım ettim. Arkadaşlar böyle yapar, değil mi?"

"Oh, biz bu muyuz? Arkadaş mıyız?" Alaycılığım niyet ettiğimden daha sert çıktı.

Tuck bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Her neyse Olivia," diyor. "Sonra konuşuruz."

Sonra aramayı sonlandırır.

Kötü bir ruh hali ve çelişkili duygular içinde kıvranıyorum. Üstündeki çürük kiraz ise her şeyi saran suçluluk duygusu. Tuck haddini aştı ve bu konuda sinirlenmekte haksız değilim. Ama arkadaş olmadığımızı açıkça ima ettikten sonra, aramayı sonlandırmadan hemen önce sesindeki incinmiş tonu düşünmeden edemiyorum.

Ama biz arkadaş değiliz, değil mi?

Bir arkadaşınız gece kulübünde sizi parmaklayıp sonra da sularınızı emiyor mu?

Hatırladıkça içimi bir ürperti kaplıyor. Şimdi uyluklarımın tepesinde sıkı bir sıcaklık var ve bu kesinlikle şu anda hissettiğim duygu kokteyli daha az rahatsız edici hale getirmiyor.

Sokakta esen soğuk bir hava bana hâlâ dışarıda olduğumu hatırlatıyor. Yürüyüş yolumuzdan eve doğru yürüyorum.

Planladığım bir fincan çay yerine, sanırım büyük bir kadeh şaraba ihtiyacım var.

Vardiya değişiminden sonra yedek kulübesine oturduğumda patenimle barikatın duvarını tekmeliyorum.

"Kahretsin," diye lanetliyorum kendimi. Bu gece nasıl oynadığımı tarif edecek bir kelime varsa, o da budur.

Pak benden çalındı, pas hataları yaptım, özensiz kaydım, yapmamak için hiçbir bahanem olmayan şutları kaçırdım.

Olivia'yla yine aptalca bir kavga ettiğim için tamamen keyifsizim. Hokeyin hayatımda kendimi yüzde yüz verdiğim tek şey olması gerekirken, buzda etrafımda olup bitenlere odaklanamıyorum.

Pak sopamın ucundayken savunma oyuncularının yanından kayarak geçerken, vücut darbelerinden kaçınmaya çalışırken bile aklımın bir köşesinde geçen gün telefonda yaptığımız konuşmayı tekrar ediyorum. Onun için güzel bir şey yapmamın onu neden kızdırdığını anlamaya çalışıyorum.

Arabasını tamir ettirdiğim için haksız değildim, değil mi?

Tabii ki yapmayacaktım! Arabası olmadan, yararlanmayı hak ettiği bir oyunculuk fırsatını daha kaçırmak zorunda kalacaktı.

Ve bunu yapmamın benim için hiçbir anlamı yoktu. Ailemin harcamam için ayırdığı parayla kıyaslandığında, arabasının tamir masraflarını ödemek, barda takılırken arkadaşınıza bir içki ısmarlamaktan daha büyük bir olay değildi.

Belki kulağa kibirli geliyor ama övünmüyorum. Kendimi büyük biriymişim gibi hissettirmiyor. Bu sadece bir gerçeğin ifadesi.

Diğer hatlardaki oyuncular bizim için oyunun ikinci üçte birlik bölümünü tamamlıyor. Rhys de bu gece en iyi oyununu oynamıyor. Benim kadar kötü değil ama yine de normal standardının altında.

Lane'in küçük kız kardeşi Maddie'nin bu gece bir randevusu olduğundan bahsetmesiyle bir ilgisi olabilir. Bir hafta içinde aynı adamla ikinci randevusu. Biyoloji dersinde tanıştığı biriyle.

Rhys'in gözlerinde parlayan parıltı ve çene kaslarının esneme şekli, bu haberi duymaktan mutlu olmadığını gören herkese açıkça gösteriyordu - Lane hariç herkese açıktı yani.

Maçın son üçte birlik bölümünden önce mola için soyunma odasına gittiğimizde 2-3 gerideydik. Bu sezon alışık olduğumuz bir durum değil. Koç mola sırasında bizi bir kez daha yıkıyor ve maçın son üçte birlik bölümü için bıçaklarım buza geri döndüğünde kafamı temiz tutmaya ve hokeye odaklanmaya kararlıyım.

Neredeyse başarılıydım. Maine'deki Portland bölgesinden düzenli rakibimiz olan Everwood U defans oyuncusundan pakı çaldıktan sonra erken bir gol attım.

Ama tam olarak başarılı olamadım. Maçın sonlarına doğru pakı ağlara göndermek için mükemmel bir fırsat yakaladım. Kaleci tamamen pozisyonunu kaybetmiş durumda ve pak Sebastian'dan aldığı pasla buzun üzerinden bana doğru geliyor. Kalecinin sağ tarafından tek seferlik bir atış yapmak için mükemmel bir fırsat.

Ama sopam pakla temas etmeden hemen önce Olivia'nın arkadaş bile olmadığımıza dair alaycı imasını hatırlıyorum. I

Yanlış açıyla vurdum ve şutum kalenin kenarından sekerek auta gitti.

Normal süre sona erdiğinde skor 3-3'tü ve uzatmaya gidiyoruz.

Özellikle bizim taraf için tam bir tırnak yedirme maçı. Everwood'un hücumları büyük bir şiddetle devam ediyor ve Hudson'a kaleye şutlar yağdırıyor. Ama Hudson onları ele geçirilmiş bir adam gibi engelliyor.

Bizi kurtaran Carter oluyor, Everwood defans oyuncularında bir pas yakalıyor ve ardından uzaktan müthiş bir şut atarak, kaleci daha ne olduğunu anlamadan pakı kalenin arkasına çarptırıyor.

Kazandık, ve bu kazanmanın tam tanımını.
bir galibiyet.

Normalde soyunma odasında bir galibiyeti kutlarken gürültülü ve coşkuluyuzdur ama bu kez hiçbirimiz bunu gerçekten hak ettiğimizi düşünmüyoruz.

Koç soyunma odasına giriyor, elleri kalçalarında sert bakışlarını üzerimize dikeyor.

"Keşke orada kaybetseydik," diyor, "böylece bu performansın hak ettiği cezayı size gerçekten verebilseydim." Keskin bakışlarını özellikle bana ve Rhys'e saklıyor.

Birkaç dakikasını playoffların hemen köşede olduğunu ve tamamen yeni bir rekabet seviyesi olacağını hatırlamamızın ne kadar önemli olduğunu anlatarak geçiriyor. Sezon sonrası tek bir maçta bile böyle oynarsak, buradaki herkesin tadını alabilecek kadar çok istediği Frozen Four şampiyonluğunu unutabileceğimizi söylüyor.

Konuşmasının ardından, kimsenin duymaktan heyecanlanmayacağı bir haber verir.

"Hepiniz NECA galasını biliyorsunuz," diye söze başlıyor. Brumehill, her yıl bağış toplama galasına ev sahipliği yapan New England College Association'ın bir parçası. "Onlar bir

oradaki hokey takımının temsilcisi. Birinci hat oyuncularından biri."

Hepimiz inliyoruz. Tüm NECA kolejleri galaya gösteriş yapmak istedikleri öğrencileri gönderir. Akademik dehalar, başarılı işletmeler veya kar amacı gütmeyen kuruluşlar kuran öğrenciler, ilgi çekici geçmişleri olan öğrenciler ve tabii ki sporculardan oluşan bir karışım.

"Biliyorum hiçbiriniz bu ihtimal karşısında heyecanlanmadınız ve ben de gönüllü bulmayacağım. İnanın bana, beni de o lanet şeye gitmeye zorluyorlar ve bu takvimimde kalp ile daire içine aldığım bir tarih değil. O yüzden bunu hızlı ve adil bir şekilde yapacağız."

Cep telefonunu kaldırıyor. "İsim girebileceğim bir uygulama indirdim ve rastgele seçim yapıyor. Hepinizin ismini yazdım, işte başlıyor."

Ekranındaki bir düğmeye basıyor ve hepimiz hangimizin zengin bağışçılar ve yaşlanan akademisyenlerle kaynaşacağı, sert ve rahatsız bir smokin giyeceği bir geceye maruz kalacağımızı görmek için bekliyoruz.

"Rhys," diye anons ediyor Koç.

Rhys inliyor. Geri kalanımız rahat bir nefes aldı. Sonra geri kalanımız Rhys'i gitmek zorunda olduğu için azarlamaya başladı.

Lane onu kolundan dürterek, "İyi tarafından bak," dedi. Rhys'in en iyi arkadaşının yüzünde az önce ucuz atlatmış bir adamın gülümsemesi vardı. "Belki o zengin bağışçılardan biri yaşlı bir dul olur. Onu baştan çıkarabilir ve vasiyetinde kendine güzel bir yer edinebilirsin."

"Puma fetişini benim üzerimden yaşamaya çalışmaktan vazgeç," diye homurdanıyor Rhys.

"Hey, maçımızın olmadığı nadir bir Cumartesi gecesinde yapacak daha iyi bir şeyin yok değil ya," diye iğneliyor Carter onu. Rhys orta parmağını kaldırır.

Rhys bir Cuma gecesini bu galada harcamak zorunda kaldığı için kızgın olabilir, ama arenadan eve dönerken, eminim ki en kötü ruh halinde olanımız o değil.

Bir süre sonra, diğer çocuklar oturma odasında takılıp bira içerken ve bir video oyunu oynarken üst kata çıktığımda göğsümdeki batma hissi hala devam ediyor.

Yatağıma uzandım ve telefonumu yüzüme tuttum. Olivia ile mesajlaşmalarımıza bakıyorum. Keşke ona aptalca bir şaka gönderebilsem ve cevap olarak ne yazarsa yazsın güldüğünü ya da en azından gülmemek için kendini zor tuttuğunu bilsem.

Ama hala bana kızgın. Nedenini bile tam olarak anlamıyorum. Ya da bu konuda ne yapabileceğimi.

Başımı yastığıma yaslıyorum. Kulüpte parmaklarıma boşaldığı o geceyi düşünüyorum. Pretzel M&M'leri aramak için şehirde dolaştığımız o günü düşünüyorum.

Ve Olivia ile geçirdiğim günler ve geceler gibi daha fazla gün ve gece geçirmek için ne yapabileceğimi düşünüyorum.

"C bir sen inanmak o o döndü dışarı o oldu onun ölümünden sorumlu mafya ailesinin patronu kendi babasının ölümü?"

"Biliyorum," diye cevap veriyorum Summer'a, kanepenin ortasındaki minderin üzerinden ona doğru eğilerek, gözlerim kocaman. "Ama Nikolai'nin bununla hiçbir ilgisi yok!"

Summer şarabından bir yudum aldıktan sonra başını sallayarak mırıldanıyor. "Yine de. Onu affedebilir miydim bilmiyorum."

"Hadi ama," diyorum. "O kadar yalvardıktan sonra mı?"

İç geçirdi. "Haklısın. Elbette onu affederdim."

Yaz beni resmen müstehcen aşk romanları dünyasına çekti. Bugün cuma ve biz cuma gecesini bir şişe şarap eşliğinde, kanepede, az önce birlikte yuttuğumuz bir mafya romanı hakkında gevezelik ederek geçiriyoruz.

Kitabı bu öğleden sonra dersten eve geldiğimden bitirdim. Summer kitabı dün bitirdi ve son yirmi dört saattir sabırsız bir enerji topuna dönüştü, kitabı bitirmemi ve kitap hakkında konuşmamızı bekliyordu. Sonunda bitirdiğimden beri birlikte kitabı takıntı haline getirdik.

Kitap, Tuck yüzünden içinde bulunduğum boktan ruh halinden uzaklaşmamı sağladı.

Üzerinde düşünmek zorunda kaldığım süre içinde, belki de biraz aşırı tepki verdiğimi fark ettim. Yani, onun bakış açısından sadece iyi bir şey yaptığını anlıyorum. Onun için kolay olan ve bana yardımcı olacak bir şey.

Aynı zamanda, bu bana hala doğru gelmiyor. Kendini benim işime karışmaya ne kadar yetkili hissediyordu. Sanki bana rahat hissettiğimden daha büyük bir adım atıyor.

Kabul ediyorum, belki de bir kulüpte sürtündüğüm, beni loş bir koridora çekmesine izin verdiğim ve elini külotumun içine sokarak bana hayatımın en inanılmaz orgazmını yaşatan bir adama çok yakın olmaktan endişelenmek biraz aptalca.

Hatırladıkça sıcak bir kızarıklık boynumdan yanaklarıma doğru akıyor.

Summer kararan yüzümü açıkça fark ediyor ve kaşlarını oynatıyor. "Ah, mutfak sahnesini düşünüyor olmalısın," diyor, kitaptaki en baharatlı bölümlerden birine atıfta bulunarak.

Can simidi için teşekkürler, kanka. "Evet," diyorum. "Kesinlikle. O sahne çok ateşliydi."

İnandırıcılık açısından, cevabım kesinlikle kendimi sahnede tuttuğum standartlara uymuyor. Ama Summer'ın beni kıpkırmızı yapan başka bir şey olduğundan şüphelenmesini engellemeye yetiyor.

Salsa, Summer ve benim aramdaki mindere atladı. Sırt üstü dönüp uzanıyor ve açıkça karnının ovulmasını istiyor.

Summer ve ben gülüyoruz ve Salsa'nın zevkle mırıldamasını sağlıyoruz. O büyük, kabarık bir Norveç Orman Kedisi. Geçen sömestr kasabada bir sokakta yaşayan bir sokak kedisiydi. Hudson onu buldu ve eve götürmeye karar verdi.

Ancak Tuck'ın alerjisi vardı, bu yüzden ondan vazgeçmek zorunda kaldı. Bu, Summer'ın Hudson karşılığında onu bizimle yaşamaya almasını içeren bir dizi olayı harekete geçirdi

erkek arkadaşıymış gibi davranıyordu. Yol boyunca birbirlerine gerçekten aşık oldular ve evimiz Salsa'nın kalıcı evi haline geldi.

Benden şikayet yok. Çok tatlı bir kız. Hudson onu ilk bulduğunda hırçın olduğunu söylüyor ama ben buna inanmıyorum.

Şarabımızın büyük bir kısmını bitirdikten sonra, az önce okuduğumuz kitap hakkında konuşulacak her şeyi tükettik.

Yaz mevsimi bana büyük bir konu değişikliği yapma fırsatı veriyor.

"Tuck'a hâlâ kızgın mısın?"

diye soruyor. Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Evet."

İç geçiriyor ve koltuk minderine geri gömülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, anlıyorum. Anahtarlarını öylece kaydırmak, daha yeni arkadaş olmaya başlamışken böyle büyük bir jest yapmak

..."

"Dost olduğumuzu kim söyledi?" Ben araya giriyorum.

Summer, Tuck'la aramızın geçen dönemden farklı olduğunu benim bile inkâr edemeyeceğimi biliyormuş gibi itirazımı elinin tersiyle itiyor. "Bunun senin mahremiyetinin ihlali gibi görünebileceğini anlıyorum," diye bitiriyor.

Şarabımdan bir yudum alıyorum. Her nasılsa, zaten içimden akıp giden alkol, Tuck'a kızgınlığımın en önemli nedenlerinden birini kelimelere dökmeme yardımcı oluyor. "Kurtarılmaya ihtiyacı olan biri gibi hissetmekten hoşlanmıyorum."

"Tuck'ın senin hakkında böyle düşündüğünü sanmıyorum," diyor Summer. Tuck McCoy'a karşı duyduğum hoşnutsuzluğu ilk kez açıkça ifade ettiğimden beri - tanıştığımız ilk gece - Summer onu savunmak için sözler söylüyor.

Erkek arkadaşının ev arkadaşı olarak onu benden daha iyi tanıyor. Ondan hoşlanıyor ve ukala playboy rolüne rağmen iyi bir adam olduğunu düşünüyor. Sanırım bunun için iyi bir sebebi var. Hudson'la birlikte düşürdükleri bileziği bulmalarına yardım etmek için gece geç saatlerde dışarı çıktığını duydum.

Hudson'la birlikte orman yolunun ortasında yürüyüşe çıktıklarında, onun için manevi değeri çok yüksek olan bir şey.

"Yardıma ihtiyaç duymak, kurtarılmaya ihtiyaç duymakla aynı şey değildir," diye devam ediyor Summer. "Seni birazcık bile tanıyan hiç kimse senin herhangi bir şeyden kurtarılmaya ihtiyacın olduğunu hayal bile edemez. Ama gerçekten yardıma ihtiyacın vardı. Ne var biliyor musun? Yardıma ihtiyacın bile yoktu. O ikinci tur seçmelerini kaçırmak seni öldürmezdi. Ama neden onları kaçırasın ki?"

Şarabımdan düşünceli bir yudum alırken kaşlarım birbirine yaklaşıyor. Summer çok mantıklı konuşuyor. Tuck'a karşı tavrımı yumuşatmam gerektiğini düşündürüyor. Şu anda bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Sonuçta, Burlington'daki seçmelere gitmek için arabamı kullandım. Bunu yapmasaydım, henüz ulaşamadığım bir önemsizlik seviyesine ulaşmış olurdum.

Ve iyi gittiler. Harikaydı, gerçekten. Hâlâ beni geri aramalarını bekliyorum ama içimde iyi bir his var. Başrolü alamasam bile, Champlain Theatre Company gibi bir organizasyon tarafından Lady Macbeth gibi bir rol için yedek oyuncu olarak seçilmek bile kariyerimin bu aşamasında büyük bir başarı olacaktır.

"Neyi dört gözle bekliyorum biliyor musun?" Konuyu değiştirerek söylüyorum. Yaz bana düşünecek çok şey verdi ve şu anda sadece Tuck'ın olmadığı bir sohbete geçmek istiyorum. "Departmanın benden gitmemi istediği New Hampshire'daki gala."

Brumehill'in de bir parçası olduğu New England kolejleri organizasyonunun her yıl düzenlediği süslü bir etkinlik var. Her okul her yıl birkaç öğrencisini gönderiyor ve bu yıl Brumehill tiyatro bölümünü çok öne çıkarıyor çünkü mezunlarımızdan biri yakın zamanda Broadway'de ulusal çapta ilgi gören bir oyunun çok başarılı bir prodüksiyonunda rol aldı. Bölümün öğrenci temsilcisi olarak galaya katılmamı istediler.

"Öyle mi?" Summer cevap verir.

"Mhm. Yani, Concord, New Hampshire'da bir gece geçirmek Paris'te bir hafta sonu geçirmek gibi bir şey değil, ama her şeyden uzaklaşmanın iyi olacağını hissediyorum."

"Seni anlıyorum," diyor arkadaşım. "Bazen bir süreliğine uzaklaşmak güzeldir. Günlük hayatınızla aranızda biraz mesafe varken pillerinizi şarj edin."

"Aynen öyle. Galanın o kadar da eğlenceli olacağını sanmıyorum, ama şık olması gerekiyor, bu yüzden en azından ikramlar iyi olmalı. Güzel bir akşam yemeği yer, bedava şampanyayla biraz kafayı bulur, belki de parasını ödedikleri otel odasına döndüğümde oda servisinden tatlı sipariş ederim. Ve beni strese sokan her şeyden uzaklaşmış olurum." Şarabımdan bir yudum daha alıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, kulağa oldukça hoş geliyor."

Ayrıca, Tuck McCoy'suz bir hafta sonu garanti.

Burada, onu görmeden günler geçirsem bile, kampüsteki bir binadan çıkıp yürüyüş yollarından birinde bana doğru yürüdüğünü görme ya da yerel bir mağazada arkamda sıraya girme veya bir kafede yanımdaki masada oturma ihtimali her zaman var.

Gelecek hafta sonu, rahatlamak ve Tuck söz konusu olduğunda zihnimde çok sıkı bir şekilde çekilen düğümü beynimin yavaşça çözmesine izin vermek için zamanım ve mesafem olacak. Daha berrak bir kafayla, yeniden şarj olmuş olarak geri döneceğim.

Tam da ihtiyacım olan şey.

"W ne gülüyorsun?" Derslerden sonra eve geldiğimde Summer'ı kıvrılmış bulduğumda soruyorum Hudson kanepede oturmuş, telefonundaki bir şeye gülüyor. "Selam Tuck," diyor Summer, kanepenin üzerinden bakarak

Bana doğru döndü, dudakları hâlâ kahkaha atıyordu. "Olivia'nın bana gönderdiği bir TikTok videosu. Birlikte okuduğumuz bir kitaptaki bir karakter hakkında bir düzenleme."

"Olivia seni şu binlerce sayfalık kitaplardan birini okuman için kandırdı, ha? Bir Rus romanı mıydı?" Kitap çantamı çıkarıp oturma odasındaki ikinci kanepeye oturduktan sonra soruyorum.

Kıkırdıyor. "Hayır, bu bir romantizm."

Kaşlarım kalktı. "Olivia aşk kitapları mı okuyor?"

"Mhm," diye başını sallıyor Summer, telefonunda bir şeyler yazıyor. "Onu bir adanmış yaptım."

"Vay canına," diyorum, ünlem bir nefes olarak çıkıyor. "Bu gerçekten harika."

Hudson kıkırdar. "Güzel mi?"

"Evet, sadece..." Başımı eğiyorum, bu bilginin beni neden etkilediğini anlamaya çalışıyorum. "Olivia sanatsal ve entelektüel şeylerle ilgileniyor, değil mi? Tiyatroda oynuyor."

Departman. Bu insanların çoğu... biraz züppe olabiliyor, biliyor musunuz? Klasikler dışında her şeyi okumanın üstünde olduklarını düşünürler. Olivia'nın böyle olmaması, olabildiğince entelektüel ve sanatsal olması ama sevdiği şeylerden zevk almaktan da çekinmemesi... Bilmiyorum, sadece bunun havalı olduğunu düşünüyorum."

Hudson bir süre sessiz kalıyor ama sonra kahkahayı basıyor. "Dostum. Şu an yüzündeki aşk dolu ifadeyi bir görebilseydin."

Ahududu üflerim. "Her neyse, kanka. Bir şeyler görüyorsun."

Kanepeden kalkıp bira almak için buzdolabına yöneldim.

Hudson yüzümdeki ifade konusunda haksız sayılmaz. Olivia'ya aşık olduğumdan falan değil. Yani, bu çok saçma olurdu. Tüm çabalarımın rağmen birbirimizi pek tanımıyoruz.

Ama içinde olduğumu inkar edemem... lanet olsun, tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama onunla bir şey içindeyim.

Geçen hafta arabasını tamir ettirdiğim için tartıştığımızdan beri onu görmemiş ya da onunla konuşmamış olmam duygularımı köreltmedi.

Hâlâ sürekli onu düşünüyorum.

Hâlâ şehir merkezinde yürürken bir köşeyi her döndüğümde ya da kampüste bir binaya her adım attığımda, şansın onu yoluma çıkaracağını, gözlerinde bir bağışlama parıltısı göreceğimi, her seferinde daha az savaştığı kahkahalarla savaşmasına neden olan aptalca bir şaka yapmak için en ufak bir davetiye göreceğimi umuyorum.

"Oh!" Kendimi kanepeye bırakıp biramı yudumlarırken Summer haykırıyor. "Cindy'nin Kazu'ya verdiği kitabı çözdüğümüzü düşünüyoruz!"

İşte bu haber beni neşelendirdi. Ramen dükkanı sahibi Kazu ve kitapçı Cindy'nin birbirlerine olan bariz hisleri etrafında garip bir şekilde dans etmelerini izlemek

diğeri ise son birkaç aydır benim, Hudson'ın ve Summer'ın kendi kişisel reality-show-slash-romcom'ları oldu.

"Ne?" İlgiliyle öne doğru eğilerek soruyorum.

"Morisaki Kitapçısında Günler adlı bir kitap," diyor Summer. "Bunun Cindy'nin ona verdiğini gördüğünüz kitap olduğundan eminiz, çünkü şunu dinleyin. Hudson onu geçen hafta kitabı okurken görmüş ve neredeyse son sayfaya geldiğini fark etmiş. Ben de birkaç gün önce onu kitabı okurken gördüm ve kesinlikle kitaba yeni başlıyordu."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Aynı kitabı tekrar tekrar okuyor. Sırf Cindy verdi diye." Kalbimi örtmek için elimi kaldırıyorum. "O kadar sevimli ki dayanamıyorum."

"Biliyorum!" Summer bacaklarını tekmeleyerek haykırıyor. Hudson başını sallayarak, "Siz ikiniz," diye mırıldanıyor.

"Bu ilişki dramasına sen de bulaşmamışsın gibi davranma," diye azarlıyor Summer göğsüne vurarak.

"Evet," diye devam ediyorum. "Sen de benim kadar sevimli olduğunu düşünüyorsun.

Ayaklarını içeride tekmeliyorsun."

Hudson gözlerini deviriyor ama kesinlikle inkar etmiyor. Summer ve ben onun huysuz ve aksi dış görünüşüne rağmen içten içe yumuşacık biri olduğunu biliyoruz.

Kendini koltuktan kaldırıyor. "Kendime bir bira alıyorum. Bir şey ister misin Summer?"

"Hayır, teşekkürler" diye cevap veriyor.

Hudson mutfağa doğru yürürken Summer'a, "En azından şunu söyle," diyorum. "Olivia en azından Burlington'daki seçmelere gitmek için arabasını kullandı mı?"

Summer soruma gülümsüyor. "Gülümsedi. Rolü alma konusunda da oldukça iyimser hissediyor."

Yumruğumu sıkıyorum. "Güzel!" Tamamen hak ettiği bir fırsatı elde etmesi karşılığında bana kızması gerekiyorsa, bu anlaşmayı tüm gün boyunca kabul edeceğim.

"Araba harika çalışıyor. O kadar iyi ki önümüzdeki hafta sonu New Hampshire'a yapacağı iki saatlik yolculuk için hiç endişesi yok."

Bir kaşımı çattım. "New Hampshire mı? Gelecek hafta sonu mu?" "Evet. Tiyatro bölümü ondan bu hafta sonu Üniversitenin katıldığı bir etkinlik. Bölgedeki diğer üniversitelerle birlikte bir tür gala. Ona çok güzel bir otel odası ayırtmışlar ve benzin parası için de büyük bir hediye kartı veriyorlar. Bunu minyatür bir tatil gibi değerlendiriyor."

NECA galası. Olivia NECA galasına gidiyor.

Rhys'in takım için seçildiği gala. Rhys'in gerçekten gitmek istemediği gala.

Birden kendimi hayırsever hissetmeye başladım. Rhys'e bir iyilik yapıp sorumluluğu onun üzerinden almak istediğimi söyleyebilirim.

"KAHRETSİN, RHYS. BOK GIBİ GÖRÜNÜYORSUN."

İri yarı defans oyuncusu bana döndü, kaşları çatılmıştı. "Evlat, Tuck, bir erkeğe nasıl değer verildiğini hissettireceğini biliyorsun."

"Beni yanlış anlama. Hâlâ çok seksisin. Dövmelerin ve gözlerinin üzerine düşen dağınık siyah saçlarınla sahip olduğun o kötü çocuk havası yok mu? Erkeklerden hoşlanıyor olsaydım, şu anda belindeki havluyu yırtıyor olurdum."

"Kulak misafiri olmaktan nefret ediyorum," diyor Lane, dolabından bize doğru dönerek. "Ama bu senin için bile garip bir konuşma, Tuck."

"Sadece Rhys'in yorgun görüldüğünü söylüyorum. Yıpranmış. Sanki buzda ve buz dışında çok çalışıyormuş gibi. Bu beni sempatik yapıyor. O kadar sempatik ki, belki de ... biliyor musun, Rhys? Yapacağım. O aptal galaya senin yerine ben gideceğim. Dinlenmeye benden daha çok ihtiyacın var."

Rhys kollarını mürekkeple kaplı geniş göğsünün üzerinde kavuşturur. "Neden?"

"Neden? Ne demek neden?"

Rhys'in kaşları çatılıyor, gözleri beni arıyor. Tanrım, sadece iyi bir arkadaşla iyilik yapmak istediğime inanmak bu kadar zor mu?

"Çünkü Olivia orada olacak," diyor Hudson, aniden ortaya çıkıp bizim dolap sıramıza yaslanarak.

Lanet olsun, Hudson.

"Ha? Kim o? Olivia mı? Oh. Bu çok ilginç." Kendi sesimi, söz konusu kadının oyunculuk yeteneğini paylaşmadığımı bilecek kadar iyi duyabiliyorum. "Bunu bilmiyordum bile." Omuz silkiyorum. "Muhtemelen onu orada görmeyeceğim bile. Gittiğimde. Çünkü Rhys'in yerine ben gidiyorum. Çünkü onun dinlenmeye ihtiyacı var."

Rhys düşünceli bir şekilde dudaklarını yuvarlar. "Biliyor musunuz? Bunu dört gözle bekliyorum. Hayır, ben giderim."

Dolabına dönüyor ve havlusunun altına bir çift boxer giyiyor, ardından havlusunu beline bağladığı yerden çekip yere bırakıyor.

"Ama... gitmek istemiyorsun!"

Omuz silkiyor. "Fikrimi değiştirdim."

Rhys'in gitmek istemediğini biliyorum. Bir grup akademisyen ve bağışçının arasına karışmak onun için cehennem demek.

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum.

"Benden haraç alıyorsun, değil mi?" Homurdanıyorum.

"Haraç mı? Tuck, sevgili bir arkadaşımı haraca bağlayacak bir tipe mi benziyorum?" Bana dönüyor, alaycı sırıtışıyla kendini ele veriyor.

"Evet." Gözlerim kısıldı.

"Kırıldım. Tek söylediğim, galayı gerçekten dört gözle beklediğim. Gitmeyi o kadar çok istiyorum ki yerimi başkasına vermem için... ikna edilmem gerekecek."

"Ne kadar ikna edebilirim?"

Dilini yanağına bastırıyor ve sahte bir dalgınlıkla tavana bakıyor. "Sanırım biri bir ay boyunca çamaşırlarımı yıkasa... ve bir ay boyunca ev işlerimi üstlense... bunu düşünebilirim."

"Tamamdır."

Rhys güler. "Vay canına, bu kolaydı. Bir ara seninle poker oynamalıyım. Seni temizlerim."

Rhys istediği kadar kına yakabilir. Olivia Lockley ile minyatür bir tatil için fazladan birkaç ev işi ve çamaşır yükü küçük bir bedeldir.

C O Concord, New Hampshire çok güzel. Cedar Shade'de çok sevdiğim New England'ın küçük kasaba havasını taşıyor ama aynı zamanda çok daha büyük.

Bugün bunun kıymetini bilmek için mükemmel bir gün. Güneş mavi gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor ve hava o kadar da soğuk değil.

Şehir merkezindeki Baron Oteli'nin otoparkında durdum.

Yolculuk sorunsuz ve rahatlatıcıydı. Sadece müzik dinledim ve kafamı boşalttım. Öğleden sonra erken saatlerdeyiz ve gala saat beşe kadar başlamayacak, bu yüzden elbisemi giymeden önce Brumehill'in benim için ayırttığı odada dinlenmek için birkaç saatim var.

Bunu dört gözle bekliyorum çünkü elbise harika. Bu üniversiteler bu etkinlikte gerçekten güçlü bir izlenim bırakmak istiyor olmalılar çünkü Brumehill bana Cedar Shade'deki üst düzey bir butikten muhteşem bir elbise kiralamam için bir kupon verdi.

İçinde inanılmaz görünüyorum. Belki burada flört edebileceğim başka bir okuldan ateşli bir yüksek lisans öğrencisi olur. Takılma havasında falan değilim ama

sevimli adam bana bir iki heyecan ve ego artışı veriyor.

Küçük tekerlekli valizimi arkamda sürükleyerek, kapalı otoparkı ana otele bağlayan yürüyüş yolunu geçiyorum. Check-in masası için sıra var. NECA galası için bu kadar çok insanın gelmesi sürpriz değil sanırım.

Sıranın arkasına arkadan yaklaşıırken, gözlerim orada duran son figüre takılıyor.

İlk tepkim midemi alt üst etti.

Giydiği koyu yeşil polar kazağın üzerine gerilmiş geniş omuzlarında bir şey var, boyunda bir şey var... ve yavaşça yaklaştığımda, taktığı ters şapkanın altından çıkan dağınık, kum sarısı saçlarında bir şey var...

Bavulunun sapını tutan büyük, damarlı eliyle ilgili bir şey...

Salyangoz hızıyla yavaşlıyorum, hâlâ birkaç metre gerisindeyim. Olamaz.

Sonra başını çeviriyor. Sadece bir parça. Ama bu yeterli.

Çenesindeki keskin kesimi yakalıyorum. Yüksek elmacık kemiklerini. Saçından daha koyu olan kirli sakalını. Profilden mavi gözlerinin en ufak parıltısını.

Dişlerim gıcırıyor. Neden bölüm başkanım bana Tuck'ın burada olacağını söylemedi?

Dr. Werther'in belirli bir hokey oyuncusunun burada olmasını önemseydiğimden şüphelenmesi için bir neden yok. Geleceğini bildiğinden bile değil.

Yine de hayal kırıklığımı şimdilik ona yönelteceğim, çünkü bir şeye yöneltilmesi gerekiyor.

Tüy gibi hafif, ilerliyorum. O kadar sessiz olmaya çalışıyorum ki arkasından birinin geldiğini fark etmiyor bile.

Belki, sadece belki, evren bana inanılmaz, inanılmaz, imkansız bir iyilik yapar ve beni o kadar sinsi yapar ki Tuck beni hiç fark etmez, tam arkasında durduğumda bile.

Bu umuda karşı umut, yaklaşık yarım saniye içinde kesin bir şekilde yıkıldı. Sanki beyninde bir çip varmış da ben onun yanındayken hemen uyarıyormuş gibi arkasını dönüyor.

Parlak mavi gözleri parlıyor. Sırıttıyor.

Midem bulanıyor. Çok endişe verici bir şey fark ettim. Özellikle uzakta vakit geçirmeyi dört gözle beklediğim adamın hemen arkasında olmaktan duyduğum rahatsızlığın altında bir memnuniyet yatıyor.

Onunla bir hafta boyunca kavga ettikten sonra yüzünü gördüğümde sıcak, sevinçli bir his. Bebek mavisi gözlerinin tekrar benimkilere takılması, o çok alıştığım şirin ağzındaki alaycı sırıtış, beni görünce heyecanla kaşlarının kalkması, bir bakıma kendimi... özel hissetmemi sağlayan bir tür rahatlık.

Yatağın çok sert olduğu bir haftalık tatilden sonra kendi rahat yatağınıza gömülmek gibi.

Ama bu sadece alt akıntıdır. Onu aşağı itmek ve daha acil olan rahatsız edici duygunun onu yıkayıp geçmesine izin vermek kolaydır. Bu hafta sonunun kolay, karmaşık olmayan, rahatlatıcı olması gerekiyordu. Ama Tuck'ın varlığında hissettiğim son şey karmaşıklık.

"Olivia," diye bağılıyor, eski bir lise arkadaşını memleketine geri dönerken görmüş gibi gür bir sesle. "Seni burada görmek ne güzel!"

Kaşlarım çatıldı. "İhtimaller nedir?" Ben deadpan.

"Sanırım oldukça küçük bir ihtimal olmalı. Bu da ne kadar şanslı olduğunu gösteriyor," diye ekliyor göz kırparak.

Beni iğnelediğinde bile, Tuck'ın bir göz kırpması midemde kanatların çırpıldığını hissetmemeye yetiyor.

Dakikalar önce ateşli bir erkekten heyecan duymayı düşündüğümde aklımdaki bu değildi.

Bir of çektim. "Brumehill'in üniversiteyi temsil etmen için seni göndermeye karar verdiğine inanamıyorum."

Tuck başını eğiyor, kaşları havaya kalkıyor. "Bana mı söylüyorsun. Ben olsam Lane'i seçerdim." Omuz silkiyor. "Yine de şikayetçi değilim."

"Merak etme, ikimize de yetecek kadar şikâyetçiyim."

Gümbür gümbür bir kahkaha atıyor ve başını geriye atarak kasketinden dökülen saç tutamlarının lüks bir şekilde sallanmasını sağlıyor. "Son konuştuğumuzdan beri espri anlayışını kaybetmemiş olmana sevindim."

Son konuştuğumuzdan beri. Yaşadığımız -ve hala yaşamakta olduğumuz- kavgaya dair bir göndermeyi hiç tereddüt etmeden, yüz ifadesinde en ufak bir kıpırdanma bile olmadan geçiriyor. Tuck'ın garip hissetme yeteneğine sahip olup olmadığını merak ediyorum.

Kavgamızı kazasız belasız atlatmaktan bahsetmişken...

"Yolculuk iyi geçti mi?" diye soruyor. Sürüş kelimesine yaptığı vurguyu kaçırmıyorum.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Çok güzeldi. Hâlâ hafta sonunu senden farklı bir eyalette geçireceğim izlenimindeydim, bu yüzden ruh halim harikaydı."

Son derece rahatsız edici sırtışı daha da artıyor. "Geleceğin ne getireceğini asla bilemeyiz, değil mi?"

Gözlerinde bir şey parlıyor, irislerinin berrak okyanus mavisinde bir sıcaklık kıvılcımı. Sanki bana soruyor: Dönemin başında, sana yapmama izin verdiğin şeyleri tahmin edemezdin, değil mi?

Uyluklarımın arasındaki bir kas gerildiğinde sırtımda bir ürperti oluşuyor.

"Bu arada," diye devam ediyor Tuck, sesi aniden bir kademe alçalıyor. Daha ciddi. "Özür dilerim. Haddimi aştıysam. Araban konusunda." Özrünü içine sindirene kadar bir süre sessizlik oldu, sonra devam etti: "Ama sana yardımcı olduğu için üzgün değilim. Seçmelerin ikinci turuna katıldığını duydum. Bahse girerim çok iyiydin." Sırtıyor, gülümsemesinden gerçek bir gurur fışkırıyor. "Ve bana hâlâ kızgın olman umurumda değil, Burlington'daki açılış geceni izlemeye geleceğim, çünkü o sahnede olacağını biliyorum."

Göğsüm sevinçle kabarıyor. Ağzımın kenarlarının yukarı doğru çekilmesine engel olamıyorum. Kaşlarımı çatmak için kaslarımı esnetmeye çalışsam da nafile, sanki dudaklarımın kenarları güneşe doğru süzülen iki kuşa bağlıymış gibi.

Sonra Tuck arkasını döndü ve check-in masasında sıranın çoktan ona geldiğini fark ettim. Sıra ilerliyordu ve ben onunla olan bu etkileşime kendimi o kadar kaptırmıştım ki kendi ayaklarımın ilerlediğini bile fark etmemiştim.

Gişenin arkasındaki adam ona anahtar kartını uzattıktan sonra bana göz kırptı. Sonra asansöre doğru yürümek yerine lobinin kenarına çekildi. Beni bekliyordu.

Keşke yapmasaydı.

Adımı verdim. Tezgâhın arkasındaki adam bilgisayarına dokunuyor. "Oh, beyefendiyle rezervasyonunuz varmış" diyor.

İfadem sıkışıyor. "Affedersiniz?"

"Olivia Lockley. 419 numaralı odadasınız. O oda da Bay ... için rezerve edildi." Klavyesinde birkaç tuşa bastı. "Tuck McCoy. Odayı paylaşacaksınız." Hoşnutsuzluğumu açıkça belli ederek kaşlarını indirdi. "En azından sistemimizde bu şekilde rezerve edilmiş. Bu bir sorun teşkil eder mi?"

"Kesinlikle!" kelimesi dudaklarımdan dökülüyor. Omuzlarım gergin, karnım sıkışık ve sinir bozucu bir şekilde, bu kelimeler beynimde çınlarken kalçalarımın arasında haince bir karıncalanma var - odayı paylaşacaksınız.

Bir irade gücüyle bu duyguyu kovuyorum. Odayı Tuck ile paylaşmayacağım.

Boş oda olup olmadığını kontrol ettikten sonra -boş oda yoktu- Brumehill ile iletişime geçmemi önerdi, çünkü oda rezervasyonları üniversite yönetimi tarafından yapılıyordu.

Kimi arayacağımı bile bilmiyorum. Lobide dolaşırken, sırf tepkilerini filme almak için insanlara acımasız şakalar yaptıkları o korkunç reality şovlardan birindeymişim gibi hissediyorum.

Tuck hala orada. Ve kulak misafiri oldu.

"Aynı odayı paylaşmak, ha?" Tuck'ın iyi bir aktör olmadığını biliyorum, o yüzden yüzündeki şaşkın ifade bu işin arkasında bir şekilde onun olduğunu düşünmemi engelliyor. "Vay canına. Birileri çuvallamış."

"Kesinlikle öyle," diyorum dişlerimi sıkarak ve çenemi sıkarak. Telefonuma uzanırken iç geçiriyorum. "Bu konuda kimi arayacağımı bile bilmiyorum."

"Muhtemelen yapabilecekleri pek bir şey yoktur," diye omuz silkiyor Tuck. Şaşkınlığı yerini hızla eğlenceye bırakıyor.

Ona sinirli bir bakış fırlatırken yanağımı kemiriyorum. "Bununla ben ilgilenirim. Şimdi odana gidebilirsin."

"Bizim odamız." Gözlerinde sevinç dans ediyor.

Sanırım Dr. Werther'i deneyeceğim. Kendisi rehberimde kayıtlı değil, bu yüzden e-posta uygulamamda ondan gelen bir mesaj aramam ve imzasındaki telefon numarasının sadece ofis telefonu değil, kişisel numarası olmasını ummam gerekiyor.

Tabii ki aradığımda sesli mesajda ofis telefonu olduğu anlaşılıyor. Mesaj bırakmaya zahmet etmedim.

"Brumehill'in ana numarasını arayıp resepsiyonistle konuşabilirsiniz. Belki sizi kime aktaracakları konusunda bir fikirleri vardır," diye öneriyor Tuck.

"İyi fikir," diyorum isteksizce. "Bu arada, sen neden hâlâ buradasın?"

"Ev arkadaşları ihtiyaç duydukları anda birbirlerini terk etmezler." Kulaktan kulağa sırtıyor.

"Biz oda arkadaşı değiliz."

Kıkırdıyor. "Neden gidip o aramayı yapmıyor ve durumun böyle olup olmadığını öğrenmiyorsun?"

Yaklaşık yarım saat sonra neredeyse bir düzine insanla konuştum ve görünüşe göre bugün bu etkinlik için konaklama rezervasyonu yapmaktan sorumlu tek bir kişiye bile ulaşamıyorum.

Birileri bunu enine boyuna düşünmüş, değil mi?

Sonunda, yenilmiş bir şekilde aramayı sonlandırdım.

Sinir bozucu telefon görüşmesi boyunca Tuck'a bakmaktan özenle kaçınıyordum. Sonunda baktığımda, o geniş sırtış hâlâ yüzüne kazınmış haldeydi.

"Oda arkadaşınız, değil mi?" diye soruyor neşeyle.

Teslim olmuş bir iç çekişle kendimi ayağa kaldırıyorum.
"Her neyse. Hadi gidelim."

"Oda dört-bir-dokuz," diyor Tuck yanımda asansöre doğru yürürken şarkı söyler gibi bir sesle. "Bu şanslı bir sayı, değil mi?"

"Hiç sanmıyorum."

Tam asansör çaldığında ve kapılar bizim için açıldığında, "Şimdi" dedi.

"| pencereye en yakın yatağı arayın!" Bizim kattaki dar koridorda yürürken Tuck haykırıyor.

"Peki," diye homurdanıyorum.

"Daha küçük olmadığı sürece. Eğer yataklar farklı boyutlardaysa, büyük olan yatağı ararım."

"Tamamdır."

"Tabii büyük yatak daha sert değilse. Eğer bir yatak diğerinden daha rahatsa, ben-"

"Tuck!" Onu tersledim.

Olduğu yerde durdu ve çarpık sırtışını bana çevirdi. "Evet, ev arkadaşım?"

"Lütfen dur."

Kıkırdıyor ve ses tonunda biraz sempati var. "Rahatla Olivia. İstedığın yatağı alabilirsin. Bunun beklenmedik olduğunu biliyorum ama o kadar da kötü olmayacak. Birlikte bir özel ders odasını paylaşabildik ve bu gayet iyi gitti, değil mi?"

Paylaştığımız bir başka kapalı alanı, Starlite'taki o karanlık koridoru hatırladıkça içim daralıyor. Her yerimde tahrik edici iğneler vızıldıyor. Sanki biri ısıyı en yüksek ayara getirmiş gibi hissediyorum.

Tuck anahtar kartını kapımıza sokuyor ve iterek açıyor.

İçeri giriyoruz. Kısa giriş yolunda birkaç adım atıp banyoyu geçiyoruz.

Nefesim göğsümde sıkışıyor.

Gözlerimi kırptırıyorum. Bir kere. İki kez. Birkaç kez daha. Her seferinde onları açtığımda önümdekinden başka bir şey göreceğimi umuyorum.

Her seferinde, iki yatak görmeyi umuyorum. Ama her seferinde, sadece bir tane görüyorum.

Tuck ve ben orada durmuş, valizlerimiz yanımızda, tek ve yalnız yatağa bakıyoruz.

Zaman geçiyor.

Sonra, Tuck güler.

Tuck çıldırır. Açık ağzından derin, gümbür gümbür kahkahalar yükseliyor.

"Bu hiç komik değil," diyorum.

"Oh, hadi ama," kahkaha patlamaları arasında bunu başarıyor. "Evet, öyle. Çok komik."

Aklımın yarısı arabama dönüp eve gitmeye çalışıyor. Ben bunun için gelmedim. Güzel bir otel odasında, tek başıma ve hayatımdaki tüm stresten uzakta, dinlendirici bir hafta sonu için kayıt yaptırdım.

Bunun yerine, bu stresin bir numaralı kaynağıyla tek yataklı bir otel odasını paylaşıyorum.

Sert, erkeksi kokusu şimdiden burnuma dolan, içime yayılan ve beni sıkıca saran, beynimi karanlık, hain yollara girmeye teşvik eden bir adamla...

Ona karşı nasıl hissettiğimi bilen, beni boşaltırken ürperdiğimi hisseden, uyarılmamın sularının tadını bilen bir adamla ...

Kalp atışlarım boğazıma sıçrarken merkezimde sıcak, gergin bir his uğulduyor.

"Yerde yatarım," diyor Tuck. "Önemli bir şey değil."

"Yerde uyuyamazsın," diye karşı çıkıyorum. "Sırtın ağrıyor, değil mi?"

Tuck'ın kaşları birbirine yaklaşıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Bunu nereden biliyorsun?" Sonra şaşkınlığı yatışıyor ve o kendine has sırtışı ortaya çıkıyor. "Çarşamba günkü maçımı mı izliyordun?"

Önemli anları izlemiş olabilirim.

"Summer'ın bundan bahsettiğini duydum," diye yalan söyledim. "Sanırım Hudson'la bu konu hakkında konuştular."

"Mhm," diye mırıldanıyor Tuck şüpheyile.

Çarşamba günü Black Bears'ın son maçında kesici tahtalara karşı gerçekten kötü bir vücut darbesi aldı. Yaralanmaya ek olarak, bir süredir kaybettikleri ilk maçı. Çok acı çekiyor gibi görünüyordu. Maçın geri kalanında oturmak zorunda kaldı ki Tuck'ın hokeye olan bağlılığı düşünüldüğünde bu çok şey ifade ediyor.

"Ben iyiyim," diyor. "Yer benim için yeterince iyi. Sen yatağı al. Bir yolunu buluruz."

Tüm kahkahalarını attıktan sonra sesinde güven verici bir kalite var. Sanki beni gerçekten rahatsız etmek istemiyor.

"Üstünüzü değiştirmek ya da başka bir şey için alana ihtiyacınız olursa bana haber verin, ben de lobide dinleneyim ya da otelin barında bir şeyler içeyim" diyor.

"Teşekkürler," diyorum. Tuck beni iğnelemeyi seviyor olabilir ama yeri geldiğinde düşünceli olabiliyor. Olabilir. "Bunu kabul edebilirim." Bir otel banyosunun sınırları içinde elbisemi değiştirmek zorunda kalmak berbat olurdu.

"Bu arada," diyor, sesine çakıl taşları karışıyor, "neden şu yatağı denemiyorsun? Neler kaçırdığımı görmeme izin ver."

Geçirdiğim son bir saatten sonra, şu anda yumuşak bir şeyin üzerine uzanmak fena olmazdı...

Ben de öyle yaptım. Arkamı döndüm ve yatağa geri düştüm.

Başımı kaldırıp Tuck'ın bakışlarıyla buluştuğumda, çene kasları esniyor, burun delikleri yalan söylediğimi görünce açılıyor.

Burada.

"Nasıl?" diye soruyor, çakıllı sesi şimdi daha kalın.

"Yumuşak." Başımı yastığa koyana kadar geri çekiliyorum.

"Gerçekten güzel, aslında."

"Hm," diye mırıldanıyor Tuck. İç dudaklarında yavaşça gezdirdiği dilinin girintisini fark ediyorum.

"Yerden çok daha iyidir, bahse girerim," diye takılıyorum, araba kazasından önce yaptığımız gibi şakalaşmaya dalıyorum.

Tuck'ın ifadesi bulanıklaşıyor, belirgin adem elması yutkunurken sallanıyor. "Sanırım asla bilemeyeceğim."

Bunu söyleme biçiminde bir şey var.

TUCK smokin içinde çok iyi görünüyor.

Çok iyi.

Sanırım şaşırmamalıyım. Tuck'ın uzun boyu, geniş omuzları, ince beli ve yağsız kasları bir terzinin rüyalarını süslüyor. Giyindiğinde iyi görüneceği kesindi.

Ama bu kadar iyi mi?

Kadınlar bütün gece onu süzdü. Diğer üniversitelerden öğrenciler, profesörler, yöneticiler, bağışçılar, hepsi utanmadan Tuck McCoy'a bakıyorlar. Kendini beğenmiş gülümsemesi, geniş, dişlek ve ışıltılı, fark ettiğini ve hiç umursamadığını belli ediyor.

Burada çok rahat. Sanırım zengin olarak büyüdüğü için, herkesin şık giyindiği ve elinde pahalı bir şampanya kadehiyle dolaştığı gösterişli bir davette kendini rahat hissediyor.

Ben mi? Kendimi ortamın dışında hissediyorum. Ailem ve onların aktör, sanatçı arkadaşlarıyla çok daha bohem bir ortamda büyüdüm.

Yine de bir süre sonra kaynaşmaya başladım. Maine'deki bir üniversiteden bazı öğrencilerle konuşuyorum ve çok iyiler. Maine'deki bir üniversiteden bir sanat profesörüyle tanıştım.

Broadway'de sahne prodüksiyonunda çalışmış olan Massachusetts'li ile ilginç bir sohbet gerçekleştirdik.

Sonra gecenin felaketi geliyor: akşam yemeği.

Böyle bir etkinlikte harika bir yemek servisi olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. Etler çiğnenmiş. Sebzeler yavan. Patatesler sert ve az pişmiş.

Sadece bu da değil, tatlı da yok.

Kim şık bir etkinlik düzenler de tatlı ikram etmez ki!? Belki de şikayet etmemeliyim. Yemeğin geri kalanına bakılırsa, tatlının da iyi olması pek mümkün değil. Tatlıyı berbat etmek zordur ama bir yolunu bulacaklarından şüpheleniyorum.

Tabağımdaki hiçbir şeyi zor yiyorum. Sonrasında, üniversite yöneticilerinin bir saatten fazla süren monoton yemek sonrası konuşmalarını guruldayan bir mideyle dinlemek zorunda kalıyorum.

Konuşmalardan sonra daha fazla kaynaşma oluyor. Birkaç konuşma daha yapıyorum ama çabucak kendimi karışmış hissetmeye başlıyorum.

Ayrıca Tuck'ı bir süredir ortalıkta görmediğimi fark ettim. Acaba kaçıp bizim odaya mı gitti?

Bizim odamız.

Nabzım tekliyor, tüylerim diken diken oluyor.

Sonra bir suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırdı. Tuck'ın bu gece birkaç kez acıdan yüzünü buruşturduğunu gördüm. Saklamaya çalıştı ama fark ettim. Özellikle de akşam yemeği için masaya oturmak üzere kendini yere bıraktığında. Bu akşam eli birden fazla kez sırtının küçük kısmına gitti.

Yerde uyumasına izin veremem. Yerde ben yatarım. Karşı koyabilir. Muhtemelen o maço beyninde bir kadının yerde uyumasına izin veremeyeceğini söyleyen aptal bir şövalyelik fikri vardır.

Kampüste yaptığı maskaralıkların her yerinde şövalyelik yazılı olduğundan değil.

Yine de, onu bunu kabul etmeye zorlayabileceğim kadar kötü acı çektiğini düşünüyorum.

Sonra onu fark ettim. Odanın diğer tarafındaki kapalı Fransız kapılarının pencere camlarından Tuck'ın balkonda durduğunu görüyorum. Kollarını parmaklığa dayamış, arkası dönük.

Dışarı çıktığımda, New England gecesinin sert soğuğuyla sarmalanmayı, Tuck'a burada donarak ölmek için ne yaptığını soracak kadar bile dayanamamayı bekliyorum.

Ama bunun yerine, bronz kaplamalı veranda ısıtıcılarının sıcaklığı beni karşılıyor. Havadaki keskin soğuğu hissetmeme rağmen kolsuz elbisemle bile bu balkonu rahat ettiriyor. Bu çok hoş.

Yanına sokuluyorum, öne doğru eğilip kollarımı taş parmaklığa dayarken onun pozisyonunu taklit ediyorum.

"Ara mı verdin?" Ben soruyorum.

Tuck bana dönüyor ve yüzüne yayılan gülümseme midemi bulandırıyor. Mavi gözleri parlıyor, sanki beni gördüğüne sevinmiş gibi.

Gözlerinin hep böyle parladığını fark ediyorum. Ne zaman bakışları üzerime düşse. Sanki beni her gördüğünde gerçekten mutlu oluyor.

"Aslında," diyor, "bir görevden yeni döndüm." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Çok önemli, gizli bir görev."

"Sormaya korkuyorum." Belli etmemeye çalışıyorum ama sırtımdan k e n d i m i alamıyorum.

"Bunun için bir davul sesi istiyorum."

Dudaklarımı büzerek şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

Taş parmaklığın üzerinde duran ellerimi işaret ediyor.

"Davul çal, Lockley," diye emrediyor.

Bir kahkaha atıyorum, ama mecburen. Avuç içlerimi soğuk taşa vuruyorum, yavaş yavaş hızımı artırıyorum, ta ki

...

"Ta-dah!" Tuck ceplerinden iki paket Pretzel M&M çıkararak haykırıyor.

Nefes nefese kaldım, açgözlülükle kendime bir tane kaptım.

Gülüyor. "O yemek gerçekten berbattı, değil mi?" "Öyle diyebilirim," diye katılıyorum. "Bunları nereden buldun?"

"Otelin etrafında dolaşıp otomatları kontrol ettim. Hiç şansım yoktu. Sonra caddenin karşısına geçtim ve bunları satan bir bakkal buldum."

Göğsüm sıkışıyor. Sevdiğimi bildiği bir atıştırmalık almak için soğukta dolaşmaya mı gitti?

Tuck aniden bir şeyin farkına varmış gibi, "Ah, bekle," diyor. "Bunu doğru yapmalıyız."

Pencerelerden içeriye bakıyor. İçeri dalmadan önce hemen döneceğini söylercesine işaret parmağını kaldırıyor. Yaklaşık yirmi saniye sonra elinde iki şampanya kadehiyle geri döner.

Bana da bir tane uzattı. Onları birlikte tokuşturuyoruz ve ben bu kış gecesinde bu ısıtılmalı balkonda durup Tuck McCoy'la süslü şampanyalar içip Pretzel M&M'ler yerken gülümsememe bile engel olamıyorum.

"Şampanyanın tadı krakeri gerçekten tamamlıyor, değil mi?" Tuck kadehini önünde tutup bir şarap garsonu gibi evirip çeviriyor.

"Oh, evet," diye gülüyorum. "Çok karmaşık ve sofistike bir lezzet profili var."

İşte o zaman beni endişelendirmesi gereken bir şeyin farkına varıyorum - ama endişelendirmiyor.

Tuck'ın burada olmasına sevindim.

W Olivia banyoda üstünü değiştirip makyajını silerken ben de onun övgüyle bahsettiği yatağın tadına bakıyorum.

Siktir, bu yatak güzelmiş. Yumuşak ama çok yumuşak değil. Yorgan kabarık ve lüks. Sert, halı kaplı zeminin buna kıyasla nasıl hissettireceğini hayal ederken bir inilti çıkarıyorum.

Bütün gün sırtımın nasıl hissettiğini düşününce bunu dört gözle beklemiyorum ama başka alternatif yok.

Olivia ile yatakta bir gece geçirmek istemediğimden değil. Hiçbir şey olmasa bile. Dokunmasak bile. Aylarca sikimi yumruklayacağım bir deneyim olurdu.

Ama bunu ima bile etmeyeceğim. Olivia'nın benimle bir otel odasını paylaşmak için pazarlık yapmadığını biliyorum ve kesinlikle benimle bir yatağı paylaşmak için pazarlık yapmadı. Zaman zaman onunla biraz dalga geçmekten hoşlanıyor olabilirim -tamam, belki de bu yetersiz bir ifade- ama istediğim son şey onu gerçekten rahatsız hissettirmek.

Kahretsin, bu gece iyi görünüyordu.

Yani, öyle olacağını biliyordum. O her zaman iyi görünür. Güzel bir elbise giyeceğini bildiğimden, kalbimin üç ya da dört kez atmasına neden olacak kadar iyi görünmesini bekliyordum.

Ama bu kadar iyi görünmesini beklemiyordum.

Kahretsin, hiçbir şey beni asansörden çıkıp onu beklediğim lobiye girdiğinde gördüklerime hazırlayamazdı.

Elbisenin vücudunu zevkle ortaya çıkarması, kalçasının kıvrımlarını çok sıkı değil ama kanımın daha fazla pompalanmasını sağlayacak kadar sarması...

Düşündükçe başımı sallayarak nefes alıyorum. Sikim smokin pantolonumun içinde kalınlaşıyor.

Lavabonun musluğundan gelen su banyoda hâlâ akıyor, ben de pantolonumun üzerinden boyumun hatlarını avuçluyorum.

Lanet olsun. Muhtemelen iyi bir fikir değil. Şimdi daha da sertleştim, sikimin ucu karıncalanıyor ve serbest kalmak için yalvarıyor. Bu gece alamayacağım.

Elimi geri çekiyorum ve başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Ama şu anda beynim sadece iki şeyden birine konsantre olabiliyor gibi görünüyor: Olivia'nın bu gece ne kadar seksi görüldüğü, aletimi dayanılmaz derecede sertleştirdiği; ya da sırtımın ne kadar acıdığı, çok yakında yere yatmak zorunda kalacağım gerçeğinden korkmama neden oluyor.

Yine de gelmeye değdi. Olivia'yla birlikte verandada Pretzel M&M yiyip şampanya içerek harika vakit geçirdik. Neredeyse bir saat boyunca dışarıydık, sadece her şeyden konuştuk. Sonunda bana kızgın olmasını aşmışız gibi hissediyorum.

Bütün mesele de buydu zaten. Yarın fazladan ağrıyan bir sırta sahip olmak ödenecek küçük bir bedeldir.

Kendimi yatağın kenarında oturur pozisyona getiriyorum. Bu gece sahip olamayacağım konforlarla kendimi baştan çıkarmaya devam edemem.

Bir iniltiyle ayağa kalktım ve nihayet smokinimden kurtuldum. Beyaz atletim ve yeşil boxer-şortuma kadar soyunuyorum. Yatağın altına bakarken plastik bir poşet içinde fazladan bir yorgan buluyorum. En azından bu, zemini biraz daha az rahatsız edici hale getirecek.

Banyo kapısının açıldığını duyunca arkamı dönüyorum ve kalbim göğsüme çarpıyor.

Olivia orada duruyor, üzerinde büyük boy mavi bir tişört var. Gömleğinin etekleri, giydiğinden emin olduğum şortundan daha aşağıya iniyor ve pürüzsüz, çıplak bacaklarını o kadar çekici gösteriyor ki, karın kaslarım kaya gibi sertleşiyor.

Bakışlarım o biçimli bacaklardan aşağı inip çıplak ayaklarında son bulduğunda bir iniltiyi bastırıyorum. Kahretsin. Böyle o kadar güzel görünüyor ki, evinin etrafında herhangi bir okul gecesi ne giyiyorsa onu giyiyor, kelimenin tam anlamıyla acıtıyor. Ona bakarken içim acıyor.

Yüzü süslenmemiş ve dudakları gala için sürdüğü kırmızı rujla ne kadar muhteşemse, doğal renklerinin canlı soluk pembesi göğsümün daha da yoğun bir şekilde ağırmasına neden oluyor. Saçları at kuyruğu şeklinde bağlanmış ve omzunun üzerinden sarkıyor, saçlarıyla oynarken önünde dalgalanıyor.

Eğilip ayaklarımın dibindeki yeni yorganı topluyorum ve büyüyen şişkinliğimi hemen örtecek bir şeye ihtiyacım olduğunu fark ediyorum.

"Bak!" Battaniyeyi önüme serecek şekilde kaldırarak söylüyorum. "Fazladan bir battaniye buldum." Yüzüme aptalca bir gülümseme yerleştiriyorum, boxer'ımın içindeki sertleşmiş aletimin dış hatlarını gizlemek için bir kalkanım olmasını ummak yerine kabarık beyaz bir yorgan için aşırı heyecanlandığımı düşünmesini umuyorum.

"Oh. Uh. Güzel mi?" Olivia cevap verir.

Başımı salladım. "Güzel. Çok güzel." Yere yerleşip battaniyeyi üzerime örtüyorum. "Bana bir yastık at," diyorum yataktaki ikisine doğru başımı sallayarak.

Olivia'nın ağzı buruşur. "Sanırım ben yerde yatmalıyım. Sen yatağı al."

Dudaklarım düzleşti. "Hayır."

"Gerçekten," diye devam ediyor, önemli bir şey yokmuş gibi konuşmaya çalışıyor. Bir yastık almak için yatağı doğru yürüyor, ama bana uzatmıyor. Onun yerine yastığı önünde tutarak ayaklarımın dibinde duruyor. "Ben yere yatacağım."

Uzanıp yastığı elinden alıyorum. "Cehennem gibi olacaksın." Bunu düşününce sesim hırçınlaşıyor. Yastığı kabartıp arkamda yere koyuyorum, başımı üzerine koymaya hazırım.

"Yerde uyuyamazsın, Tuck," diyor, sesi gergin, sanki inatçılığımdan rahatsız olmuş gibi. "Sırtın seni öldürüyor."

"Ben yatakta yatarken bir bayanın yerde uyumasına izin mi vereyim?" Alay ediyorum. "Ben yer üstündeyken olmaz. Birlikte büyüdüğün çocuklar nasıldı bilmiyorum ama annem beni doğru yetiştirdi."

"Saçmalıyorsun," diye itiraz ediyor.

"İyi geceler Olivia. Yatağın tadını çıkar. Bu güzel, sert zeminin tadını çıkaracağımı biliyorum." Arkama yaslandığımda, sırtımdaki bir kasın sıkışmasıyla acı içinde inliyorum.

"Evet, görünüşe göre çok eğleniyorsun." Bir süre sessiz kaldıktan sonra yüksek sesle iç geçiriyor. "Bak. Yatağı paylaşacağız."

Kaşlarım çatıldı. Ona bakmak için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. Bu pozisyonda sırtım da ağrıyor ama şu anda umurumda değıl. "Gerçekten mi?"

Gözleri yana kayıyor, sanki teklifini yeniden düşünmek için bir saniye bekliyor. Bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor ve başını sallıyor. "Evet. Gerçekten."

Sıcaklık kan dolaşıma karışıyor. Hemen, yorganın altında vücudunun bana doğru bastırıldığını hissedebiliyorum. Ellerimin pürüzsüz kalçasını tırmıkladığını, gerçekten şort giyip giymediğini anlamak için o büyük boy tişörtün etek ucunu geçerek yukarı doğru hareket ettiğini hissedebiliyorum...

Dişlerimi sıkıp bu düşünceleri yok etmeye çalışıyorum. İhtiyacım olan son şey onunla birlikte o yorganın altına girmek.

ve bütün gece sikimle çadır kuracaktım. "Emin misin?" diye sordum.

Gözlerini deviriyor. "Evet, Tuck, eminim. Önemli bir şey değil."

Sırıtiyorum. "Öyle mi? Çünkü buraya ilk girdiğimizde ve gözlerini o tek, yalnız yatağa diktiğinde, bu sana kesinlikle büyük bir olay gibi görünmüştü."

"Fikrimi değiştirtme bana."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Sadece ellerini yorganın altında kendine sakladığından emin ol, Lockley."

Bu da bana yüzüme fırlatılan ikinci yastığı kazandırıyor.

"Hey!" diye bağıriyorum kahkahalar atarak, yastığı geri fırlatıyorum.

Yatakta. "Ben yaralı bir adamım!"

"Böyle devam edersen daha çok yaralanacaksın," diye cevap veriyor. Bana yan gözle bakıyor ama ağzının kenarının seğirdiğini fark etmiyorum.

Önce Olivia yatağa giriyor. Yorganın altında ona katıldığımda, öfkeli bir ereksiyonu uzak tutmak için toplayabildiğim her öz kontrol damlasını almam gerekiyor. İnan bana, sikim kesinlikle sarkık değil. Bütün gece de öyle olacağından şüpheliyim. Ama en azından boxerımı kalçalarımın yırtacak kadar sert zonklamıyor.

"Hey, kitap çantamı uzatır mısın?" diyorum, başımla onun tarafını işaret ederek. Verdiğinde dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum. "Bilgisayarımı getirdim. Uyumadan önce bir şeyler izlemek ister misin?"

Omuz silkiyor. "Tabii. Uzun kamera çekimleri olan uzun bir yabancı filme ne dersin?"

"Pas," diye kıkırdıyorum.

"Gerçekten, hafif bir şeye ne dersin? Aslında henüz neyi izlemedim biliyor musun? The Office."

İlgiyle mırıldanıyorum. "Ben de öyle. Yine de bunu yapmak istiyordum. Pekala," diyorum heyecandan neşeli bir şekilde, "The Office o zaman."

Yayın aboneliklerimden birini açtığımda Olivia bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Neden bu diziyle başlıyorsun?"

Sezon 2?"

"Herkes 2. sezonun gerçekten iyi olmaya başladığını ve ilk sezonu atlayarak pek bir şey kaçırmadığınızı söylüyor. Bence yataktaki ilk gecemizin bir hayal kırıklığı olmadığından emin olmalı ve hemen ikincisine geçmeliyiz."

Homurdanıyor. "Yatakta geçirdiğimiz tek gece."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve ağzımın kenarını hafifçe ona doğru kıvrıyorum. Bunu göreceğiz, diyor yüz ifadem, ama bu düşünceyi kendime saklıyorum.

GÖZLERİM ÇIRPINARAK AÇILDI. Karanlıkla karşılaştım. Gecenin bir yarısı **o l m a l ı**, çünkü pencerenin üzerinde birbirine çekilmiş iki perde arasında bir parça boşluk var, ama en ufak bir ışık yok.

Gözlerim alıştığı için henüz pek bir şey göremiyorum. Ama bir koku alıyorum.

Narenciye, lavanta kokusu, hafif ve havadar. O kadar güzel ki burun deliklerimden derin ve güçlü bir şekilde çekiyorum. Koku içime işlerken takdirle dudaklarımı yuvarlıyorum.

Sonra başımın neyin üzerinde yattığını fark ediyorum. Bu sadece benim yastığım değil. Benim yastığımdan daha yumuşak, daha pürüzsüz. Ve koku ondan geliyor.

Olivia'nın sırtını bana yasladığını fark ettim. Biz uyurken saçları yastığımın üzerine dökülmüş olmalı. Yüzümün yan tarafı tüylü tellere yaslanmış, burnum başının arkasındaki kalın, lüks saç tutamına bastırılmış.

Bir nefes daha çekiyorum, kokunun tadını çıkarıyorum. Sırtını göğsüme dayadı. Neredeyse kaşılaşıyoruz. Vücudunun sıcaklığı içime yayılıyor.

Başım kokunun ve hissin içinde yüzüyor. Bu bir rüya gibi. Hayır, bir rüyadan daha iyi. Ölüp gitmişim gibi

cennete.

Ben de başka bir şey hissediyorum. Kıcının yumuşaklığı sikime doğru bastırıyor. Farkına varınca, bir anda kalınlaşıyor. Ona karşı zonkluyorum. Çene kaslarım esniyor ve derin bir nefes çekiyorum ama nefesimin onun kokusuyla dolu olması beni daha da sertleştiriyor.

Olivia küçük, uykulu bir inilti çıkarıyor. Bu sertleşmeyi kontrol altına almak için ihtiyacım olan son şey bu.

Kalçaları geriye doğru eğiliyor. Kıcının yumuşak, yuvarlak kıvrımı boyuma karşı sürtünme oluşturuyor.

Hay sikeyim. Boğazımdan bir inilti çıkmasını engellemek için alt dudağımı ısıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve bu kalp atışının her nabzını tam aletimin dibinde hissediyorum.

Tekrar yapıyor. Bu sefer sadece eğmekle kalmıyor, yuvarlıyor ve sürtünme yaratarak içime bir zevk dalgası gönderiyor. Kalçalarımı ileri doğru itmemek için her şeyimi harcıyor, yumuşaklığına geri itiyorum.

Bir düşünce omurgamda elektrik çarpmasına neden oluyor. Uyanık mı? Bunu bilerek mi yapıyor?

Bu çok saçma. Düşünceleri bir kenara itiyorum. Bu o değil. İyi bir rüya.

Derin nefesler alarak kalp atış hızımı tekrar düşürüyorum. Bir süre sonra sikim sönmeye başlıyor. Nefesimi kontrol etmeye devam ediyorum.

Burnuma gelen kokusu ve vücudunu bedenimde hissetmek daha yumuşak, hoşnut bir mutluluğa dönüşüyor.

Kolumu hafifçe beline doluyorum. Ona sarılma, onu kucaklama hissi kalbimin çarpmasına neden oluyor. Göğsüm memnuniyetle inliyor.

Çok geçmeden uykuya dalıyorum, kolum Olivia'nın üzerinde, sıcak vücudu göğsümde, kokusu burun deliklerimde dans ediyor.

Uyku beni tekrar altına çekerken, bu anın hiç bitmemesini diliyorum.

A Uyandığında boşluk hissi beni pençesine alıyor. Yatak soğuk geliyor. Sanki burada olması gereken ama olmayan bir sıcaklık varmış gibi.

Yan yatmışım, kıvrılmışım, pencereye bakıyorum. Sırt üstü döndüm ve kollarımı açtım. İşte o zaman fark ettim. Yatak neden bu kadar boş ve soğuk geliyor.

Başımı yana çevirdiğimde Tuck'ın gittiğini görüyorum.

Çok aptalca bir şey oluyor. Midem düşüyor, içimde boş ve hayal kırıklığına uğramış bir his belirliyor.

İlk uyandığınızda beyninizin ya da vücudunuzun size oynadığı garip oyunlardan biri olmalı. Mesela bazen uyanırsınız ve mutlu bir saniye için Cumartesi sabahı olduğuna yemin edersiniz, ancak Çarşamba olduğunu fark edersiniz.

Beynim bu sabah bana çok daha garip bir oyun oynuyor. Tuck yanımdayken yatakta uyanmak istediğimi düşünmem için beni kandırıyor.

Haftanın hangi günü olduğunu karıştırmaktan çok daha saçma. Aslında hissettiğim şeyin rahatlama olduğunun farkına her an varabilirim.

Hâlâ gerçekleşmesini bekliyorum. Ama olmuyor.

Acaba çoktan ayrılmaya mı karar verdi? Belki de erken kalkmıştır ve benim kalkmamı beklemek istememiştir.

Bu düşünceyle midem daha da çöküyor, göğsümde daha derin bir hayal kırıklığı kaynıyor.

Kendimi oturur pozisyona getirdim. Yüksek sesle esneyerek geriniyorum. Sonunda örtüyü kaldırıp ayağa kalktığımda başım hâlâ uyku sersemliği içindeydi. Örümcek ağlarını silkeliyorum- ve zihnim berraklaştığında, bir anı bana geri dönüyor.

Dün gece. Sabahın erken saatlerinde, karanlıkta uyandım. Tuck bana doğru bastırdı. Boyunun sert, inanılmaz büyüklükteki dış hatlarını kışkımda hissediyordum.

İçine doğru bastırmak. Ona doğru yuvarlanıyorum.

Bacaklarımın arasında sıcaklık toplanıyor, sırtımda tahrik edici iğneler sıçrıyor.

Bir rüya, değil mi?

Her nasılsa, Tuck'ın aletini sadece rüyamda gördüğüm bahanesi beni pek de iyi hissettirmiyor.

İçimden bir oh çekiyorum. Uykulu gözlerimi ovuşturarak banyoya gidiyorum.

Belki onları ovalamıyor olsaydım, banyo kapısının altındaki, içerideki ışığın açık olduğunu gösteren parıltıyı fark ederdim.

O zaman düşüncesizce kapıyı itip açmazdım. Ama ben tam olarak bunu yapıyorum.

Tuck'la yüz yüze geldim. Tamamen çıplaktı.

Saçlarını kuruluyor, kollarını kaldırmış. Vücudu bana doğru açı yapıyor ve ben her şeyi görüyorum.

Donup kaldım. Göz kapaklarım açıldı.

Hareket edemiyor olabilirim ama gözlerim bu sorundan muzdarip değil. Onun üzerinde geziniyorlar.

Vücudu gerçek dışı. Bir Rönesans heykelinin canlanması gibi.

Gözlerim önce göğsüne takılıyor. İki parça sert, yoğun kas. Geniş ve derin. Gözlerim gövdesinde gezinirken, gövde ince beline doğru inceliyor. Gövdesinden aşağı inerken

Karın kasları, belirgin bir şekilde tanımlanmış ve fiziğini derinlemesine kesiyor. Bunların altında kalça kaslarının oyulmuş çıkıntıları, doğruca ... gösteren keskin bir V şekli oluşturuyor.

Nefesim göğsümde sıkışıyor. Tuck'ın sikiinin kabarmasını ve sertleşmesini gerçek zamanlı olarak izliyorum. Bakışlarımın perçinlendiği her bir saniyenin kesirinde, daha fazla kalınlaşamayacağını, daha fazla büyüyemeyeceğini düşünüyorum ... ama büyüyor.

Ağzım kurudu, midem maksimum hızda giden bir rollercoaster'ın en yüksek tepesine tırmanmışım gibi zıplıyor.

Havada bir aşağı bir yukarı sallanıyor, ritmik bir şekilde zonklıyor. Büyük, kalın ve damarlı. Mantar kafası şişmiş, pembe ve pürüzsüz.

Şimdiye kadar hissizdim, kafam karmakarışık bir halde burada duruyordum. Ama birden bir şey hissettim.

Uyarılma.

Daha önce hiç hissetmediğim bir uyarılma, beyaz-sıcak ve acil, vücudumda kükrüyor. Bacaklarımın arasında keskin bir acı patlıyor ve şimdi ne kadar ıslak olduğumun farkındayım.

Bakışlarım kaslarının keskin hatlarını geçerek vücuduna geri dönüyor. Hâlâ donmuş durumda, elleriyle saçlarındaki havluyu tutuyor. Bu poz omuz kaslarını ortaya çıkarıyor, genişliklerini vurguluyor.

Gözlerimiz kilitlendi.

Adrenalin içimde vızıldıyor, parmak uçlarım karıncalanıyor.

Tuck'ın gözleri parlıyor.

Zaman akıp gidiyor. İkimiz de hareket etmiyoruz ama Tuck'ın gözlerindeki için için yanan yoğunluk artarken içimdeki gerilim daha da artıyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diyor sonunda. Sesi alçak ve kalın.

İtaat ediyorum. Bunu düşünmüyorum bile. Bir adım geri atıp diz çöküyorum. Çıplak dizlerim otel halısının pürüzlü kumaşını çiziyor.

Tuck havluyu arkasına bırakır.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor.

Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor. Nabzım çıldırıyor. Tuck yavaşça bana doğru yürümeye başladığında nefesim kesiliyor, gözlerim onun zonklayan uzunluğuyla aynı hızda.

Şişmiş kafasının açıklığının parladığını, üzerinde bir mücevher gibi duran bir prekum boncuğunu görebileceğim kadar yaklaştığında gözlerim yerinden fırlıyor.

Kokusu burnuma doluyor. Yeni sabunlanmış, kokusu keskin ve temiz, ama çiğ, erkeksi bir alt ton var.

"Neyin adil olmadığını düşünüyorum biliyor musun Olivia?" diye soruyor, sesi çakıl taşlarıyla dolu. Bana bakarken gözleri parlıyor. "Ben seni kurtardım ama sen bu iyiliğe karşılık vermedin. Sen ne düşünüyorsun? Bu sana adil geliyor mu?"

Arzu kanımda dolaşüyor. "Hayır," diye cevap veriyorum.

Ondan alçak, çiğ bir ses yükseliyor. "Bunu düzeltmek için ne yapacaksın?"

Karıncalanan avuçlarımla uzanıp elimi Tuck'ın sikine doluyorum.

Uzunluğunun tabanını kavriyorum, ilk başta hafifçe ve geçici olarak. Çelik gibi sert ama aynı zamanda sıcak. Çevresi neredeyse inanılmaz. Elim temas ettiği yerde cızırdıyor sanki. Kolumdan göğsüme doğru yılan gibi elektrik akımı yayılıyor.

"Siktir," diye inliyor.

Kalçalarımı sıkıyorum, bacaklarımla arasında zonklayan ihtiyaç daha da ısrarcı hale geliyor.

Ona bakıyorum. Başını geriye atmış, keskin yüz hatları gerilmişti. Çenesi sertçe sıkılmış. Bu pozisyonda kaslarının sivri hatları daha da belirginleşiyor.

Kavrayışımı şaftına doğru sürüklüyorum. Kasları geriliyor. Dizlerimin üstünde olmama rağmen bu bana bir güç ve kontrol heyecanı veriyor.

Kavrayışım sikiinin başının hemen altındaki sinir uçlarının yumuşak, pembe saçaklarını geçtiğinde Tuck titriyor. I

diğer elimi onun ince, zarif kalçasının yanına koyuyorum. Vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum.

Aletine hayranlıkla bakmak için bir an duruyorum. Muhteşem bir şey. Uzun, kalın, damarlı, şişmiş mantar ucu zarifçe şekillendirilmiş.

"Dün gece beni hissettin, değil mi?" Tuck'ın sesinde bir alay var.

Başımı sallıyorum, hayran bakışlarım hâlâ onun sikine bağlı. "Mhm," diye mırıldanıyorum.

"Beğendin," diyor, sesinde kendini beğenmiş bir erkeklik gururu işiliyor.

Sırıtiyorum, meydan okuyorum. "Senin bundan hoşlandığın kadar değil."

Dilimin ucuyla açıklığını sıyrıyor, hafif ama sert bir baskı uyguluyorum.

Vücudunda bir ürperti dalgalanıyor. İnliyor. Tatlı, tuzlu tadı ağzıma yayılıyor.

"Siktir, Lockley," diyor. Sesi gergin, ama bir kıkırdama araya giriyor. "Belki de bu konuda haklısın."

"Sanırım sikin elimdeyken ve dudaklarımı ona dolamam için can atarken, her konuda haklıyım."

Sonra, ona ölmek istediği şeyi veriyorum. Şişmiş başını ağzıma alıp dudaklarımla sarıyorum.

Tuck'ın ağzından küfürler dökülüyor, kasları geriliyor. Elimi kalçalarının üzerine koyduğum yerden çekip taşaklarını avuçluyorum. Arzuyla gerilmişlerdi.

Ben sikiyle oynamaya başladığımda Tuck'ın nefesi kesiliyor. Dilimi etrafında döndürüyorum, düz kısmını başının çıkıntılı alt tarafına doğru eğiyorum.

Onun hırıltılı, sert iniltileri kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ona ne kadar zevk verdiğimi bilmek içimde bir tatmin duygusu yaratıyor. Bu sırada bacaklarımın arasındaki zonklama büyüyor. Klitorisim gergin, temas için can atıyor.

Ağzımın içindeyken sikinın üzerinde daha fazla prekum boncuklanıyor ve ben bu lezzeti takdir ederek inliyorum. Ses

Dudaklarımdan dökülen kendi inlemelerimin onun şaftının etrafına sarılması beni çok daha fazla tahrik ediyor.

"Olivia, kahretsin," diye nefes nefese kalıyor Tuck.

"Neredeyse geldim, gidiyorum..."

Sonra duruyorum. Tam boşalacağını söyleyecekken dudaklarımı onun sertliğinden çekiyorum.

Boğazından hayal kırıklığına uğramış bir inilti dökülüyor. Bana bakarken kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Olivia, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Ama öyle değil.

Ağzımda nazlı bir gülümseme beliriyor. Zaten bu kadar ileri gittik. Onun emriyle dizlerimin üzerine çöktükten sonra, şu anda istediğim şeyi istemiyormuş gibi davranmanın bir anlamı yok.

"Henüz bitirmeni istemiyorum," diyorum, sesim alaycı bir boğukluğa dönüşüyor. "İçime girene kadar olmaz."

O Livia'nın sözleri göğsüme bir balyoz gibi indi. Beni içinde istiyor. Sikeyim. Boşalmamak için kaslarımı sıkmak zorunda kalıyorum.

Eğer şu anda sikimi onun amına sokarsam, o am bana o kadar iyi uyacak ki, üç hamlede dayanamayacağım. Olivia'yı ilk kez becerdiğimde bundan çok daha fazlasına dayanmayı planlıyorum.

Neyse ki hayatımın en inanılmaz oral seksinden sonra kendime gelmek için nasıl zaman kazanacağımı biliyorum.

"Önce ben tadına bakmadan olmaz," diye homurdanıyorum.

Eğilip onu kollarımın arasına aldığımda Olivia'nın nefesi kesiliyor. Onu yatağa taşıırken bacakları tekmeliyor, tiz kıkırdamaları göğsümün mutlulukla sızlamasına neden oluyor. Yatağımıza.

Onu yatağa yatırdım. Kolumu beline dolayarak uykuya daldığım yatağa. Kıcını sikime bastırdığı aynı yatak.

"Siktir, Olivia," diye homurdanıyorum, onu yatağa itiyorum, böylece ona ziyafet çekmem için mükemmel bir pozisyonda olacak. "Seni tatmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Sanırım bir fikrim var," diyor gülerek.

"Belki de öyle olduğunu düşünüyorsun," diyorum yatağın ayak ucunda dizlerimin üzerine çökerek. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözlerimden ateş fışkırıyor. Bu manzara, onun sırtüstü yatması, bakışlarımızın göğüslerinin kabarıklığı üzerinde buluşması, kalp atışlarımı aletimin içinde hızlandırıyor. Taşaklarım o kadar gergin ki ağrıyor. "Ama yanılıyorsun."

Onu istediğimi biliyor. Bunu muğlaklaştırmadığıma eminim. Ama onu istediğimi, hâlâ istediğimi, dört aydan fazla bir süredir başka bir kadını düşünmediğimi bilmesine imkân yok.

Parmak uçlarım Olivia'nın pürüzsüz tenine değdiğinde kıvılcımlar patlıyor, tişörtünün eteklerinden yukarı uzanıp çürük şortunun bel bandını kavıyorum.

Parmaklarımı bel bandının altına soktuğumda göğsüm nabız gibi atıyor, parmaklarımın arkası teninin nemli yumuşaklığına değiyor. Bir an duraksıyorum, o anın tadını çıkarıyorum.

Yavaşça, işkence edercesine yavaşça, şortunu bacaklarından aşağı çekiyorum. Gözlerim kocaman, açıkta kalan her yeni ten parçasıyla ziyafet çekiyorum. Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki, her saniyenin kıymetini bileceğim.

Yine de Olivia'nın başka fikirleri vardır. "Acele et," diye sızlanıyor, kalçaları sabırsızca sallanıyor.

Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Hayır."

Aminı ilk gördüğümde burun deliklerim alevlendi. Lanet olsun. Hayal ettiğimden bile daha muhteşem. Çok pembe. Çok ıslak.

"Benim için sıırıslıklam olmuşsun," diye törpülüyorum. Şortunu bacaklarının geri kalanından aşağı kaydırırken hâlâ yavaşım, gözlerim kaygan açıklığına bağlı.

Dizlerini büküyor ve ben de şortunu ayaklarından aşağı çekip, sanki onlardan kurtulduğuma seviniyormuşum gibi küçümseyerek arkama atıyorum. Kurtuluyorum.

Başımı kalçalarının arasına yerleştiriyorum. Kokusunu derin, açgözlü bir nefesle içime çekiyorum.

Neredeyse takdirle kükrüyorum. Çok tatlı kokuyor. Islak uyarılma kokusu ağzımı sulandırıyor. Hemen içine dalıp onu kucaklamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor, sonunda uzun zamandır hayalini kurduğum, özlemimi çektiğim tadı alıyorum.

Ama kendimi tutuyorum. Önce onu kızdırmak istiyorum. Bu uzun aylar boyunca bana ne yaptığını, canımı yakacak kadar çok istediğim bir şeyi benden esirgediğini bilmesini istiyorum.

Yumuşak, pürüzsüz kalçalarına sıcak öpücükler bırakırken kıvranıyor. Her öpücüğe, teninin dudaklarıma verdiği hissi takdir eden bir hırıltı eşlik ediyor. Bu arada kokusu başımı döndürüyor ve kalçalarını öne doğru savurması, ağzımı ve dilimi açgözlü amcığının üzerinde görmek istemesi göğsümün memnuniyetle inlemesine neden oluyor.

"Tuck," diye sızlanıyor, yatağın üzerinde debeleniyor.

"Evet, Olivia?" Alaycı, şarkı söyler gibi bir sesle soruyorum. Dilimi kremi teninde gezdirirken titriyor.

"Benimle alay etmeyi bırak," diye yalvarıyor sıkı kahkahalar arasında.

"Neden yapayım ki?" Kendimi onun açıklığının üzerine indiriyorum, beklentiyle gerilmesine yetecek kadar yaklaşıyorum, ama ona istediği teması vermiyorum.

"Kahretsin, Tuck," diye inliyor. "Şu anda herhangi bir şaka düşünemeyecek kadar azmış durumdayım."

Gülüyorum. Olivia'yla bunu yapmak sadece başka biriyle deneyimlediğimden milyonlarca kat daha ateşli değil, aynı zamanda daha eğlenceli. Seksten her zaman zevk almışımıdır ama bu farklı.

"Tişörtünü çıkar," diye emrediyorum. İtaat ediyor.

Sonunda onu tamamen çıplak gördüğüm için göğsüm sıkışıyor. Göğüsleri rüya gibi. Yuvarlak ve diri, en mükemmel gül goncası meme uçları sıkı, keskin yumrular halinde kıvrılmış.

İyi bir kız olduğu ve söylediklerimi yaptığı için ona bir ödül vermeye karar verdim.

Dilimin ucunu ıslak yarığına doğru sürüklüyorum. Hızlı bir nefes alıp veriyor, sırtı kamburlaşıyor. Tadı ağzımı doldururken gözlerim geri dönüyor.

Haftalar önce parmaklarımdan emdiğimde sularının tadına bakmıştım. Ama onun uyarılmışlığını doğrudan amından tatmak tamamen farklı bir deneyim. Bu tat kanımı koyulaştırıyor, tüm kısıtlamalarımı kaybetmeme neden oluyor. Artık onu kızdıramıyorum, çünkü şimdi buna onun kadar benim de ihtiyacım var.

Dudaklarım ve dilimle onu kucaklıyorum, bana verdiği meyve sularının her damlasını seviyorum.

Elleri saçlarıma dalıyor ve sıkıca kavıyor. Kafa derimdeki yanma o kadar iyi hissettiriyor ki, bunun ağzımın ona verdiği zevkten kaynaklandığını biliyorum.

Kalçaları daha hızlı sallanmaya başladı. Çıkardığı tatlı, yumuşak inilti her daha yüksek, daha düzensiz hale geliyor. Sanki kontrolünü kaybediyor.

Olivia Lockley'e kontrolü kaybettirme hissini gerçekten çok seviyorum.

Dilimi klitorisinin etrafında döndürüyorum. Nefes nefese kalıyor. Kalçaları baskıya doğru itiliyor. Sinir demetine dikkatimi vermeye devam ediyorum.

Ağzım sıırılsıklam, onun yapışkan, tatlı ıslaklığıyla kaplı ve buna bayılıyorum. Bu amcığı her gün yiyebilirim ve bundan yorulma ihtimalim sıfır.

Ne kadar sıkı sarıldığını hissedebiliyorum. O kadar yakın ki.

Tek gereken ...

Parmağımı içine sokup yukarı doğru kıvrıyorum. Dilim klitorisinin üzerinde gezinirken mükemmel noktaya ulaşıyor. Vücudunun gerilmesinden bunun onu uçurumun kenarına gönderdiğini anlayabiliyorum.

İnliyor, nefesleri kısa ve çaresiz, vücudu zevkle çırpınıyor. Ona verdiğim zevk.

Kalçaları kıpırdıyor, midesi dalgalanıyor, göğsü benim yüzümden kabarıyor.

Gurur içimde zonkluyor ve orgazmı içinden geçerken bana verdiği tüm suları açgözlülükle emiyorum.

Kendine gelmesi için ona zaman tanıyarak geri çekiliyorum. Dilimi dudaklarımdan üzerinde gezdirip Olivia'dan alabildiğim her damlayı tatmak istediğimde göğsümden minnettar bir uğultu yükseliyor.

"Tuck," dedi pantolonunun altından, "bu... lanet... vay be..."

Göğüslerinin yumuşak yarı küreciklerinin kabaran göğsüyle birlikte yükselip alçalmasını izlemek dikkatimi tekrar sikime çekiyor. O kadar sert ki acıtıyor. Sanki tabanından ucuna doğru bir elektrik akımı varmış gibi hissediyorum.

Uzun zamandır hayalini kurduğum şeyi nihayet yapmak için daha fazla bekleyemem.

Yatağın üzerine sürünüyorum, bedenim onun üzerinde geziniyor. Gözleri kapalıydı, yüzünde doygun bir ifade vardı.

"Söyle Olivia." "Ne?"

diye sorar.

Bakışlarım onu delip geçiyor. Sırıtiyorum. "Biliyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Sana bunun hayatımın en inanılmaz orgazmı olduğunu falan söylememi istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum, çok ciddi bir şekilde.

Gözleri tekrar benimkilere kilitleniyor. "Öyleydi. Hayatımın en iyi orgazmıydı." Alaycılıktan eser yok. "Mutlu musun?" Bu soruda bir parça alaycılık var.

"Çok," diye homurdanıyorum, dudaklarımı ona bastırmadan önce. Öpücüğe karşı inliyor, tıpkı geçen sefer yaptığı gibi uyarılmasının tadını seviyor.

"Kahretsin," diyor dudaklarımız ayrıldığında. "Prezervatifin var mı?"

Sırıtiyorum. "Elbette."

Yataktan atlayıp dün otelde giydiğim pantolonu buluyorum ve arka cebime yerleştirdiğim prezervatifi çıkarıyorum.

Yatağa geri döndüğümde bana kaşlarını çatıyor, yeşil gözlerinde eğlence ve biraz da sitem dans ediyor. "İyimserdin, değil mi?"

Kıkırdıyorum. "Olivia, ben her zaman iyimserimdir. Çoğu zaman mantıksız bir şekilde. Benim hakkımda bu kadarını biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım şikayet etmemeliyim. Bir kereliğine işe yaradı."

Prezervatifi şaftımdan aşağı kaydırıyorum ve kendimi kalçalarının arasına yerleştiriyorum, açıklığına hizalanıyorum. Derin bir nefes çekiyorum ve düzensiz bir iç çekişle bırakıyorum, tadını çıkarıyorum

sikim havada zonklarken, ucu onun yarığına sürtünüyor, o kadar ıslak ve benim için hazır ki.

Sonra, sonunda içine girdim.

"Fuuuck," diye inliyorum. Zevk içime işliyor, tüm bedenim en iyi şekilde yanıyor.

Bedenime alışması için ona zaman tanıyarak yavaşça içine giriyorum.

"İyi misin?" Yumuşakça soruyorum. "Evet," diye fısıldıyor.

Kalçalarını oynatarak beni daha derine itmeye zorluyor. Yavaşça yapıyorum, gidebildiğim yere kadar gömülene kadar. Onun üzerinde duruyorum, hareketsiz kalıyorum, etrafımda ayarlandığını hissediyorum.

Çok sıcak. Çok ıslak. Bana o kadar uyuyor ki. Bir şekilde uyacağını biliyordum. Biliyordum amına koyayım. Ve yanılmamıştım.

Bacakları etrafımı sarıyor, ayak bilekleri sırtımın küçük kısmının arkasında kilitleniyor ve beni ona doğru çekiyor.

"Becer beni, Tuck." sesi boğuk bir yalvarış. Kelimeler omurgamda bir şimşek çakmasına neden oluyor.

Kalçalarımı geri çekip onu içinden çıkarıyorum. Sonra bu sefer biraz daha hızlı, biraz daha sert bir şekilde içine giriyorum. Onun içine gömülmenin verdiği zevk içimde çalkalanırken çene kaslarım sıkılıyor. Vücudumdaki her sinir ucu vızıldıyor. Şimdiden, omurgamın tabanında bir gerginlik oluşuyor.

"Tuck," diye inliyor. Pembe dili üst dudağının üzerinde geziniyor. "Kahretsin, bu çok iyi."

İnlemeleri kontrolümü kaybetmeme neden oluyor ve çok geçmeden ele geçirilmiş bir erkek gibi içine giriyorum. Omurgamdaki gerginlik artıyor, her itişte içime bir sıcaklık yayılıyor. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum bile.

"Evet, evet, evet," diye tekrarlıyor Olivia, sesi şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey.

"Bu siki seviyorsun, değil mi?" Homurdanıyorum.

"Bayıldım," diye cevap veriyor. "Çok iyi. Çok ... ohhh." "O kadar mükemmel ki," diye homurdanıyorum. Bahsettiğim şey

Her şeyi. Yanaklarının kızarması. İçindeki puslu bakış

Gözleri. Çıkardığı sesler. Vücudu. Kukusunun etrafımda sıkışma şekli.

Vücutlarımız birbirine bastırıyor, mükemmel bir şekilde uyuyor. Bir anahtarın sığacağı tek kilide girmesi gibi. Bu aptalca bir benzetme olabilir, çünkü bu benim ilk seferim değil ve biliyorum ki onunki de değil. Ama öyle hissettiriyor. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Ben tüm kontrolümü kaybederek ona daha sert vururken tırnakları sırtımdaki yoğun kaslara batıyor. Seslerimiz inlemelerden ve kesik kesik nefeslerden oluşan bir kakofoniye dönüşüyor. Bu duygu çok yoğun, kelimelerle bile ifade edemeyeceğim kadar zihnimi eritiyor. Tek yapabildiğim nefes almak ve itmek.

"Ben... Ben gidiyorum..." Olivia kulağıma doğru inleyerek orgazmının geldiğini haber veriyor. Amı sikimin etrafında kasıldığında ve spazm geçirdiğinde beni de kendine çekiyor.

Beyaz ateşli zevk içimde yayılıyor, her uzvuma yayılıyor.

Uçurumun kenarından düşerken gözlerim kenetleniyor, içimden dalga dalga coşku fışkırıyor. Kaslarım gergin ve sarmal ve son bir itişten sonra, salgımı prezervatifin içine döküyorum, patlama o kadar yoğun ki, bittiğinde hiçbir şeyim kalmayacakmış gibi hissediyorum.

Olivia'nın kolları ve bacakları etrafımda sıkılaşıyor, bizi birbirimize o kadar yakınlaştırıyor ki vücudumun nerede bittiğini ve onunkinin nerede başladığını bilmiyorum.

Onun yanına yığıldığımda tamamen tükenmişim, nefes nefese kalmışım, terden sıırılsıklam olmuşum, tüm enerjim tükenmişti. Şu anda parmağımı bile kıpırdatamam.

İkimizin de çıkardığı bir sonraki ses Olivia'nın "Vay canına" demesi oluyor.

Ondan ayrıldığımdan beri ne kadar zamandır burada yattığımızı bilmiyorum. Zaman anlamını yitirdi. Yirmi saniye mi? On beş dakika? Üç saat mi? Aklım almıyor.

Tek bildiğim, keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydik. Çıplak, birlikte, tamamen harcanmış ve tatmin olmuş.

A m a bu gerçek değil. Eve dönmemiz gerek.
Ayrıca bunun ne anlama geldiğini de çözmemiz gerekiyor.

Ne anlama gelmesini istediğimi biliyorum. Olivia ile birlikte olmak istiyorum. Sadece bir kaçamak değil. Sadece bir dizi ilişki değil. Benim olmasını istiyorum, ben de onun olmak istiyorum.

Ama bunu daha sonra düşünmek için zamanımız olacak.

şu anda sadece bu anın tadını olabildiğince uzun süre çıkarmak istiyorum. Kolumu Olivia'ya doladım ve onu yanıma çektim. İ  i n e doğru eğildi, bana sokuldu, saçları tylendi. zerinde benim göğüs ve gönderme Notlar . Dün gece tadını çıkardığım ilek-narenciye kokusu

Ben.

Bir an için Olivia'nın da benimle aynı şeyi istediğini hayal ettim.

İ yeni bir DM için beni uyaran Instagram bildirimine tıklayın. İlk başta, okuduğumda hiçbir şey hissetmiyorum. Neye baktığımı fark etmiyorum.

Bir süre bilgisayarımın başında oturup aptal aptal mesaja bakarken zaman akıp gidiyor. Sonra duygular başlıyor.

Birincisi sürpriz.

Sonra da inançsızlık. Bu bir çeşit kedi avlama anlaşması mı? Bir eşek şakası mı? Ama bu hiç mantıklı değil.

Sonra da kızgınlık. Bir daha dönmemek üzere çıkması gereken hayatıma pis elini tekrar soktuğu için kızgınım.

Sonra öfke. Bunu yapmaya hakkı olduğunu düşündüğü için öfke. Teklif ettiği şeyi kabul edeceğimi düşündüğü için öfke.

Boktan eski erkek arkadaşım Ryan birkaç saat önce bana mesaj atarak üniversite hokey takımıyla birlikte birkaç hafta içinde Black Bears'la oynamak için Cedar Shade'e geleceğini söyledi ve o buradayken birlikte takılmamızı önerdi.

Takılalım.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Sanki piksellerden oluşan bir dizilime hançer gibi bakmak bir işe yarayacakmış gibi gözlerim profil resminde daralıyor.

Bir anlık öfkeyle mesajı sildim ve profilini engelledim. İkincisini uzun zaman önce yapmalıydım. Sanırım benimle tekrar iletişime geçmesini hiç beklemiyordum. En son konuştuğumuzda, bana ulaşmanın yapılacaklar listesinde olmadığını söylemişti.

Ciddi ol Olivia, dedi kayıtsızca, sanki dünyadaki en önemsiz şeymiş gibi, sen sadece bir kızsın ve iki yüz mil uzaktasın. Bunun benim için yeterli olacağını düşünemezsin.

Ona sürpriz yapmak için Cedar Shade'den Massachusetts'teki üniversitesine gitmiştim. Bu, birinci sınıfın ilk dönemi idi. Liseden ayrıldıktan ve farklı üniversitelere gittikten sonra birlikte kalmaya karar vermiştik, ancak ikimizin de ne kadar farklı bir birliktelik tanımına sahip olduğumuzu yakında öğrenecektim.

Onun katındaki ortak alanın önünden geçerken yurt odasına doğru yürüyordum. İşte oradaydı, kucığında bir kız oturuyordu ve onunla öpüşüyordu.

Birlikte olduğumuzdan beri böyle, dedi, beni gazlayarak, bunu zaten bilmemem saçmaymış gibi davranarak. Hadi ama, kaç tane kızın kendini bana attığını görüyorsun. Elbette çıkıyoruz ama bu ilişki her zaman biraz açıktı.

Biraz açık...

İçimde yanan öfke zayıf bir hüzne dönüşüyor.

Bir daha asla onunla olduğum zamanki kız olmamak için çok çalıştım. Yakışıklı, popüler bir erkeğin onu seçmesine gerçekten minnettarlık duyan bir kız. Bir ilişkiye, o ilişkiden elde ettiğinden çok daha fazlasını koyan, belki de onun gösterdiği çabanın on katı yerine yirmi katını gösterirse, onu dilediği kadar sevdiğini göstereceğini uman bir kız.

Kalbinin etrafında hiçbir savunması olmayan bir kız, bu yüzden bıçağı saplayıp büktüğünde çok daha fazla acı veriyordu.

Kendimi masamdaki sandalyeden kaldırıyorum. Pencereimin önünde duruyorum ve evimizin önündeki sokağı bakıyorum. Gri, bulutlu bir gün.

Üç anda  zg n m ve sadece bu gerçek bile beni   kelendiriyor.

Kendime kızgınım.

Ryan hala bana böyle hissettirme gücüne sahip olmamalı. Artık benim için önemli olmamalı. Onsuz daha iyi olduğumu biliyorum.

Bana hiç mesaj atmayan ya da aramayan, hep arkasına yaslanıp benim çaba göstermemi bekleyen o adam olmasa daha iyiydi. Onun başlattığı tek şey seksti.

Ama  z ld ğ m şeyin Ryan'ı kaybetmek olmadığını biliyorum. Kendimde sahip olduğ m ama artık sahip olmadığım bir şeyin kaybı. A ka dair iyimserliğim paramparça oldu. Umutlarımı ve hayallerimi bir araya getirme ve onları başka biriyle i  içe geçirme hevesi.

Geriye dönüp baktığımda, ne kadar bağımlı olduğumu, bir erkeğin benden faydalanmasının ne kadar kolay olduğunu görüp iğreniyorum.

Ama aynı zamanda ne kadar umutlu olduğumu da kıskanıyorum. Ne kadar korkusuz.

Evimin önündeki hiç de ilginç olmayan manzaraya bakarken gözlerim arabama takılıyor. Ve sonra Tuck aklıma geliyor.

Ryan ve Tuck'ı bu kadar hızlı bir şekilde arka arkaya d   n mek göğsüme sıcak, aşındırıcı bir his veriyor.

Aynı kişi olmadıklarını biliyorum. Hem de hiç.

Tuck, tüm o ukala havasına ve playboy kabadayılığına rağmen aslında iyi biri. Sevecen. Ayrıcalıklı geçmişinin olaylara diğ r insanlardan farklı bakmasına neden olduğı gerçeğine karşı bazen duyarsız olsa da, d   ncesiz değıldir.

Son   olarak, o iyi bir adam.

Komik biri. Seksi, zengin bir hokey oyuncusu olmanın ötesinde gerçek bir ki iliğı var.

seksi, zengin bir hokey oyuncusu.

Ama gardımı indirmeyi, kalbimin etrafındaki duvarlarda Tuck'ın geçebileceği bir kapı açmayı düşündüğümde, tüm içgüdülerim geri çekilmem için bana bağılıyor.

Bu, bir uçurumun kenarında ya da havadaki bir balkonun korkuluğunun yanında, aşağıya doğru keskin bir düşüşe çok yakın dururken hissettiğim duyguyla aynı - geri adım atmak, güvenli bir yere gitmek için karşı konulmaz bir dürtü.

New Hampshire'daki otelde birlikte yattığımızdan beri hiç konuşmadık.

Çoğunlukla ondan kaçtığım için.

Tamam, tamamen ondan kaçtığım için.

Arabalarımıza gitmek için ayrıldığımızda, ona olanların aramızda kalmasını istediğimi söyledim. Cedar Shade'e döndüğümüzde konuşacağımızı söyledim.

Ama bunun yerine, onunla karşılaşma ihtimalim olan yerlerde bulunmaktan özenle kaçınıyorum. Mesajlarına yanıt vermekte acele etmiyor ve her seferinde meşgul olduğumu söylüyorum.

Aramızda ne istediğinden hâlâ tam olarak emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, bunu öğrenmekten korkuyorum.

Eğer tek istediği bağlanmaksızın ilişkiye girmeye devam etmek ve aklına gelen herhangi bir kızla aynı şeyi yapmak için kendini açık tutmaksa... bu düşünce kalbimin mengeneyle sıkışmış gibi hissetmeme neden oluyor.

Tuck'la duygusal bir bağ kurmak tam da kaçınmak istediğim şey olsa da. Bu paradoksal, ikiyüzlü bir tepki ama bu onu daha az gerçek yapmıyor.

Ve eğer bundan daha fazlasını istiyorsa... bu düşünce içimde sıcak bir his uyandırıyor.

Ama bunu hissettiğim anda korku hemen peşinden geliyor. Kendimden şüphe duyduğum sorulardan oluşan bir atlıkarıncanın içinden geçiyorum. Benden sıkılması ne kadar sürer? Tek kadınlı bir erkek olmadığını hatırlaması ne kadar sürer? Kalbimin tekrar kırılmasına ne kadar var?

En azından Ryan kalbimi kırdığında buraya geri çekilip onu unutabilirdim. Bir kampüsü paylaşmıyorduk. Ama ya Tuck kalbimi kırarsa? Sadece aynı kampüsü paylaşmıyoruz, aynı zamanda en iyi arkadaşlarımız çıkıyor. O her zaman etrafımda olacak.

Bu son gerçek zihnimde yankılanıyor.

Eninde sonunda kalbimi tekrar açabilmek istiyorum. İlişkilerden vazgeçmek istemiyorum.

Ama eğer o havuza tekrar gireceksem, bunu Tuck'tan daha yüksek riskli biriyle yapabilir miyim?

YAZ ve ben dizüstü bilgisayarlarımız ve yeni aldığımız kitaplarla oturuyoruz. Last Word kitapçısındayız. Cedar Shade şehir merkezinde üç katlı inanılmaz bir kitapçı. İkinci ve üçüncü katlar kitaplarla dolu, birinci kat ise bir kafe.

İkimiz de Jane Austen'ın Emma'sının bir kopyasını aldık. Summer'ın romantik kitaplarından birkaçını birlikte okuduktan sonra, birlikte okumamız için bir kitap seçmemi önerdi. Emma'nın iyi bir seçim olacağını düşündüm - tüm zamanların İngiliz edebiyatı klasiği ve aynı zamanda bir aşk hikayesi.

Birer fincan kahve ve kruvasanla dizüstü bilgisayarlarımızı açıyor ve Emma'nın kopyalarını bilgisayarlarımızın yanına koyarak okul ödevlerimizi yetiştirmek için burada olmanın avantajını kullanıyoruz.

"Oh!" Keyifli bir ünlem dikkatimizi bilgisayar ekranlarımızdan çekiyor. "Siz kızlar Emma'yı birlikte mi okuyorsunuz?"

"Hey, Cindy!" Summer, Last Word'ün sahibini selamlamak için sandalyesinde dönerek ısıldıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum gülümseyerek. "Summer beni karanlık tarafa çekip o müstehcen aşk kitaplarına soktukten sonra birlikte okuyacağımız kitap için seçimim."

Summer bileğini bana doğru salladı. "Müstehcen romantizmin karanlık tarafında olmayı seviyorsun."

İtiraz etmiyorum, çünkü haksız değil.

Cindy kocaman bir kahkaha atıyor. O tam bir yaşam ve enerji topu, bu da Summer'ın onun ve ramen dükkanı sahibi Kazu'nun birbirlerine karşı bir şeyler hissettiklerine ikna olmasını çok komik kılıyor.

Kız olabildiğince sosyal ve şamatacıyken, Kazu asık suratlılığın tanımı olabilir. Görünüşleri bile zıt, her ikisi de kendi kişiliklerine uyuyor -Cindy yumuşak ve davetkar bir yüzle kıvrımlı tarafta, Kazu keskin, sert yüz hatlarıyla ince ve sıırım gibi.

"Modern aşk hikayelerinden klasik bir aşk hikayesine geçiyoruz," diye başını sallıyor Cindy. "Sanırım aşk bugün gerçekten de havada."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Şey, bu gece bir randevum var..."

Summer'ın ciyaklaması neredeyse bir çığlıktı. "Gerçekten mi?"

Cindy başını sallıyor. "Birkaç ay önce buraya taşınan bir avukat."

Summer'ın son derece memnun ifadesi önce donuyor, sonra da eriyip gidiyor. Kaşları düşer, dudaklarındaki heyecanlı gülümseme kaybolur. Belli ki Cindy'nin çıkacağı adam beklediği gibi kaba saba bir ramen dükkanı sahibi değil.

"Oh," diyor Summer, enerjisini tekrar toplamadan ve daha hevesli görünmek için kendini zorlamadan önce. "Kulağa harika geliyor! Umarım harika vakit geçirirsiniz!"

Yanılmıyorsa Cindy de randevu için pek heyecanlı görünmüyor. "Eminim yapacağım," diye cevap veriyor, ancak garip bir şekilde kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi geliyor.

Cindy işine dönmek için mazeret bildirip uzaklaştığında, Summer üzgün görünmektedir.

"Bu ikisi arasında neler oluyor?" diye soruyor, açıkça Cindy ve Kazu'yu kastederek.

Omuz silkiyorum. "Belki de birbirlerinden hoşlanmıyorlar. Belki de sen ve Hudson olmayan bir şeyi okuyorsunuzdur."

Başını iki yana sallar. "İmkânı yok. Birbirlerine çok aşıklar. Bu sadece..." diye iç geçirir. "Muhtemelen o kadar farklılar ki birbirlerine kendilerini nasıl ifade edeceklerini bilmiyorlar. Cindy'nin bu akşam kötü bir randevusu olmasını umarsam kötü bir insan mı olurum?"

Gülüyorum. "Muhtemelen."

Summer düşünceli bir şekilde yüzünü buruşturur. Sonra omuz silkiyor. "Oh, pekala. O zaman ben kötü bir insanım. Umarım bu gece kötü bir randevusu vardır. O ve bu... avukat," kelimeyi ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi söylüyor, "birbirleri için yaratılmamışlar."

Bir süre okul ödevlerimize odaklandık, ta ki Summer sessizliği bozup "Bu arada! Hudson'ın evindeydim ve çocuklar arasındaki bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Görünüşe göre Tuck da senin gittiğin New Hampshire'daki galaya katılmış."

Midemde bir düğüm oluşuyor. Hem yakalandığımı hissettiğim için hem de O Sabah'ın ne kadar ateşli olduğunu hatırladığım için. "Oh? Bu ilginç," diyorum, yüzümdeki ifadeyi korumak için elimden geleni yaparak. Bakışlarım dizüstü bilgisayarımın ekranına bağlı, parmaklarım yazıyor, Summer'ın az önce söylediklerinden hiç etkilenmemiş gibi davranıyorum.

Beni oldukça rahatlatan bir şekilde, Summer'ın konuyla ilgili söyleyecek başka bir şeyi yok.

Tuck'la aramızda olanları ona anlatmadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Biz çok iyi arkadaşız. Birbirimize her şeyi anlatırız. Hatta geçen dönem Hudson'la sahte bir şekilde çıkmaya başladıklarında bile beni haberdar etti, onlar dışında bunu bilen tek kişi bendim çünkü Summer en iyi arkadaşını kandırmaya çalışmayı elbette düşünmezdi.

Ama en iyisi o sabah hiç olmamış gibi davranmam - çünkü sanırım Tuck McCoy konusunda kararımı verdim.

New Hampshire'da hafta sonundan sonraki Perşembe günü ve Olivia'yı bütün hafta görmedim.

Ramen dükkanında Hudson'la öğle yemeği yiyorum. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum, çünkü son yirmi dakikadır söylediği hiçbir şeyi duymadım. O konuşmayı sürdürmeye çalışırken ben sadece başımı sallıyor ve onaylamayan homurtular çıkarıyordum.

İkimizin arasında konuşkan olan oysa cehennem donmuş olmalı.

Olivia ile geçirdiğim o sabahı düşünüp duruyorum. Ne kadar inanılmazdı. Ve bir daha hiç yaşanmasaydı ne kadar berbat olurdu.

Olivia'nın mesajlarıma cevap verme konusunda ne kadar cimri davrandığını düşünürsek, bu çok büyük bir olasılık gibi görünüyor.

"Tuck, şuna bir bak," diyor Hudson, dikkatimin tekrar yakın çevreme kaydığı nadir bir anda.

Oturduğum yerde restoranın arka tarafına doğru dönüyorum. Kazu ahşap tezgâhın hemen arkasında, ama bir shot bardağına berrak bir sıvı dolduruyor. Her zamanki soğukkanlı ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan, bir dikişte geri atıyor.

Ama ona baktıkça, yüzünün o kadar da soğukkanlı olmadığını fark ediyorum. Orada bir şeyler okuyabiliyorum. Tam olarak kalp kırıklığı değil, ama yakın bir şey. Şu anda aynı şeyi hissetmiyor olsaydım belki de bunu özlerdim. Ama öyle olduğum için, şu anda bir ruh akrabılığı hissediyorum.

"Hey, Kazu," diye sesleniyorum ona. Gözleri bana kayıyor. Başımı geriye doğru eğiyorum. "Neden şu likörü buraya getirmiyorsun? Ben de bir şeyler içebilirim."

Şu anda buradaki tek müşteriler biziz, neden olmasın?

Kazu bir süre sessizce bana bakıyor. Sonra başını sallıyor ve çenesini insanlara selam verirken kullandığı normal santimetreden daha aşağıya indiriyor.

Kazu tezgahın altına uzanıp iki kadeh daha alıyor, sonra şişeyi kapıp yanımıza geliyor ve yanıma oturuyor. Kendisine, Hudson'a ve bana şimdi sake olduğunu anladığım bir bardak dolduruyor ve hepimiz geri atıyoruz.

Sıvı boğazımı yakarken gözlerim kapanıyor. Siktir, buna ihtiyacım vardı.

Kazu iç geçirir. "Kadınlar genellikle anlaşılmazdır," diyor. "Sen söyledin dostum," diye cevap veriyorum.

Hudson omuz silkiyor. "Bana mantıklı geldiler."

"Bana bir kitap veriyor," diyor Kazu, kendine biraz daha sake koyarak, "ve sonra aniden başka bir adamla buluşmaya gidiyor." İçkiyi geri fırlatıyor. "Anlaşılmaz."

Hudson dudaklarını büzerek düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Peki, sana kitabı verdikten sonra ne yaptın?"

Kazu ona boş boş bakar. "Okudum."

"Sana kitabı verdikten sonra onun için ne yaptın?" Hudson dürtüyor.

Kazu bir süre sessiz kaldı.

"Ona seveceğini düşündüğün bir kitap verdin mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Kazu, heceleri düşünceli bir şekilde uzatarak.

Hudson, "Onun bir jest yapmasına izin verip kendi jestinizle karşılık vermemezlik edemezsiniz," diyor.

"Ona bir kitap almalısın, kardeşim," diyorum, saki alıp bir kadeh daha içerken. "Bir şekilde onunla ilgili olan bir şey. Ya da düşündüğünde sana onu düşündüren bir kitap."

Yavaşça başını sallıyor, beyni bu fikri özömsüyor.

"Peki ya sen?" Hudson bakışlarını bana çeviriyor.

Kaşlarım çatıldı. "Peki ya ben?"

"Kolayca çözülebilen kız problemin nedir?"

Alaycı bir kahkaha attım. "Kolayca çözülebilir. Evet, doğru."

Hudson'a New Hampshire'da Olivia ile olanları anlatmadım. Kimseye söylemedim, çünkü söylemememi istedi. Tek yapabildiğim bunu düşünmektir, ki bunu da neredeyse uyanık olduğum her an yapıyorum.

Hudson, "Belli ki Olivia hakkında," diyor.

"Birdenbire dedektif olmadın mı sen?" diye tersliyorum. Başka kimin hakkında olabilir ki? Hudson aylar önce Olivia'yla tanıştığımdan beri başka bir kızla birlikte olmadığımı biliyor. "Peki, anlat bakalım Sherlock. Kolay çözüm nedir?"

Hudson'ın dudakları düzeliyor ve bir an için içimde bir umudun yeşermesine izin veriyorum. Olivia'yı bana gerçek bir şans vermesi için ikna etmeme yardımcı olacak bir tavsiyesi olması mümkün mü?

Omuz silkiyor. "Sanırım haklısın. O kadar kolay çözülebilecek bir şey değil. Konu sen olunca Olivia'nın savunması çok yükseliyor, orası kesin."

Bir inilti çıkardım.

"O galaya gitmek için Rhys ile takas yapmaya değmezdi, sanırım?" diye soruyor.

Ah, keşke bilseydi. Olivia ile geçirdiğim sabah için sol taşağıımı verirdim. Bir ay boyunca Rhys'in çamaşırlarını ve ev işlerini yapmak için mi? Hayatımın takası.

"Hayır, harika vakit geçirdik," diyorum.

Ve onun amının beni başka bir varoluş boyutuna götürmesinden bahsetmiyorum bile.

Bir önceki geceden bahsediyorum, ısıtılmalı verandada durup içerken Pretzel M&M'leri yediğimiz geceden

pahalı şampanya. Yatakta saatlerce The Office izleyip Jim ve Pam'in ne kadar sürede bir araya geleceğine dair bahis oynadığımız zamanlardan bahsediyorum.

Döndüğümden beri diziyi izlemeye devam etme havasındayım ama Olivia bana soğuk davranırken izleme düşüncesi kalbime bir diken batması gibi geliyor.

"Ama döndüğümüzden beri benden kasıtlı olarak kaçtığını biliyorum," diye bitiriyorum.

"Geçmişte bir hokey oyuncusuyla çıkarken kötü bir deneyim yaşamış," diyor Hudson. "Zengin, ukala bir hokey oyuncusuyla. Tıpkı senin gibi."

Kaşlarım çatıldı. "Ben hiç onun gibi değilim."

Hudson kıkırdar. "Nereden biliyorsun? Onu tanımıyorsun bile."

Gerek yok. O ş e r e f s i z gibi olmadığımı biliyorum. Çünkü o Olivia'yı incitti ve ben asla incitmem.

Kazu ayağa kalkıyor. Boş kâselerimize bakarak "Bitti mi?" diye soruyor. Başımızı sallıyoruz ve o da masamızı topluyor. Birden aklında bir eylem planı varmış gibi görünüyor ve biz restorandan çıktığımızda hemen kapıda, Açık tabelasını Kapalı'ya çeviriyor.

Eve dönerken derin bir iç çekiyorum. Keşke Olivia'ya onu gerçekten daha iyi tanımak ve onunla daha fazla zaman geçirmek istediğimi göstermek lanet olası bir kitap almak kadar kolay olsaydı.

Yine de bildiğim bir şey var: Kesinlikle pes etmeyeceğim. Kalbimi parmağında oynatıyor ve onu geri döndürmeye çalışmak gibi bir niyetim yok.

THaftası beş gün yerine elli gün gibi uzun geliyordu. Bugün Cuma gecesi ve haftanın yorgunluğunu birkaç kadeh bir şey içerek atmaya hiç bu kadar hazır olmamıştım. Ben tiyatro bölümünden bir grup arkadaşım ile Loser's Luck Tavern'e gittik. Klasik bir üniversite barı, gayri resmi, rahat ve Cuma geceleri her zaman dolu ve canlı.

Tiyatro bölümünden arkadaşım Ramya ile başka bir öğrenci tarafından yazılan bir oyun hakkında konuşuyoruz. İkimiz de senaryoyu okuyor ve bu dönemin sonlarına doğru sahnelendiğinde herhangi bir rol için denemek isteyip istemediğimizi düşünüyoruz.

Her birimizin hangi roller için en iyi olacağını düşündüğümüzü tartışıyorduk ki bakışları omzumun üzerinden geçti ve gözleri kocaman oldu.

"Kevin burada," diyor, sesi kısık.

Sırıtiyorum. Ramya'nın, özellikle komedi rollerini oynamakta yetenekli olan bir başka tiyatro öğrencisi Kevin'e karşı kesinlikle bir ilgisi var.

Gür kumral saçları ve yakışıklı yüzüyle, tek gerçek dezavantajı son birkaç haftadır

o olmuştur selamlama herkesile bir abartılı Naber!?

Sanırım bunu kendi işi gibi yapmaya çalışıyor. Hepimiz bunun tutmayacağını anlamasını bekliyoruz.

Omzumun üzerinden bir bakış attığımda, Kevin'in bakışlarının hemen yanımda, Ramya'ya doğru yöneldiğini fark ediyorum.

"Sana bakıyor," diyorum cesaretle. "Git konuş onunla."

"Yapmalı mıyım? Yapabilir miyim? İyi görünüyor muyum?" diye sevimli ve gergin bir hevesle kekeliyor.

Kıkırdıyorum. "Cevap bir, kesinlikle; cevap iki, kesinlikle; ve cevap üç, hayır-iyi görünmüyorsun, cehennem gibi seksi görünüyorsun ve ikimiz de bunu biliyoruz. Geç şuraya." Kendi dizimle onun dizini dürtüyorum.

Yüzünde gergin bir sırtış belirir. Derin bir nefes alıyor. "Tamam," diyor içkisinden güçlendirici bir yudum almadan önce. "Bana bir bacağıma kırmamı söyle."

"Bacağına kır," diyorum gülerek ve yüksek sandalyeden atlayıp kalabalığın arasından Kevin'a doğru ilerlerken ona göz kırpiyorum.

Yanımdaki koltuk uzun süre boş kalmadı. Aiden koşarak gelip koltuğa oturdu. Koyu, ela gözleri üzerimde parlıyor. Birkaç kez birlikte oyunculuk yaptığım bir başka tiyatro öğrencisi. Hatta geçen dönem sahnede bir öpücük bile paylaşmıştık.

O zamandan beri, benden hoşlanıyor olabileceğine dair hafif bir his var içimde. Şu anda o ela gözlerin bana bakma şekline bakılırsa, bu titreşim yüksek anahtarlara doğru kayıyor.

"Selam Olivia," diye selamladı beni. "Burlington'daki Macbeth prodüksiyonuna katılmaya çalıştığını duydum."

"Evet," diye cevap veriyorum. "Uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum ama..."

Başını iki yana sallar. "Hiç de uzak bir ihtimal değil. Tek uzak ihtimal, Broadway'de sansasyon yarattığında bizim gibi küçük insanları hatırlaman."

Ses tonu flörtöz ve hafifçe alaycı. Yanıt olarak gülüyorum, biraz zorlama gibi gelse de. "Merak etme, hatırlayacağım

Broadway'deyken hepiniz. Öte yandan Hollywood'a gittiğimde..." Sırıtarak şaka yapıyorum.

Bir kahkaha attı. "Ah, tabii, bunu söylemeye gerek yok. O noktada adımı hâlâ hatırlayacağını hayal bile edemezdim."

Evet, sanırım kesinlikle flört ediyoruz. Bu da iyi bir şey, değil mi?

Evet, bu iyi.

Hafta boyunca Tuck'la olanlar hakkında çok düşündüm. Sadece o sabah New Hampshire'da onunla olanları değil, aramızda olanları da. Kimyamızın oluşma şekli.

Sonunda kalbimin etrafına ördüğüm duvarlardan bazılarını yıkmak istediğime karar verdim, iki yıldır beni yeni bir ilişki bulmayı düşünmekten bile alıkoyan duvarları.

Ama Tuck'ın bunu yapmak için yanlış kişi olduğu sonucuna da vardım. O çok riskli. Yanlış gidebileceğimiz çok fazla yol var, incinebileceğim çok fazla yol var. Diğer yandan Aiden gibi bir adam... güvenli bir seçim olurdu.

Yani, flört etmeye meyilliyim.

Başka bir alaycı şaka yaptığında, şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum.

Kıvılcımların uçuşmasını bekliyordum. Ama hiçbir şey yok.

Özel ders odasında dizim Tuck'inkine bir saniyeliğine değdiğinde, bir elektrik patlaması oldu, bacağımdan yukarı çıkan ve merkezime yayılan bir ısı parlaması.

Ama avucumu Aiden'in göğsüne bastırmam? Hiçbir şey. Küçük bir parazit bile yok.

Bana sorduğu bir soruyu düşünerek başımı yana eğdiğimde, saçlarımın telleri yüzüme dökülüyor. Aiden uzanıp onları nazikçe kulağımın arkasına süpürüyor.

Bu hareket göğsümü bulanıklaştırmıyor, midemi bulandırmıyor.

Tuck da aynı şeyi yaptı.

Ama sonra, bir şey midemi bulandırıyor.

"Selam dostum," diyor Tuck'ın sesi, rahat ama alışılmadık keskin bir tonla yanımdan geliyor. Başımı çevirdiğimde mavi gözlerinin Aiden'a sabitlendiğini görüyorum. "Sevgilim beni beklerken ona eşlik ettiğin için teşekkürler." Kaşlarını indiriyor. "Ama şimdi buradayım ve o koltuğa ihtiyacım olacak."

Aiden hazırlıksız yakalanarak, "Oh," diyor. Bakışları ben ve Tuck arasında gidip geliyor. "Randevu mu?"

"Doğru," diye yanıtlıyor Tuck, sesinde bir ısırıkla.

"Randevum.

Olivia."

"Uh, tamam..." Aiden oturduğu yerden kalkıyor. Tuck'ın düşük ve sert kaşları, fırtınalı ifadesi ve sesindeki demir Aiden'ı tartışmaya hevesli kılmıyor. Bana omuz silkiyor. "Sonra görüşürüz, Olivia."

"Hoşça kal," diyor Tuck, uzaklaşırken Aiden'a bir yumruk atar gibi bu kelimeyi patlatıyor.

Ona döndüğümde Tuck'ın çenesi sertleşmiş, boyun kasları gerginlikle kıvrılmıştı.

"Ben senin kavalien değilim," diye itiraz ediyorum.

"O pisliğin saçına dokunduğunu gördükten sonra ya yalan söyleyerek ondan kurtuldum ya da lanet olası bir sedyeyle gidiyordu," diyor Tuck, sesi boğuk ve gergin. "Sanırım doğru seçimi yaptım."

Tuck'ın sesindeki kıskançlık tüylerimi diken diken ediyor. Bir mağara adamı gibi yanıma gelip sohbet ettiğim bir adamı kovaladığı için ona kızmam gerektiğini biliyorum. Kiminle konuşacağımı ya da hangi yanıma dokunacaklarını belirlemeye hakkı yok.

Ama kızgın değilim.

Ağzımda alaycı bir sırıtış beliriyor. "Bay Bağlantısız Tuck McCoy gerçekten kıskanıyor mu?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Çok haklısın, öyleyim," diye homurdanıyor.

Cevabının doğrudanlığı beni şaşırtıyor. Kalp atışlarım boğazıma sıçradı.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Neden?" sorusunu saçma bir şeymiş gibi bana yöneltiyor. Elini yanımdaki bar tezgahının üzerine koyuyor ve ben bar taburesine yan otururken bacağı dizlerimin arasındaki boşluğa girecek şekilde vücuduna aç veriyor. "Olivia, sularının tadı hâlâ lanet ağzımda karıncalanıyor. Her gece kulağında inlemelerini hatırlayarak uykuya dalıyorum. Ondan sonra bütün hafta benden kaçırırsun ve seni bir daha gördüğümde başka bir adam sana dokunuyor mu? Evet, kışkırdım."

Sesi çakıl taşlarıyla dolu ve başını bana doğru yaklaştırdı, böylece sıcak nefesinin yüzümün yan tarafına değdiğini hissedebiliyorum.

Kalçalarımın arasında sıcaklık patlıyor. Onları sıkıyorum ama bu sadece dizlerimi birbirine yaklaştırıyor ve Tuck'ın bacağının etrafında sıkışıyorlar. Orada onun varlığını hissetmek bana kalçalarının aralarında olduğu zamanı hatırlatıyor ve sıcaklık artıyor, kıvılcımlar tenimde sıçrarken yüzüm kızarıyor.

"Takıldığın kızlara karşı hep böyle sahiplenici misin?" Soğukkanlılığımı bir nebze toparladıktan sonra alaycı bir şekilde soruyorum.

"Takılmak mı? Aramızda böyle bir şey olduğunu mu düşünüyorsun, takılma mı?"

"Başka ne diyebilirdiniz ki?"

Tuck başını sallıyor, mavi gözleri parlıyor. "Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama daha önce de ilişkiye girdim Olivia. Hiç böyle bir şey hissetmediğimden eminim."

Sözleri içime işledi. Tuck'a karşı hissettiklerimin yakınından bile geçmediğimi biliyorum. Ama aynı şeyin onun için de geçerli olacağını hayal etmeme izin vermedim.

Tuck'ın New Hampshire'dan döndüğümüzden beri beni görmek istediğini biliyorum, ama başka bir adamın benimle konuşmasına bu kadar sinirleneceğini ve ona çeliği kesecek kadar sert bir şekilde bakacağını düşünmemiştim.

Vücudumda uğuldayan sıcaklıkla, belki de korkak olmayı bırakmam gerektiğini düşünüyorum. Tuck'la ilgili neyin yanlış gidebileceğini bu kadar önemsemeyi bırakmalıyım. Belki de neyin doğru gidebileceğini düşünmeye başladım. Yapmam gereken...

Ama içgüdüsel olarak savunmamın yükseldiğini hissediyorum.

Kollarımı kavuşturuyorum ve sanki bir zırh giymişim gibi Tuck'a karşı her zamanki düşmanca tavrımı takınıyorum.

"Her ne olduysa, bir daha olmayacak," diyorum. Ama sanki sevmediğim bir senaryodaki bir repliği okuyormuşum, inanmadığım bir rolü oynuyormuşum, hevesimi toplayamıyormuşum gibi geliyor.

Tuck huffs a Gül, onungözler parıldayan at meydan okuma. "Geçen hafta sonu sana yaptıklarımın sonra burada, bu kampüste ya da tüm bu lanet eyalette seni tatmin edebilecek başka bir erkek varmış gibi davranmaya çalış."

Sonra dönüp uzaklaşıyor, sözlerinin gerçekliğinden kurtulamayacağımdan emin. Çünkü o haklı. Bana onun gibi hissettirebilecek kimse yok.

Sorun şu ki, beni onun gibi incitebilecek biri olduğunu da sanmıyorum.

Pazartesi öğleden sonra dersten sonra Summer'dan beni arayıp arayamayacağını soran bir mesaj alıyorum.

Hudson'la birlikte bugün ve yarın dersleri asıp Montreal'e gidecekler çünkü Hudson ona sürpriz yaparak en sevdiği kemancının orada vereceği konsere bilet almış.

Olumlu yanıt veriyorum ve bir dakika sonra aramasını açıyorum.

"Ne oldu?" Cevap veriyorum.

"Olivia'yı kontrol edebilir misin?" diye soruyor.

Endişe içimi kemiriyor. "Onun nesi var?"

"Dün gece soğuk algınlığı geçirmeye başladı. Bu sabah hasta uyandı. Ona bakmak için evde kalmak istedim ama konseri kaçırmama izin vermedi. Hasta olduğu için izin almasını ve iyi olduğunu bilmem için gün boyunca bana mesaj atmasını söyledim ama son birkaç mesajıma yanıt vermedi."

Ayaklarımı az önce çıkardığım ayakkabıların içine sokmaya başladım bile. "Şimdi oraya gidiyorum. Kapınız kilitli mi?"

"Evet, ama Olivia cevap vermezse, kapıda yedek anahtarlı bir kilit kutusu var." Bana kodu verdi ve ben de

Birkaç dakika içinde güncelleme için onu arayacağıma söz veriyorum.

Birkaç blok ötedeki evine giderken omuzlarım gergin ve ağır. Yolda durmam gereken iki kırmızı ışıkta ellerim sabırsızca direksiyonu kavırıyor ve geçip gitme dürtüsüyle savaşıyorum.

Sonunda oraya vardığımda yürüyüş yoluna doğru koşuyorum. Kapı ziline sıkıca basıp cevap bekliyorum.

Hiçbir şey.

Tekrar bastım. Yine cevap alamayınca kapıyı sertçe çalıyorum ve Olivia'ya sesleniyorum.

İçeriden hala kapıya vuran ayak sesleri duymayınca, Summer'ın bana gönderdiği kodu kullanarak anahtar kutusunu açıyor ve içeri giriyorum.

Olivia kanepede yatıyor. Bir kolu yanında düz, diğeri karnının üzerine eğilmiş. Saçları yüzüne dökülmüş. Göğsü yavaşça inip kalkıyor.

Ne kadar güzel görüldüğünü görünce kalbim sıkışıyor ama endişeden daha da çok sıkışıyor. Kapıya bu kadar yakın olup da zilime ve kapıyı çalmama rağmen uyuyabildiğine göre baygın olmalı.

Elimin tersiyle alnına bastırıyorum. Yanıyor.

İçimi bir endişe kaplıyor. Mantıken, muhtemelen sadece kötü bir soğuk algınlığı olduğunu biliyorum. Ama kalp atışlarımı yavaşlatabilmem için bir anlığına da olsa onun sesini duymam gerekiyor.

Omzunu hafifçe sallıyorum ve sert bir fısıltıyla adını söylüyorum. Biraz zaman alıyor ama kıpırdanıyor.

"Hm?" diye boğazından zayıf bir ses çıkarıyor. "Summer?"

"Hayır, ben Tuck."

"Tuck?" ses tonunda ince bir şaşkınlık var ama fazla tepki veremeyecek kadar zayıf.

"Mhm," diye mırıldanıyorum. "Summer gelip seni kontrol etmemi istedi. Bugün burada kalacağım, tamam mı?"

"Oh." Başını kanepenin minderine doğru çeviriyor. "Tamam." İcini bir ürperti kaplarken inliyor. "Üşüyorum."

"Sana bir battaniye getireceğim. Ve gerçek bir yastık." Bunları almak için Olivia'nın odasına girdiğimde görevime o kadar odaklanmışım ki, yatağına bakmak için bir saniye bile ayırmadım, ona yapacağım şeyleri düşünerek sikimin seğirmesine izin verdim.

Tamam, bu bir yalan. Ben bir aziz değilim, değil mi?

Ama bunu düşünerek fazla oyalanmıyorum, Olivia'nın başını uygun bir yastıkla desteklemek ve titreyen vücudunu örtmek için sabırsızlanıyorum.

Aşağıya indiğimde başını nazikçe kaldırıp yastığı yatağındakiyle değiştiriyorum, ardından battaniyeyi üzerine örtüyorum.

Hasta olduğunuzda sıvı almanın ne kadar önemli olduğunu hatırlayarak mutfağa gidiyorum. Buzdolabındaki filtreli sürahidan ona büyük bir bardak su dolduruyorum. Onu nazikçe silkeleyerek uyandırıyorum ve bardağı dudaklarına götürüp hafifçe eğerek küçük yudumlar almasını sağlıyorum.

"Gitmelisin Tuck," diyor bardağı ondan alıp sehpanın üzerine koyarken. "Seni hasta edeceğim. Bir maçı kaçırabilirsin."

"Bunun için endişelenme. Hiçbir yere gitmiyorum."

Boğazından zayıf, mırıltılı bir ses daha çıkarıyor.

Belki kafamdan uyduruyorum ama hoş bir sese benziyor.

Olivia tekrar uykuya daldığında mutfağı kontrol ediyorum ve bir alışveriş yapmam gerektiğine karar veriyorum.

İlaca, acıktığında içmek için çorbaya ve biraz Gatorade'e ihtiyacı var. Yaklaşık on beş dakika sonra, elimde ilaç, mendil, Gatorade, portakal suyu, neyi sevdiğinden emin olmadığım için bir düzine farklı çeşit konserve çorba ve ihtiyaç duyması ihtimaline karşı öksürük damlalarıyla dolu çantalarla Olivia'nın evine geri dönüyorum.

Kendim için de biraz alerji ilacı aldım. Kedilere alerjim var ve bazen Salsa'nın tüyleri beni rahatsız ediyor. Neyse ki kızlar evlerini temiz tutuyorlar. Yine de bir tane

Çünkü burun akıntısının beni Olivia'nın yanında kalmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim.

Kapıdan içeri adımımı attığımda Olivia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Onun bitkin bakışları karşısında kalbim sıkışıyor.

"Hiç ilaç aldın mı?" Kanepeye doğru adım atarak sordum.

Sadece başını sallıyor.

"İşte." Çantasından Tylenol şişesini çıkarıyorum. Olivia o kadar yorgun ki hapi almak için elini bile uzatmıyor, sadece ağzını açıyor. Kapsülü dilinin üzerine yerleştirirken aletimin çok fazla kalınlaşmasına izin vermemeye çalışıyorum. Yıkaması için bir şişe Gatorade açıyorum.

"Mavi olanından almışsın," diye fısıldıyor ince ince. "Benim favorim."

Kıkırdıyorum. "En sevdiğin Gatorade benim gözlerimle aynı renkte mi? Tesadüf olamaz."

Ağzı bir gülümseme kırıntısıyla kıvrılıyor ve sonra tekrar uykuya dalıyor.

Yakın zamanda buradan ayrılmamın imkanı yok. Bir süre dinlenmek için kanepeye yakın bir sandalyeye oturuyorum.

Olivia uyurken bakışlarımı üzerinde gezdirerek burada oturduğumu fark ettiğimde on dakika geçmiş olmalı. Birden kendimi utangaç hissediyorum, bu yüzden onu koparıyorum ve odaya bakıyorum.

Laptop'umu getirmeliydim. Belki biraz okul ödevi yapabilirdim. Oh, neyse.

Televizyonu açmayı düşünüyorum ama onu rahatsız etmek istemiyorum. Bunun yerine, odasına geri dönüp aşırı dolu kitaplığından bir kitap seçmeye karar veriyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde, gözlerim yatağının yanındaki küçük masanın üzerinde duran, kitap ayracı yarısından biraz daha fazla dışarı çıkmış bir kitaba takılıyor. Kitabı elime aldığımda Jane Austen'ın Emma'sı olduğunu görüyorum.

Sanırım şu anda okumakta olduğu kitap. Onun okuduğu kitabın aynısını okuma düşüncesi, gözlerimin gerçek sayfalardaki gerçek kelimelerin üzerinden geçmesi

Birkaç gün önce gözlerinin üzerinden geçmesi, kalbimin göğsümde çıldırmasına neden oluyor.

Sanırım bu benim Viktorya dönemi edebiyatına ilk girişim olacak.

Bekle, Jane Austen Viktorya dönemi mi? İngiliz zaman çizelgesinde bir yerlerde Regency dönemi de yok mu? Ve Edward dönemi? Hangisi o? Sebastian bilirdi ama ben bilmiyorum.

Omuz silkiyorum. Jane Austen'ın dönemine hangi lanet hükümdarın adı verildiyse, sanırım bir süre bu kitabı inceleyeceğim.

Olivia'nın kitap ayracını yerinde tutarak ilk sayfayı açıyorum ve okumaya başlıyorum, oturma odasındaki koltuğa uzanıyorum, Olivia hemen yanımda sessizce uyuyor.

Klasik edebiyatı hiç sevmem ama kitabın içine çekiliyorum. Çok iyi olduğu için mi, yoksa okurken Olivia ile bir şeyler paylaşıyormuşum gibi hissettiğim için mi bilmiyorum. Her iki durumda da, sayfalardan başımı kaldırıana kadar iki saat uçup gidiyor.

Bunu yaptığımda, Olivia'nın kıpırdadığını duyuyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Gözleri açıldığında ve başı yastığın üzerinde bana doğru döndüğünde soruyorum.

İnliyor. "Biraz açım. Belki de. Bilmiyorum."

O duyguyu bilirim. Hasta olduğunuzda ve mideniz guruldamaya başladığında, ama yemek yiyip yiyemeyeceğinizden emin değilsiniz.

"Sana biraz şehriyeli tavuk çorbası ısıtayım, bakalım suyu kaldırabilecek misin?"

"Tamam" diye cevap verdiğinde gözleri çoktan kapanmıştı.

Olivia beş kaşık sıcak et suyunu yudumladıktan sonra inleyerek şu anda ancak bu kadarını mideye indirebildiğini söylüyor. İçmesi için yeni, soğuk bir şişe Gatorade açıyorum. Uzun nefesleri bana sandalyeme yerleşip Emma'yı tekrar kucağıma aldığında tekrar uyuduğunu söylüyor.

Bu sefer, bakışlarımı çekip kitabın bir sonraki sayfasına yönlendirdiğimde bakışlarımın on dakikadan daha uzun süre onun üzerinde kaldığından eminim.

çok garip bir rüya gördüm.

Tuck buradaydı. Bir sebepten dolayı benimle ilgileniyordu.

Belki de kayıp kendimi yaraladığım içindir? Ama Summer bunu yapmak için neden burada olmasın ki? Belki de bir keman yarışması için seyahat etmesi gerekiyordu.

Her neyse, Tuck buradaydı. Benimle ilgileniyordu. Bu daha çok bir kabus gibi gelmeli, değil mi? Ama öyle değildi. Şefkatli, nazik ve tatlıydı. İyi hissettirdi. Bana çorba verdi. Ev yapımı. Büyükannesinin gizli tarifi. Çok lezzetliydi.

Oturmak neden bu kadar zor? Ya da gözlerimi açmak?

Kanepede miyim? Gözlerimi biraz açabiliyorum ve dar görüş alanımda battaniyemin desenini tanıyorum. Başımın arkasında yastığımın tanıdık hissi var. Neden battaniyemi ve yastığımı alt kata götürüp kanepede uyuyayım ki?

"Uyandın mı?"

Sanki Tuck'ın sesini duyduğumda hissetmem gereken şaşkınlığı hissedecek kadar güçlü değilmişim gibi zayıf bir şaşkınlık kaplıyor içimi.

Rüya olmadığını biliyorum. O gerçekten burada mı? Neden?

Sonra gücümü toplayıp doğrulmaya çalıştığım da fark ediyorum. Her yerim sızlıyor, kaslarım yorgun ve ağrıyor. İçimi bir ürperti kaplıyor. Bir rahatsızlık ve güçsüzlük dalgası hissediyorum ve hareket etmeye çalışma düşüncesinden vazgeçiyorum.

En azından gözlerimi daha geniş açabiliyor ve halüsinasyon görmediğimden emin olmak için başımı sesin kaynağına çevirebiliyorum.

Elbette, Tuck kanepenin yanındaki sandalyede oturuyor. Elinde Emma'nın bir kopyası olduğunu fark ettiğimde kaşlarım çatıldı.

Tuck McCoy oturma odamda Jane Austen okurken, ben kanepede sızıp kalmışım. Bunun hala bir rüya olmadığından emin miyim?

Sonra hiçbirinin öyle olmadığını fark ettim. Pazar gecesi soğuk algınlığına yakalandığımı, Pazartesi sabahı ölüm gibi hissederek uyandığımı hatırlıyorum. Summer, Hudson'ın onu götüreceği konserden bile evde kalmak istedi ama ben ayak diredim ve gitmesini talep ettim.

Summer ya da Hudson, Tuck'a gelip benimle ilgilenmesi için mesaj attı mı?

Ve bunu o mu yaptı? Ne zamandır orada oturuyor?

Bu düşünceyle göğsüm sıkışıyor, hafif ve neredeyse baş döndürücü bir his içimde uğulduyor. Daha fazla gücüm olsaydı, bu hissi bastırır ve kovalardım, çünkü Tuck söz konusu olduğunda hissetmemem gereken bir şey bu.

Ama bunu yapacak gücüm yok, bu yüzden bu duygunun içimde yüzmesine izin veriyorum.

Midem gurulduyor. Belki Tuck'ın ev yapımı tavuk çorbasından biraz daha içmek bana güç verir. Yüksek bir hırıltı olmalı, çünkü Tuck'ın dudakları sırtarak kıvrılıyor ve "Aç mısın?" diye soruyor.

Başımı sallayarak çenemi eğiyorum. "Büyükannenin tavuk çorbasından biraz daha?" diye soruyorum.

Tuck başını eğiyor, yüz hatlarında eğlenmiş bir ifade belirliyor. Sonra başını sallıyor ve

sandalye. "Tamamdır. Büyükanne Campbell'ın tarifi hemen geliyor."

Tuck yanıma gelip beni dürterek uyandırmadan ve yanımda diz çöküp elinde bir kâse tutmadan önce uykuya dalmak için birkaç dakika kaybediyorum. Çorbayı ağzıma doldurup beni besliyor. Bu samimi bir duygu ve şimdi göğsümde bir başka rahat, konforlu duygu dalgalanıyor.

Doymadan önce kaseinin üçte birini bana yediriyor. Ona iyi olacağımı, kendi başımın çaresine bakabileceğimi, gününü burada benimle harcamak yerine eve gidip ne yapması gerekiyorsa onu yapması gerektiğini söyleyecek gücü topluyorum.

Ama ağzımı açmadan tekrar uykuya daldım.

GÖZ KAPAKLARIM BİR SONRAKİ KEZ AÇILDIĞINDA, oturma odasının diğer tarafındaki lambanın yumuşak ışığı dışında her yer karanlıktı. Tuck hareket etmiş, lambaya en yakın sandalyeye oturmuş, hâlâ Emma'yı okuyor. Yarısına gelmişti.

"Saat kaç?" Kelimeler mırıldanırken boğazım daralıyor ve kuruyor.

Tuck kitaptan başını kaldırıyor. "Sekiz buçuğu biraz geçiyor." "Eve gitmelisin."

"Hayatta olmaz." Tuck'ın tepkisi anında oldu. Ses tonu bana onunla tartışmaya çalışmamın bir anlamı olmadığını söylüyor, bunu yapacak enerjim olsa bile.

"Nerede uyuyacaksın?"

Omuz silkiyor.

"Sandalyede."

Gözlerimi deviriyorum. "Sandalyede uyuyamazsın."

"Beni hafife almaya devam ediyorsun Lockley," diyor, alaycı bir tavırla. "Seni temin ederim ki bir sandalyenin üzerinde uyumak benim yeteneklerim arasında. Çok etkileneceksiniz."

Gücümün yettiği kadar kahkaha atıyorum. "Bunu yapabileceğine eminim. Yani sana bunu yaptırmak istemem. Rahatsız olursun."

Başını sallar. "Hayır. Bu koltuk güzel. İnan bana, deplasman maçlarına yaptığım uzun yolculuklar sırasında çok daha rahatsız otobüs koltuklarında uyudum. Bu koltukta bir bebek gibi uyuyacağım."

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ama uykuya daldığımı hissetmiyorum. Muhtemelen bir süre daha uyanık kalabilirim. Zaten kaç saattir sızmış durumdayım?

Televizyona başımı salladım. "Bir şey izlemek ister misin?"

Tuck'a soruyorum. "Evet, eğer istersen," diye cevap veriyor, bir anlık hevesle mavi gözlerinde.

Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "The Office'te kaldığımız yerden devam etmeye ne dersin?"

New Hampshire'daki o otel odasını paylaştığımızda olanları ima etmenin bile tehlikeli bir oyun olduğunu biliyorum. Sanırım yeterince hasta olduğum için çekingenliğim büyük bir darbe aldı.

Ve O Sabah'tan önceki gece onunla birlikte diziyi izlemekten gerçekten keyif aldım. Cedar Shade'e döndüğümünden beri, birkaç kez gerçekten izlemeye devam etme havasına girdim. Hatta kaldığımız yerden devam etmek için bir sonraki bölümü bile açtım. Ama her seferinde başlatmak için düğmeye basamadım.

Tuck'la birlikte yorganın altına uzanıp izlediğimizi, bölüm aralarında birlikte gülüp gevezelik ettiğimizi hatırlıyorum ve sonra tek başıma izlediğimi düşünüyorum... Bu beni üşüttü, göğsümde boş bir his uyandırdı. Bacaklarımı kıvırıyorum, onun için bir kanepesi minderini serbest bırakıyorum. Tekrar, Muhtemelen akıllıca bir hareket değil. Tuck'ı yanıma oturup ikimize de paylaştığımız o otel odasını hatırlatacak bir şey izlemeye davet etmek.

Ama yine o düşük engelleme var.

Kaslarım zayıf olsa da, uyluklarımın hizasında Tuck'ın ağırlığının kanepenin diğer ucundaki mindere yerleştiğini hissedecek kadar güçlü bir kas var.

Tuck kumandayı kapıyor. Tam olarak hangi bölümde kaldığımızı anında hatırlaması göğsümün tarif edemeyeceğim bir şekilde sızlamasına neden oluyor.

Yorgun halim sayesinde izlerken kahkahalarım sessiz ve kısa olabilir ama yine de keyif alıyorum. Jenerik akarken "Jim ve Pam'ın gerçekleşmesi için bizi gerçekten bütün sezon bekletecekler mi?" diye homurdanacak ve soracak kadar enerji doluyum.

Tuck kıkırdıyor. "Bizi iki sezon falan beklettiklerini düşünsene. Ya da üç. Ya da daha fazla."

Nefesim kesildi. "Yapamazlar."

"Bir tane daha izlemek ister misin?"

Tuck soruyor. Esnedim ama başımı salladım. "Evet. Bir tane daha."

Bölüm sırasında göz kapaklarım gittikçe ağırlaşmaya başlıyor. Uyku beni daha sıkı kavıyor.

Bir anda bacaklarımı uzattığımı ve Tuck'ın kucağında olduklarını fark ediyorum. Bu noktada, umursayacak gücüm bile yok. Sadece kabul ediyorum. Bacaklarım Tuck'ın kucağında, kaslı kalçalarına dayanıyor. Oh, pekala.

Bölüm bittiğinde, göz kapaklarımın son on dakikadır yapmak istedikleri gibi kapanmasına izin veriyorum. Yine de hemen uykuya dalmıyorum. Sadece rahatlıyorum, zihnimin berraklaşmasına, tüm kaslarımın gevşemesine izin veriyorum, yorgunluktan başka bir şey hissetmiyorum ve daha önce hissettiğim kadar boktan hissetmekten kurtulmanın tadını çıkarıyorum.

"Olivia?" Tuck nazıkçe soruyor. "Uyanık mısın?" Uyandım. Ama cevap veremeyecek kadar yorgunum.

Tuck birkaç vuruş bekler, sonra tekrar dener. "Olivia? Hey, Olivia, uyanık mısın?" Sesi daha yüksek, bu sefer daha fazla dürtüyor, sanki gerçekten uyuyup uyumadığımı kontrol ediyor.

Tekrar söylüyorum, değilim ama sesimi çıkarmıyorum.

Elini dizime koyuyor ve hafifçe sallıyor. Elinin bana temas ettiği yerden fırlayan kıvılcım, doğrudan merkezime doğru koşuyor, kesinlikle uyanık olduğumu doğruluyor ama yine de sesimi çıkarmıyorum. Zaten birkaç saniye içinde uyuyacağım, ne anlamı var ki?

Tuck uzun ve ağır bir iç çeker. "Olivia." Adımı söylüyor ama benimle konuşmuyor. Bir nefes verir gibi, bir yalvarış gibi, bir ağıt gibi söylüyor. "Kahretsin, keşke bize bir şans verseydin."

Nefesim göğsümde sıkışıyor. Uyuduğumu sanıyor. Onu duyamadığımı sanıyor.

Kımıldamalıyım, öksürmeliyim, uyanık olduğumu belli edecek bir şey yapmalıyım. Benim hakkımda konuşuyor olsa bile, açıkça duymamam gereken şeylere kulak misafiri olmamı engelleyecek bir şey.

Ama benim yok.

"Beni zengin, playboy bir pislik sandığını biliyorum." Alaycı bir kıkırdama çıkarır. "Belki de öyleyim. Ya da öyleydi. Seninle tanıştığımдан beri bir kızla birlikte olduğumdan değil ..."

Tanıştığımızdan beri bir kızla birlikte olmadı mı?

Ama bu aylar önceydi. Tuck'ın ününe bakılırsa, bir gün bile ilişkiye girmeden duracak biri değil.

"Sadece sana bir ilişki aramadığımı göstermem için bana bir şans vermeni çok isterdim. Geçici bir şey aramıyorum. Ne arıyorum ben?" Ağır bir iç çekiş daha. "Biliyorsam ne olayım. Bir ilişkiden hiçbir zaman kısa ve iyi vakit geçirmekten başka bir şey istemedim. Ama bu? Bu farklı bir şey. Bir ilişkiden ne istediğimi düşünecek kadar bile deneyimim yok. Ama seninle, başka hiç kimseyle istemediğim kadar çok şey istediğimi biliyorum."

Hâlâ Tuck'ın tek istediğinin bu olduğunu mu düşünüyorum? Aramızda bir şey olmasına izin vermekten korkmamın nedeni bu mu? Yoksa artık başka bir şey mi var?

Belki de artık çok az önemsedüğinden korkmuyorumdur. Belki de çok fazla önemsemesinden korkuyorum. Belki de korkuyorum

Benim de onu bu kadar önemsememi sağlayabilir. Belki de bunun çoktan gerçekleşmiş olmasından korkuyorum ...

"Peki, başka ne yapabilirim?" Tuck devam ediyor. "Seni aklımdan çıkaramayacağımdan eminim. İstemediğimden de eminim. Başka biriyle birlikte olmaktansa seni beklemeye devam etmeyi tercih ederim."

Uyku sonunda beni altına çekerken Tuck'ın sözleri kafamın içinde yüksek sesle yankılanıyor.

B Cuma günü kendimi tamamen iyileşmiş hissediyorum. Summer Salı akşamı eve gelene kadar Tuck benimle kaldı.

Salı günü boyunca, sayıklamalarım sırasında bana büyükannesinin ona verdiği tariften gurme, ev yapımı çorba içirdiğini hayal ettiğim konusunda benimle dalga geçmeye devam etti.

Bana bir bardak uzatarak, "İşte zanaatkar suyunuz," derdi. "Büyük amcam Maurice'in bana öğrettiği gizli bir mineral ve vitamin karışımı ile aşıladım."

"İşte tostunuz," derdi. "Bu ekmek, büyükbabamın çok gizli bir tarımsal araştırma tesisinden kaçırdığı gizli bir buğday türünden elde edildi."

"Büyükanneimin tavuk çorbasının iyi olduğunu düşünüyorsanız," derdi bana mikrodalgadan yeni çıkmış bir kase Campbell's uzatarak, "büyük büyükanneimin eski kocasının kuzeninin sebze çorbası tarifini tadana kadar bekleyin. Tarifin gerektirdiği nadir baharatlar için ne kadar para harcadığımı bilmek istemezsin."

Pazartesi gecesi uyuduğumu sandığında söylediği hiçbir şeyi duymamış gibi davrandım. Ama o sözler

O zamandan beri kafamın içinde bir saniye bile durmadı.

Zihnim bunlarla dolup taşıyor, her kelime beynimin oluklarında, Tuck'ın düşün altında dururken kaslarının çıkıntılarından aşağı süzülen su perçemleri gibi süzülüyor...

Ayrıca giderek kendimi Tuck'la ilgili azgın benzetmeler düşünürken buluyorum...

Cuma günü, bir şeyler tıklar. İçimde korku ve heyecanın karışımının kükremesine neden olan bir farkındalık doğuyor.

Cuma gecesi Tuck ve diğer Black Bears takımının deplasmanda bir maçı var ve geceyi orada geçirecekler. Cumartesi günü döndüklerinde Summer bana Hudson'ı ziyaret edeceğini ve geceyi orada geçireceğini söyledi.

Ben de şehirde yürüyüşe çıktım. Görünüşte kafamı toparlamak için ama kafam toparlanmaktan başka bir şey yapmıyor. Doğru kararı vermek üzere olup olmadığımı merak ediyorum. Ya da yapmaya karar verdiğimi düşündüğüm şeyi gerçekten yapacak mıyım - son anda korkup vazgeçecek miyim?

Sonra oradan geçerken Last Word'ün penceresine bakıyorum ve Tuck'ı görüyorum.

Tek başına bir masada oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler üzerinde çalışıyor.

Derin bir nefes alıp göğsümde nabız gibi atan bir hisle bunu bir işaret olarak kabul etmeye karar veriyorum.

Elimi kapının etrafına sarıp çekerek açtığımda parmak uçlarım karıncalanıyor. Tuck'ın karşısındaki koltuğa oturuyorum. Bilgisayarından başını kaldırıyor ve bakışlarımız kilitleniyor.

Aramızda bir sessizlik ritmi uzanıyor. Bunu bozan benim.

"Çünkü korkuyordum," diyorum.

Tuck'ın dudakları düzleşir. Kaşlarının arasındaki kare kırışır. "Ne?"

"İşte bu yüzden. Bize neden bir şans vermediğimi." Tuck'ın gözlerinde şaşkınlık parlar. "Sen..."

Başımı salladım. "Ne dediğini duydum."

Çene kasları geriliyor. Öne doğru, masanın üzerinde aramızda oluşan boşluğa doğru eğiliyor. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallarken midem takla atıyor. "Her şeyi." "Hâlâ ciddiym," diyor.

O anın yoğunluğu içinde bile sözleri dudaklarımın kenarlarının yukarı doğru seğirmesine neden oluyor.

"Ciddi olarak çıktığım tek erkek lisedeydi. Sonu pek iyi bitmedi." Tüm hikayeyi Tuck'la paylaşmak istemediğim için bu kadarla yetiniyorum. "Sen... bana onu hatırlattın. İlk başta. Yüzeysel olarak. Şu anda öyle biri olmadığını biliyorum ama..."

Tuck'ın burun delikleri alevlenir. Gözlerinde koruyucu bir öfke parlıyor. "Bir bok parçasının seni incitmesinden nefret ediyorum."

"Ama artık onu düşünmek istemiyorum," diyorum, Ryan'la ilgili anıları kafamın dışına iterek, keşke kalıcı olmalarını sağlayabilsem. "Artık üzerimde herhangi bir gücü olmasını istemiyorum. Hiçbir şey yapmamın ya da yapmamamın sebebinin o olmasını istemiyorum."

"Sonra ...?" Tuck sorar.

Sırtımda bir elektrik ürpertisi dalgalanıyor. "Sanırım bize bir şans vermeye hazırım."

Tuck'ın kaşları çatılır ve sonra yüzünde bir gülümseme belirir.

"Ve bu gece evim bana ait." dediğimde daha sinsî bir gülümseme.

T Yatak odamın kapısı kapanır kapanmaz uck'ın dudakları benimkilere yapışıyor.

Öpücüğünün ne kadar yumuşak, ne kadar nazikçe başladığına şaşıyorum. Dudaklarını yavaşça okşuyor. Dilini aceleyle ağızma sokmak yerine, dudaklarımın kıvrımlarını nazikçe okşuyor ve ben de ona dillerimizin uçlarının birbirine değmesine yetecek kadar erişim izni veriyorum.

Elini saçlarımın altından geçiriyor ve sahiplenici bir şekilde boynumun kenarına koyuyor. Başparmağının sert ucu çenemle kulağım arasındaki hassas deri parçasına sürtünüyor. Dokunuşundan yayılan kıvılcımlar üzerimde cızırdıyor.

Yavaş yavaş, dili ağızımın içine doğru ilerliyor, benimkinin üzerinde geziniyor. Dudakları daha fazla açlıkla, daha az kısıtlamayla okşuyor ve kısa süre sonra beklediğim vahşi, her şeyi tüketen öpücüğün derinliklerindeyiz.

Burunlarımız birbirine değiyor, çenesinin kaba sakalları ve yanakları yumuşak tenime sürtünüyor. Şimdi eli hareket ediyor, gömleğimin içinden göğsümü avuçlamak için vücudumu sıyrıyor.

Sanki damarlarımda ateş dolaşıyor. Öpücüğüne bastırıyorum, dilimi onunkinin etrafında döndürüyorum, sanki bir meydan okumaya adım atıyormuşum gibi.

Alt dudağını dişlerimin arasına aldım. Ağzımın içinde inliyor. Eli kıcımlı kavramak için kalçamın etrafında kıvrılıyor. Merkezimi kendine yaklaştırıyor, böylece kıyafetlerimizin arasından sikiinin zonklayan sertliğini hissedebiliyorum.

"Siktir," diye inliyor dudağını çektiirdiğimde, hala dişlerimin arasında sertçe sıkılı.

Bıraktığımda öpücüğü daha da ilerletiyor, dilimi emiyor. Duyularım ezici bir şekilde onunla, onun dokunuşuyla, tadıyla, kokusuyla dolu.

Öpücükten uzaklaşır ve bir adım geri çekilir. Bakışları kukuletalı, kaşları yoğunlukla düşük. Gözlerindeki şehvetli parıltı içime işliyor, tüm merkezimi sıcak, sıvı bir gerilimle dolduruyor.

"Benim için soyun," diye emrediyor, sesi çakıl taşlarıyla dolu.

Hafif kazağını başımın üzerine çektiğimde çene kasları geriliyor. O da aynısını yapıyor, gömleğini çıkarıp yere bırakıyor. Fiziğinin sert hatları ve keskin çıkıntıları karşısında göbeğim sıkışıyor. Gözlerim gövdesinden aşağıya, kot pantolonunun belinin altını işaret eden kalça kaslarının keskin V şekline doğru kayıyor.

Pantolonunun üzerinden sertliğinin dış hatlarını kavlıyor. "Hepsini çıkar bebeğim," diye homurdanıyor. "Yavaşça."

Kıyafetlerimi çıkarırken gözleri her santimimi yakıyor. Sütyenimi açıp yere düşürdüğümde ağzından bir küfür çıkıyor. Meme uçlarım sıkı yumrular halinde. Bakışlarının yoğunluğu onları diken diken ediyor.

Külotumun paçasını tuttuğumda öne çıkıp beni durduruyor.

"Hayır," diyor. "Bunlar, havalanmak istiyorum."

Beni yatağıma doğru götürüyor, ben uzanırken kot pantolonunu bacaklarından tekmeliyor. Külotumu yavaşça bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Parmakları belimin altından geçerken parmak eklemlerinin arkası tenimi yakıyor.

Yumuşak, durgun pcklerini kalama doğru bastırırken bacaklarım titriyor.

"Geçen sefer seninle zaman geiremedim," diye hırlıyor. "Her bir santimini hak ettiği şekilde takdir edemedim. Şimdi bunu telafi edeceğim."

"Asla yapamayacağından mı endişeleniyorsun?" Çıplak tenime değen dudaklarının kavurucu sıcaklığıyla nefesim göğşümde düğümlenirken bile alay ediyorum.

Dudaklar vücudumun üst kısımlarına doğru tırmanmaya devam ederken kalçamda gürlüyor. "Yok artık. Bir gün sana böyle sahip olacağımı biliyordum. Biliyordum amına koyayım."

Öpckleri göğüs kafesimin dış hatlarını takip ediyor, dudaklarının her dokunuşu bedenimi kıvrandırıyor.

Çok sıkı sarıldım. Bacaklarımın arası sıcak, kaygan bir karmaşa, klitorisim gergin ve arzuyla zonkluyor. Tuck'ın elleri beni daha da sarmak için tam olarak nereye dokunacağını biliyor gibi görünüyor.

Dili göğüs ucumda nazikçe dolaşıyor ve sonra nefesini üfleyerek canımı acıtacak kadar sıkıyor.

Tuck benimle dalga geçiyor, en çok baskı istediğim yerde bana hayalet bakışlar atıyor, ama beni tatmin edecek kadar değil, bacaklarımın arasında şiddetle çarpan ağrıyı azaltacak kadar değil.

Dili nihayet meme ucumun üzerine eğildiğinde, her tarafımda zevkten iğne uçları sıçırıyor. Dili bir meme ucumu dikkatle okşarken, diğer meme ucumu parmaklarıyla oynatıyor.

Sırtım kamburlaşıyor, dudaklarımdan iniltieler dökölüyor.

Çok iyi hissettiriyor, ama bu sadece bacaklarımın arasına temas etmesini daha çok istememe neden oluyor. Kaygan açıklığım nabız gibi atıyor, ihtiyacın acısı o kadar sıkı ve keskin ki beni ıldırıyor.

Kalçalarımı eğiyorum, herhangi bir temas arıyorum - bacağıyla, gövdesiyle, sikiyle, elde edebileceğim herhangi bir şeyle. Ama Tuck kasıtlı olarak

Kendini benden uzaklaştırıyor, beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

"Lütfen," diye inliyorum, neye ihtiyacım olduğunu bu mızımız yakarıştan daha iyi ifade edemiyorum.

Karanlık bir şekilde gülüyor. "Sana kendi ilacının tadına baktırmalıyım. Adil olan bu, değil mi?"

Eli göğsümden aşağı kayıyor ve göğüs kafesimin hemen altındaki hassas bölgeyi kavıyor.

"Ne de olsa beni delirttin, hem de çok uzun süre delirttin," diyor. "Her şeyden çok istediğim şey için beni sonsuza dek beklettin. Senin beni çıldırttığın kadar benim de seni çıldırtmam adil değil mi?"

Dudakları tekrar vücudumda geziniyor, beni kıpır kıpır eden her hassas noktayı buluyor, arzuladığım teması bulamadan kalçalarımı tekrar ileri atmama neden oluyor.

Bacaklarımın arasına yerleşiyor ama hâlâ benimle alay etmeyi bitirmedi. Dudakları her yerde ama en çok istediğim yerde. Titreyen bir karmaşayım, kalçalarımın arasındaki kaslar çekiştiriyor, sıkı ve sıcak bir şekilde sarılmış.

Tam daha fazla alayına dayanamayacağımı düşündüğüm anda, dilinin ucunu yarığımdan yukarı kaydırıyor. Zevk içimde yılan gibi kıvrılıyor. Dudaklarımdan bir inilti yükseliyor.

"Siktir, tadın çok güzel," diye mırıldanıyor.

Tuck'ın kendi kısıtlaması kırılıyor ve sonunda bana tam olarak istediğimi veriyor. Islaklığımı yalıyor ve emiyor, takdirle inliyor. Zevk dalgaları üzerime çöküyor, beni o kadar sıkı sararak bekledikten sonra hissettiğim lezzetli rahatlamayla yükseliyor.

Aşağı bakıyorum. Benden yemek yerken kapüşonlu bakışlarının görüntüsü beni daha da yükseltiyor. Ellerimi saçlarının kalın tutamına sokuyorum, vücudumda çalkalanan coşkuyu sürerken kalçalarım ona çarpıyor.

"Tuck, Tuck ..." Tek yapabildiğim onun adını söylemek. Dili klitorisimin etrafında dönüyor ve gözlerim sıkılıyor, kapakların arkasında renk patlıyor.

Yumruklarım saçlarında o kadar sıkılı ki canımı yakıyor olmalı ama sanırım hoşuna gidiyor. İçimdeki zevk düğümü sıkılaşıyor, büyüyor ve sanki her an ...

Sonra, dilinin mükemmel fiskesi beni uçurumun kenarına yuvarlıyor.

İçimde doruk noktam ortaya çıkarken her kasım geriliyor. Tamamen dağılıyorum, duyumun yoğunluğu beynimi eritiyor.

Aşağı indiğimde nefes nefese kalmıştım. Bir an için, saatlerce parmağımı bile kıpırdatamayacağımı hissettim.

Ama Tuck üzerime sürünüp dudaklarını dudaklarıma bastırduğında ve kendi serbest bırakılmamın tadı dudaklarımı yaktığında, yeniden canlanıyorum.

Tuck'ın bacaklarımın arasındaki uzunluğunu hissettiğimde, sert shaftı ıslak merkezime dayanıyor ve titreşiyor, şehvet içimden fırlıyor.

Kalçalarımı kaldırıyorum, sikiinin dış hatlarının tadını çıkarıyorum. Doğruluyorum ve Tuck dönmeme ve onu yatağa itmeme izin veriyor.

İlk seferinde o üstteydi; ama bu sefer ben üstte olmak istiyorum. Kendimi onun sikiinin üzerinde zıpkınlama düşüncesi omurgamda bir elektrik sarsıntısı yaratıyor.

Bir prezervatif alıp shaftından aşağı yuvarlıyorum, sonra uzunluğunun ucu kaygan açıklığıma bastırarak kendimi onun üzerinde konumlandırıyorum.

"Fuuuuck," diye inliyor ben kendimi yavaşça onun üzerine bırakırken.

Tuck'ın beni santim santim doldurma hissi başka bir dünyaya ait. Dibe vurduğunda, tüm sinirlerim vızıldıyor, daha önce hiç hissetmediğim yoğun bir tatmin beni yıkıyor.

Kalçalarımı döndürmeye başladım. Yüzündeki ifade sarhoş edici, çenesi sıkı sıkıya kapanmışken gözleri kapüşonlu ve mutlu.

Kendimi yukarı çekiyorum, bu da onun daha da içime girmesine neden oluyor. Ellerimi göğsünün terli düzlemlerine koyuyorum.

Ben zıplamaya başlarken.

"Al bebeğim," diye geveliyor, ben kendimi ona bırakırken kalçaları hareketlerimi karşılamak için yukarı doğru itiyor.

"Al şu siki."

"Çok iyi," diye inliyorum. "Bu horoz çok iyi hissettiriyor."

İçimde, orgazmımın tekrar yükseldiğini hissediyorum. Zevk içime yayıldıkça omurgamın tabanı geriliyor, kalçalarımı her kaldırışında bir çentik atıyor ve uzunluğunu almak için onları geri indiriyorum.

Kalçalarımı döndürürken başımı arkaya atıyorum, az önce yaşadığımdan daha büyük olacağını söyleyebileceğim bir doruğun peşinden gidiyorum. Tuck başparmağıyla klitorisimin etrafında daireler çizerek onu teşvik ediyor.

"Tekrar boşalmanı görmek istiyorum bebeğim," diyor nefesi kesilerek. "Seni üzerimde, sikimin üzerinde parçalanırken görmek istiyorum."

Müstehcen sözleri içimde erotik bir heyecan yaratıyor. Aynı anda, başparmağı klitorisimde doğru şekilde dolaşırken içimdeki mükemmel noktaya vuruyor ve çözülüyorum.

Onun üzerinde çözülüyorum, duvarlarım onun kalın uzunluğunun etrafında kenetleniyor. Zihnim zevkten paramparça oluyor. Pusun içinden Tuck'ın boğazından derin, gırtlaktan gelen bir sesin yırtıldığını duyabiliyorum. Kendi vücudunun orgazmla sarsıldığını hissediyorum.

Sonra, Tuck ve ben birlikte yatıyoruz, ikimiz de tamamen çözülmüş, bitkin, memnuniyet üzerimizde ağır bir şekilde yatıyor. Başımı göğsüne yasladığımda, kolunu omzuma doladığında, ritmik nefesi beni sakinleştirdiğinde saatler geçmiş gibi geliyor.

Sonunda Tuck'a karşı gardımı düşürmek iyi hissettiriyor. Otel odasında bile aramızda bir mesafe varmış gibi hissediyordum; olanların olmaması gerektiğini bilmenin getirdiği bir mesafe, bir hatanın bilincinde olmanın getirdiği bir mesafe.

Sakin sessizlik Tuck'ın kahkahasıyla bozulur.

"Summer ve Hudson'ın bunu öğrendiklerinde ne tepki vereceklerini düşünmeden edemiyorum," diyor.

Endiše içime işliyor. Herkesin Tuck ve benim birlikte olduğumuzu bildiği düşüncesi, kalbim üzerinde çok sıkı tuttuğum kontrolün rahat edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde elimden kayıp gittiğini hissettiriyor.

Tuck'la kendime bir şans vermeye hazırım ama kalbimi herkesin görebileceği şekilde avucunun içinde tutmasına izin vermeye hazır hissetmiyorum. Henüz hazır değilim.

"Aslında," diye başladım, konuşmam kararsızdı. "Ağırdan alarak başlayabileceğimizi düşünüyordum."

"Yavaş mı?" diye soruyor.

"Yavaş ve... sessiz. İlk başta."

Az önce yüz hatlarında o kadar canlı olan heyecan silinip gidiyor. "Sessiz derken... gizli mi?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına çekip hissettiklerimi kelimelere dökmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Duygularımı Tuck'ı kötü hissettirmeyecek bir şekilde açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Sadece..." Kendi duygularımı yüksek sesle ifade etmenin bir yolunu ararken aynı zamanda onları kendim de tam olarak anlamaya çalışıyorum. "Uzun zamandır bir ilişkiye geri dönmekten korkuyorum. Bunu aşmak istiyorum. Ama ... eğer bu kadar çok gözün üzerinde olduğu bir ilişki olmasaydı, yeniden adım atmak daha kolay, daha rahat olurmuş gibi hissediyorum. Anlıyor musun?"

Tuck'ın gözleri düşünceli. Neden bahsettiğimi bilip bilmediğinden emin değilim ama anlamaya çalıştığını söyleyebilirim.

Başını sallıyor, başının hareketi yavaş ve düşünceli. "Pekâlâ," diyor. "Eğer bu seni daha rahat ettirecekse."

Bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim, ancak bunu benim için kolaylaştırmak için bu hissi kontrol etmek istediğini de söyleyebilirim. Bu da bana ona güvenmekle hata yapmadığımı gösteriyor, her ne kadar bu ilişkide bırakın koşmayı, yürümeden önce emeklemek istesem de.

Tuck, "Ama bunu gizli tutmayı bitirdiğimizde, kıcına bahse girebilirsin," diyor ve sırtışı tekrar yerine geliyor

"Dağların tepesinden benim olduğunu haykırarak bunu telafi edeceğim. Buna hazır olduğunda."

İyi tarafından bakma becerisine sahiptir.

Evet, Olivia'nın henüz bizimle ilgili tamamen açık olmaya hazır olmaması berbat. Birkaç gündür birlikteyiz, ve her şeyi açık açık konuşmak için sabırsızlanıyorum. Ondan bahsederken Olivia demek yerine kız arkadaşım diyebilmek için sabırsızlanıyorum.

Bu düşünce göğsümü en iyi şekilde ısıtıyor.

Ama o zamana kadar, dediğim gibi, her duruma iyi tarafından bakmayı bilirim. Ve Olivia'nın bir süreliğine birlikte olduğumuzu tanıdığımız kimseyle paylaşmamızı istememesinin büyük bir iyi tarafı var.

Gizlice dolaşmak çok seksi.

Geçen gün, Summer Olivia'nın beklediğinden saatler önce eve geldiğinde Olivia ve ben onun odasındaydık. Ama az önce pantolonunu bacaklarından aşağı indirmiş ve kafamı kalçalarının arasına yerleştirmiştım ve açlıktan ölmek üzere olduğum şeyi almamamın hiçbir yolu yoktu.

Ben onu yalayıp yutarken çığlık atmamak için yüzünü bir yastığa gömmek zorunda kaldı. Mümkün olduğunca sessiz kalmak için mücadele ederken onun inlemelerini duymak

Dilimden aldığı zevkle çırpınması, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli sikişlerden biriydi.

Bacaklarını başımın etrafına o kadar sıkı sarmıştı ki, başımı çektiğimde kalçalarının yumuşak, kremi iç kısımlarının yanaklarımın sert kirli sakallarına sürtünmekten kızardığını gördüm.

Bu manzara beni o kadar azdırmıştı ki boşalmam gerekiyordu, bu yüzden Olivia ağzıyla işimi bitirirken sessiz kalmak için mücadele etme sırası bendeydi.

Evet, Olivia'nın kız arkadaşım olduğunu gerçekten söyleyebildiğimde, her şey harika olacak. Ama bu arada, onun küçük kirli sırrı olmanın da avantajları var.

Oturduğum küçük kafenin penceresinden dışarı bakarken ve arabasının yanaştığını gördüğümde aletim onaylarcasına titriyor. Onunla birlikte Burlington'a gidiyorum, orada Macbeth oyunu için provaları var.

Evet, lanet rolü kaptı. Tabii ki aldı.

Gizlice birlikte vakit geçirmemizin bir yolu. Evet, bu kelimeyi bana o öğretti. Tabii ki o öğretti.

Arabası yanaştığında, kalbim bir trambolinin üzerinde zıplıyormuş gibi hissediyorum. Dükkândan çıkıp arabasına atlıyorum ve hemen dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Çok gizli," diyorum şakayla karışık, dudaklarını dudaklarımla okşarken, "çok yasak."

Kıkırdıyor, sesler dudaklarımda en iyi şekilde titreşiyor.

Kahretsin, eğer uyması gereken bir prova programı olmasaydı, ona karanlık, تنها bir ara sokak bulmasını söyler ve onu buraya, bu arabaya götürürdüm.

Aletimin dibinden elektrik fişkırıyor ve tam ucunda karıncalanıyor. Araba seksi artık resmen yapılacaklar listemde. Er ya da geç.

Telefonumu arabasının radyosuna bağlıyorum. "Bu yolculuk sırasında hangi şarkılara eşlik edeceğimizi biliyorsun," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Taylor Swift mi?"

"Başka kim olacak?" Ona alaycı bir sırıtış fırlatıyorum ve sonra ilk şarkının sözlerini ilk kelimesinden itibaren bağırarak söylüyorum.

Direnmeye çalışıyor ama üçüncü şarkıda onu da bu şarkıya katılmaya ikna ettim. Yolda ilerlerken Vermont'un soğuk havası arabamızın yanından geçerken, içimiz sıcacık, üçümüzün sesi -benim, Olivia'nın ve T. Swift'in- kabinde yankılanıyor ve hem Olivia'nın hem de benim yüzümüzde tüm yolculuk boyunca en büyük, en şapşal sırıtışlar var.

Tiyatroya gittiğimizde beni oradaki diğer oyunculara ve personele arkadaşları olarak tanıttı.

Tiyatroda çalışan hiçbir oyuncu ya da kişi Brumehill ile bağlantılı değil, bu yüzden sanırım burada benimle görülmenin Cedar Shade'de işleri sessiz tutmaya çalışmamızı etkilemeyeceği konusunda rahat.

Diğer oyuncuların arkadaşları, akrabaları ya da ortakları olan ve sadece takılmak ve provayı izlemek için burada bulunan birkaç kişi daha var. Birkaçı beni Black Bears oyuncusu olarak tanıdı ve biraz hokey hakkında sohbet ettik.

Olivia ve ben provalardan sonra tiyatrodan çıkıp Burlington şehir merkezindeki sokaklara adım attığımızda hava zifiri karanlıktı. Kaldırımların hâlâ işten eve yürüyen insanlarla dolu olduğu ve caddelerin işe gidip gelenlerin arabalarının ışıklarıyla dolu olduğu kışın o erken karanlığı.

"Aç mısın?" diye soruyorum. "Çok," diye başını sallıyor Olivia.

Buraya gelirken fark ettiğim bir lokantaya gitmek için iki blok boyunca buz gibi rüzgara göğüs geriyoruz.

Linda'nın Lokantası. Ev gibi bir yer, 90'lar filmlerinde bir lokanta sahnesinin çekileceği türden bir yer. Hemen sevdim.

Kabine girdiğimizde nefesim boğazımda düğümleniyor. Olivia ve ben ilk kez birlikte gerçek bir yemek yiyoruz.

Bu düşünce göğsümde yoğun bir his uyandırıyor. Bu anı her zaman hatırlayacağımı büyük bir heyecanla fark ediyorum. Nasıl hissettiğimi hep hatırlayacağım.

Şu anda. Olivia karşımda otururken nasıl görünüyor, kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış, solgun çilleri her zamankinden daha fazla göze çarpıyor, menüye göz atarken alt dudaklarını düşünceli bir şekilde dişlerinin arasına almış.

Aramızda ne olursa olsun, bu anı unutmayacağım. Burlington, Vermont'taki Linda's Diner'ın kalbimde her zaman özel bir yeri olacak.

Bir süredir nefes bile almadığımı fark ediyorum ve nefes aldığım da göğsüm genişlerken sırtımdan aşağı ürperti yayılıyor.

Menüyü açtığımda aklıma çok sık yemediğim bir şey sipariş etme fikri geliyor. Özellikle Olivia ile Linda's Diner'da yediğimiz bu akşam yemeğiyle ilişkilendirebileceğim bir şey sipariş etmek istiyorum. Bundan sonra her ısırduğım da bu gecenin anılarını canlandıracak bir şey.

Tavuk salatalı sandviçte karar kıldım. Sevdiğimi bildiğim bir şey ama çok sık sipariş etmiyorum. Onunla ilgili özel bir anım yok. Şimdi, hayatımın geri kalanında, olacak.

Yemek yerken Olivia'ya yaklaşan rolü hakkında her şeyi sordum. Tiyatro hakkında bir bok bilmediğimi itiraf etmeliyim. Ya da Shakespeare hakkında. Lisede Romeo ve Juliet'i okumuştum ve Brumehill'deki birinci sınıf İngilizce dersimde bana Othello verilmişti.

İlk yılımda o kadar tembeldim ki okumadım ama en azından ne hakkında olduğunu biliyorum.

En azından Othello adında bir karakter olduğunu biliyorum.

Eve dönüş yine bir Taylor Swift araba konseri; ama Vermont kırsalındaki sık ağaçlar yerini rahat üniversite kasabası Cedar Shade'e bırakırken, alışılmadık bir şekilde sesi kisan ben oluyorum.

Yapılacaklar listemde aniden üstünü çizmek için can attığım bir madde var.

Kırmızı ışıpta durduğumuzda, sesime elimden geldiğince ciddiyet katarak, "Olivia, çok önemli bir sorunum var.

önemli bir soru sormak istiyorum."

Bana dönüyor, ses tonumdan dolayı yüz hatları endişeyle buruşmuş. "Ne?"

Gözlerim ağır bir bakışla onunkilere dikilirken iki vuruşun geçmesine izin verdim. "Daha önce hiç araba seksi yaptın mı?"

Sözlerimi anlaması için bir süre daha geçmesi gerekiyor ama anladığında yanakları kıpkırmızı oluyor. "Hayır..."

Sinsi bir sırıtış ağzımı eğiyor. "İster misin?"

Dudakları seğiriyor, yeşil gözlerinde sıcaklık alevleniyor.

"Evet."

Başımı solumuza doğru eğiyorum. "Yakın zamanda kimsenin o ara sokakta yürüyeceğini sanmıyorum."

Şehrin eteklerindeki loş, dar sokaktan aşağı yuvarlanırken yüzünde bir kedi sırıtışı var. "Arabada seks için yer bulma konusunda uzman gibisin," diyor, sesinde alaycı bir suçlama var.

"İster inanın ister inanmayın, yanılıyorsunuz. Daha önce hiç yapmadım."

Arabayı durdururken kaşları dans ediyor. "Yani senin araba seksi bekaretini mi alacağım?"

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı ve güldüm. "Bu doğru. Beni kirletebilirsin."

Gözlerinde vahşi bir parıltı var. "Bu kulağa hoş geliyor."

Arka koltuğa tırmanırken birbirimizin kıyafetlerini çıkarmaya başladık bile.

Yapılacaklar listesindeki bir şeyi kontrol etmek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Şimdi gün!"

Summer'ın heyecanlı çığlığı beni uyandırmadan önce alarmin şansı var. Yatakta doğrulup gözlerimdeki uykuyu sildim. Sonra, zihnim az önce duyduklarımı özömsüyor.

Kar tatili.

Battaniyelerimi atıp aceleyle pencereme koşuyorum. Kabarık beyaza bürünmüş sokağımıza bakıyorum, kalın kar kümeleri bulutlu gökyüzünden hala usulca yuvarlanıyor.

Ne kadar güzel olduğunu görünce nefesim kesiliyor. Kar o kadar yükseklerle yığılmış ki, yol ve kaldırımlar arasındaki farkı ortadan kaldıran düz, yuvarlanan beyaz bir düzlemden ibaret. Ağaçların iskelet çerçeveleri bembeyaz karla saçaklanmış. Sokak lambaları hâlâ yanıyor ve manzarayı daha da güzelleştiren yumuşak, altın sarısı bir renk yayıyor.

Hava tahminleri bir ya da iki santim kar yağacağını öngörüyordu, ancak bu kez gerçekten de az tahmin etmişler gibi görünüyor.

Kapım uçarak açıldı ve Summer odama daldı. "Kar günü!" diye tekrar haykırıyor, kız gibi heyecanı onu canlandırıyor. "Az önce alarm verdiler!"

Heyecan göğsümü sıkıştırıyor. Karı seviyorum ve karlı bir günde çocukça bir sersemlik hissetmediğim gün geldiğinde, o zaman hayat tarafından gerçekten çok fazla yıpratıldığımı anlayacağım.

Oturma odasında, Summer ve ben çay demleyip büyük salon penceresinin perdelerini çekiyoruz ve karın düz seviyesi gittikçe yükselirken dışarı bakıyoruz.

Sıcak çayın içimizi ısıtmasına izin vererek, penceremizin dışındaki güzelliğin büyüüne kapılarak ve bugün ne yapacağımızın heyecanını hissederek sohbet ediyoruz.

Belli ki bir noktada bir kardan adam gerekiyor.

Çay bittikten ve sokak lambaları söndükten sonra karnımız guruldama başlıyor. Toparlanıp Cedar Shade'de hangi dükkânların açık olduğuna bakmaya karar veriyoruz.

Botlarımı giyiyorum, ceketimin fermuarını çekiyorum, pembe beremi takıyorum ve boynuma bir atkı sarıyorum. Summer ve ben dışarı çıkmadan önce aynanın önünde bir an durup sevimli kış kıyafetlerimize hayranlıkla bakıyoruz.

Hava harika. Rüzgar yok. Havada keskin bir ısıklık yok. Sadece sarınıp dolaşmak için mükemmel olan yumuşak bir serinlik var.

Karda ilerlerken, her adımda dizlerimizi yukarı kaldırırken ve arkamızda bir çift iz bırakırken, üstümüzdeki şişman, ağır bulutlardan pullar düşmeye devam ediyor.

Diğer birçok öğrenci de dışarıda. Havada uğultulu, sevinçli bir his var. Bir grup çocuk etrafta dolaşarak, birbirlerini büyük kar yığınlarının içine atıp çarpıyor, yanlarından geçen herkese heyecanla "Kar günü!" diye bağırıyor ve karşılığında bağırırlar ve tezahüratlar alıyor.

Sokağın biraz ilerisinde bazı kızlar kardan adam yapıyor ve yolun diğer tarafında insanlar bir tepenin yamacından aşağı kızaklarla kayıyor. Durgun, karlı havada, ciyaklayan ve kıkırdayan bir grup küçük çocuğun sesi uzaktan duyuluyor.

Evimizden birkaç blok ötedeki bakkal açıktı. Krep karışımı, akça ağaç şurubu ve eve dönerken ısınmak için yudumlamak üzere iki büyük fincan kahve alıyoruz. Kreplerle karnımızı doyurduktan sonra kampüste dolaşmaya karar veriyoruz.

Kampüs, kardan melek yapan, karda resim çizen, kardan adam yapan ya da ellerinde kahveleriyle dolaşan insanlarla neredeyse okul günlerinde olduğu kadar kalabalıktır.

Yumuşak bir şeyin beremin arkasına çarptığını hissedince irkildim.

Alnımı eğerek arkamı döndüğümde, uzakta Tuck'ı görüyorum, yüzü çapkın bir sırıtışla parlıyor. "On puan!" diye bağıyor.

Onu gördüğümde kalbim göğsümde sıkışıyor. Üzerinde, ona sert bir görünüm veren gevşek bağcıklı botların içine sokulmuş bir kot pantolon var. Ceketinin altından bir kapüşon çıkarmış, bize doğru koşarken kalın, karışık saçları kapüşondan dışarı dökülüyor.

Summer yanımdan geçip Tuck'ın hemen arkasında duran Hudson'a doğru koşarken çevresel görüşümde bir bulanıklık oluşturuyor. Her ikisinin de birkaç adım gerisinde Rhys ve tanımadığım bir kız var. Zeytin yeşili örgü şapkasından dökülen güzel siyah saçları ve koyu çerçeveli gözlükleriyle gerçekten çok tatlı bir kız.

Yerden bir kartopu alıp Tuck'a doğru fırlatıyorum ama o bunu kolayca savuşturuyor ve bana göz kırpmıyor.

"Bundan daha çok çabalaman gerekecek," diyor, tam önümde aniden durarak, herkesin önünde kollarını bana dolamamak için kendini açıkça zor tutuyor.

Hayal kırıklığı göğsümü kemiriyor, çünkü şu anda kollarını bana doladığında ona sarılmaktan, soğuktan yanmaya başlayan yanaklarımı ve burnumu ısıtmak için yüzümü boynuna sürtmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Summer ve Hudson yanımıza geliyor, Summer Hudson'ın kocaman kolunun altına giriyor.

"Merhaba, ben Olivia," diye kendimi Rhys'in yanındaki kıza tanıttım.

Bana gülümsüyor. "Maddie," diye karşılık veriyor. "Ben Lane'in kız kardeşiyim. Tanıştığımıza memnun oldum."

Çok hoş görünüyor. Rhys'in bakışlarını ondan alamamasını ve gözleri her kilitlendiğinde yanaklarının renklenmesini özlemiyorum.

"Lane nerede?" Summer sorar.

Maddie dilinin ucunu dışarı çıkarıp bir ahududu üflüyor. "Uyumak istedi."

"Böyle bir günde kim uyuyabilir ki?" Tuck kollarını iki yana açıp gösterişli bir şekilde kendi etrafında dönerek haykırıyor. "Bu adam uyanmayı ve gülleri koklamayı öğrenmeli."

Maddie dudak büker ve başını sallar. "Ben de ona hep bunu söylüyorum."

Tuck'ın gözleri ilhamla parlıyor. "Kardan adam yarışması!"

"Ha?" Rhys, sesinde muhtemelen Tuck'ın yanında sık sık kullandığı şaşkın bir tonla sorar.

"Bir kardan adam yarışması yapmalıyız," diyor Tuck heyecanla. "İkiye iki, ikiye iki." Yanıma yaklaşıyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor. "Olivia'yı takımımıza çağırıyorum."

Summer kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. İtiraz etmemi beklediğini biliyorum.

Başını eğiyor ve ben eğmezken gözlerinde sorgulayıcı bir parıltı yanıyor.

"Nasıl kardan adam yarışması yaparsınız?" Hudson soruyor.

Tuck ona aptalmış gibi bakar. "En iyi kardan adamı kim yaparsa ona göre."

"Peki kimin kardan adamının en iyi olduğuna kim karar veriyor?" Rhys sorar. Tuck ona aynı şekilde bakmaya devam eder. "Uh, ben, duh."

Maddie dudaklarını büzerek Tuck'a baktı. " ıkar  atışması gibi görünüyor."

Tuck'ın ifadesi sıkışır. "Nasıl olduğunu anlamıyorum."

Summer gözlerini devirir. "Yapabileceğimiz en iyi kardan adamları yapalım ve sonra kazananı nasıl belirleyeceğimizi düşünelim."

Hudson yüzünü Summer'ın başının tepesine g m yor. "Mmm, benim kızım çok akıllı."

Nedense Hudson ve Summer'ı aşk dolu bir şekilde görmek kalbimi daha önce olmadığı kadar ısıtıyor. Beni yanlış anlamayın, arkadaşım için her zaman inanılmaz mutlu oldum ve onu Hudson ile mutlu görmeyi her zaman sevdim. Ancak Tuck'la işler yolunda giderken -şimdilik sessiz kalsak bile- onları birbirlerine karşı sevgi dolu görmek farklı bir duygu uyandırıyor.

Summer kıkırdayıp öpmek için başını çevirdiğinde, elimde olmadan aşırı meraklı bakışlarımın Rhys ve Maddie'ye kaymasına izin veriyorum. Rhys, Summer ve Hudson'ı izledikten sonra gözlerini Maddie'ye dikeyor ve ela gözlerinden ka ırılamayacak bir  zlem okunuyor.

"Pekâlâ," dedi Tuck eldivenli ellerini çırparak, "yarım saatlik süre sınırı! Başlayın!"

Hepimiz hayatımızın en büyük, en iyi kardan adamını yapmaya çalışmakla meşgulüz.

Temel olarak kullanmak üzere dev bir kartopu yuvarlarken, Tuck ilhamla soluk soluğa kalıyor. "Kardan adamımız bir hokey oyuncusu olmalı!" diye fısıldıyor bana. "Sen topları yuvarlamaya devam et, ben evime gidip biraz malzeme alacağım."

Hudson, kampüsten hızla uzaklaşan Tuck'a çarpık bir yüz ifadesiyle bakıyor. "Nereye gidiyor bu?" diye bağırıyor bana Summer'la kardan adam yaptıkları yerden.

Omuz silktim, yüzümde alaycı bir ifade vardı. "Ticaret sırrı."

Tuck yarışa geldiğinde üst üste yığılmış m kemmел orantılı    kar k rem var.

sırtında, kollarında göğüs koruyucusu, kask, hokey sopası ve patenleri vardı.

"Hey!" Maddie itiraz ediyor. "Aksesuar kullanmamıza izin verildiğini bilmiyordum!"

Tuck bir kulaktan diğerine sırtıyor. "Yapamayacağımızı hiç söylemedim!"

Tuck'ın göğüs koruyucuyu yerleştirmesi için kardan adamın başını kaldırıyorum. Üstteki kartopunu kask üzerine oturacak şekilde şekillendiriyor, ardından hokey sopasını kardan adama dayıyor ve patenleri tabana itiyor.

Rakiplerimizi incelemek için geride duruyoruz. Hudson ve Summer'ınki oldukça rüküş ve basit. Hudson'ın Summer'ın arkasında durup saçlarını koklarken kollarını beline dolamasından anladığım kadarıyla kardan adamlarını yapmaktan çok öpüşüp flört etmeye zaman harcamışlar. Yeterince adil.

Maddie ve Rhys'inki kesinlikle bir adım yukarıda, ancak bizimkinin donanımından yoksun.

"Peki, sen kazandın," diyor Rhys, dördü birlikte kardan adamımızın yanına giderken.

"Evet!" Tuck bağılıyor. Avucunu havaya kaldırdığında hiç tereddüt etmeden tokat atıyorum ve beni kaldırıp döndürdüğünde, beni hırpalamasına itiraz ediyormuş gibi bile yapmadan zıplayan bir kahkaha atıyorum.

Tuck beni yere bıraktıktan sonra, "Bunu kutlamak için bir kahve içelim," diye teklif ediyor. Kolu hâlâ üzerimde sallanıyor. "Cömert galip olarak ben ısmarlıyorum."

"Teşekkürler," diyor Maddie, "ama ben ve Rhys gidip Lane'i uyandırmaya çalışacağız."

"Biz varız," diyor Summer, bakışlarıyla bizi süzüyor.

Bir adım bile uzaklaşmaya çalışmadan Tuck'ın omzunun kıvrımından bana bakarken beyninde bir sürü analizin döndüğünü biliyorum.

Bu fiziksel dokunuşa direnmem, Tuck'la aramda bir şey yokmuş gibi davranmam gerektiğini de biliyorum ama ona yakın olma isteğime karşı koyacak gücü kendimde bulamıyorum.

Dördümüz açık olup olmadığını görmek için Last Word'e doğru yola çıktığımızda Maddie ve Rhys'i bıraktığımız yerden kıkırdamalar geliyor. Birbirlerine kartopu fırlattıklarını görmek için arkamı döndüm.

Bu kesinlikle göz önünde bulundurulması gereken bir şey gibi görünüyor.

Kampüsün dışına çıktığımızda, iç içe geçmiş binaların korumasından kurtulduğumuzda ani bir esinti sokağı kırbaçlıyor. Tuck beni yanına çekiyor, ben de ona izin veriyorum, başımı göğsünün kenarına yaslayıp sıcaklığını arıyorum.

Bu sıcaklığı aramak zor değil. Sanki vücut ısısı göğsünden sızıyor ve içime yayılıyor. İçime başka şeyler de yayılıyor. Duygular.

Kendimi yakalamama izin vermeyeceğimi söylediğim duygular, en azından bu kadar erken değil.

Ama onunla daha fazla zaman geçirdikçe, Tuck'a karşı bir şeyler hissetmemek için kendimi tutmaya çalışmanın, gökyüzünden büyük, ağır taneler yağarken yerdeki karın birikmesini engellemeye çalışmak gibi olduğunu daha iyi anlıyorum.

S Ertesi gün okul tekrar açıldı. Derslerden sonra, Hudson ve Summer kütüphanedeyken Tuck ve ben kasabadaki en büyük tepeye gidip kızakla kaymaya başladık birlikte aldıkları bir ders için bir proje üzerinde çalışıyorlar.

Tepe kızakçılarla dolup taşıyor. Bembeyaz manzara kızakların, ceketlerin ve küçük çocukların kar kıyafetlerinin renkleriyle bezenmiş.

Tuck ve benim birlikte vakit geçirmemiz için kesinlikle gizli bir yer değil.

Ama aramızda olanları saklamak konusunda kendimi giderek daha az dikkatli buluyorum. Hâlâ bunu kimseye anlatmaya hazır olduğumu sanmıyorum. Summer bile, ki bu beni kötü hissettiriyor, çünkü o benden böyle bir şeyi hiç saklamadı. Ama sadece... biraz daha zamana ihtiyacım var.

Sanki bir gökdelenin ziyaret güvertesindeyim. Kenara yaklaşmadan ve aşağı düşüşün ne kadar uzak olduğuyla yüz yüze gelmeden önce cesaretimi toplamam gerekiyor.

Çünkü kendimi hiç Tuck'la hissettiğim kadar yüksek hissetmemiştim ve tüm arkadaşlarımız bizi öğrendiğinde, bu gerçek olacak-

O kadar gerçek ki, Tuck beni Ryan'ın yaptığı gibi incitirse ne kadar aşığı yuvarlanacağım konusunda kendimi kandıramayacağım.

Ancak birlikte daha fazla zaman geçirdikçe, bu endiše kafamın içinde yüksek sesle bağıran bir uyarıdan, çođu zaman duymazdan gelebildiğim küçük ama yine de sinsi bir fısıltıya dönüştü. Ama her zaman değil.

Kızağın n tarafında, Tuck'ın bacaklarının arasında otururken, sırtımı göğsüne dayamışken, dik yokuştan aşığı kayarken kahkahalarla grlediğini hissetmek beni uuyormuşum gibi hissettiriyor.

Tepenin zirvesinde dururken onu hazırlıksız yakalıyorum ve büyük bir kar yığınının içine itiyorum. Sıçrayıp beni kollarının arasına alıyor, yığının içine fırlatıyor ve kızaklardan kaçarak tepede koşarken bu bir kartopu savaşına dönüşüyor.

Beni yakaladığında, bir patates çuvalı gibi omzuna atıyor. Kızağı kaldırıyor ve ben onun omzuna tünemiş bir şekilde eve yürüyoruz.

Kııma sahiplenici bir tokat atma fırsatını yakaladığında, kimin baktığını umursamıyorum bile.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Summer hâlâ Hudson'la birlikte kütüphanede, değil mi?" "yle olmalı," diye cevap veriyorum.

"Senin yerin o zaman. Ben aım." Sesinde bir törpü var.

"şu anda burada pek fazla yiyeceğimiz yok."

"Merak etme," diyor, o törpü şimdi daha fazla çakıl taşıyla kalınlaşıyor. "Havamda olduğu şeyi bulmakta zorlanacağımı sanmıyorum."

Kalçalarım sıkılıyor, beni taşırken n kolunun yoğun kası kalçalarımın sırtında sıcak bir his uyandırıyor.

"şimdi beni bırakacak mısın?" Kapıma doğru yürürken kıkırdıyorum.

"Hayır," diyor ve kızağı evimin önündeki karın üzerine bırakıyor. Kapının önünde durdu ve

boştaki elini avuç içi yukarı bakacak şekilde arkasına koydu. "Anahtar."

Sert ses tonuyla midem bulanıyor. Hâlâ omzunda sallanırken cebimden anahtarımı çıkarıp ona uzatıyorum. Kapıyı açıp beni içeri taşıdıktan sonra da beni yere bırakmıyor. Ayakkabılarını çıkarıyor ve onun emriyle ben de aynısını yapıyorum, ayakkabılarını önüne bırakıyorum. Mutfığa doğru yürürken onların üzerinden geçiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Sana söyledim," diyor. "Acıktım."

Bu son iki kelime onun sesinde bir hırıltıya dönüşüyor. Eli kalçalarımın arkasına doğru kayıyor ve kıcımı sıkarken içime bir sıcaklık yayılıyor. Mutfığa giriyor ve beni tezgahın üzerine oturtuyor.

"Senin için," diye bitiriyor, mavi gözleri parlıyor.

Ağzını ağızıma bastırıyor, öpücüğü sert ve ısrarcı. Kokusu burnumda dans ediyor, tarçın ve sandal ağacı. Tüm o katmanların altında o kadar fiziksel aktiviteden dolayı terliyor ve beni vahşi yapan ham erkekliğin misk gibi bir alt tonunu ekliyor.

Öne doğru bir adım atıyor ve kendini kalçalarımın arasına itiyor. Kalçalarımı pantolonunun ön kısmına doğru yuvarlayarak onları aralıyorum. Öpüşürken inlerken dudakları titriyor. Elleri bacaklarımın üst kısmını kavriyor, sağ başparmağı kot pantolonumun üzerinden kalça kemiğimin dış hatlarını çiziyor.

Dudaklarını aşağıya doğru sürüklüyor, çenemin dış hatlarına sıcak öpücükler bırakıyor ve sonra onları aşağıya indiriyor. Dudakları boynumun tam da doğru noktasına değdiğinde kalçalarımın arasında keskin bir istek patlaması yaşıyorum ve bulabildiğim tüm sürtünme için çaresizce kalçalarımı ona doğru daha sert eğiyorum.

Geri itiyor. Bacaklarımın arasında onun sert hatlarını hissettiğimde içimde alevler yükseliyor.

Kazağımın fermuarını açıyor ve üzerimden kaydırarak dikkatsizce atıyor. Ellerini arkama doluyor ve bacaklarımın arasına diz çökmeden önce kıcımı tezgâhın kenarına yaklaştırıyor.

Meme uçlarım tişörtümün altında keskin noktalar halinde. İçimde bir beklenti düğümü sıkışıyor, Tuck kotumun beline uzandığında uyluklarımın arasında sıcaklık patlıyor. Düğmemi açıp fermuarımı yavaşça aşağı indirirken parmak eklemlerinin karnıma sürtündüğünü hissediyorum.

Ellerimi onun kalın, dağınık saçlarının arasına soktum.

Gözlerim mikrodalgamızın üzerindeki saate kayınca endişeye kapılıyorum. Düşündüğümünden daha geç olmuştu. "Summer birazdan evde olur," diyorum, ama sesim hâlâ istekle kalınlaşıyor.

Tuck pantolonumu sıkıca tutuyor ve aşağı çekiyor. Kalçalarımı oynatıyorum, böylece oturduğum yerden kıcıma doğru çekebiliyor.

"Bu doğru mu?" diye soruyor, tamamen ilgisiz bir şekilde.

"O olabilir Yürümek içinde ..." Bu kelimeler gönder elektrik çarpıyor içime. Gözlerim ön kapıya kilitleniyor. Tuck'ın yüzü bacaklarımın arasına gömülüyken kapı kolunun dönebileceği bilgisi klitorisimin tahrikle gerilmesine neden oluyor. Tuck, "Sanırım dönebilir," diyerek geri çekiliyor.

pantolonumu bacaklarımdan çekip çıkarıyor. Kalçalarım doğru öpücükler konduruyor, dudaklarının her sıcak baskısı etimde kıvılcımların dans etmesine neden oluyor.

Dilinin ucu külotumu yukarı çekip yarığımı izlediğinde bir nefes çekiyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Benim için çok ıslaksın."

O haklı. Külotum sıırılsıklam. Merkezim onun için sıcak, ıslak bir karmaşa. Tuck üst kalçalarımın etrafını öperken çıldırıyorum, karnım işkence gibi bir beklentiyle dönüp duruyor.

"Lütfen, Tuck," diye yalvarıyorum.

Başparmaklarının pürüzlü pedleri külotumun elastik belini kızdırırken, ağzı uyluklarımın arasında dikkat çekmeye devam ediyor, ama sadece vücudumdaki gerginliği rahatlatacak tek yere değil, daha sıkı kıvrılmasına neden olan yerlere.

"Seni kızdırmak çok kolay," diye geveliyor. "O kadar kolay ki daha az eğlenceli olacağını düşünürsün. Ama azalmadı."

Arzuyla miyavlayarak, merkezimi ona yaklaştırmak için kalçalarımı eğiyorum, biraz temas, biraz sürtünme, içime saplanan ihtiyacın keskin ağrısını hafifletmeyi umuyorum, ama Tuck beni hayal kırıklığına uğratacak kadar geri çekiliyor.

Sonunda külotumu bacaklarımdan aşağı çekmek için geri çekildiğinde içimdeki gerginlik daha da artıyor. Aşağıya bakıp Tuck'ın gözlerindeki takdir parıltısını gördüğümde yanaklarımdaki sıcaklık artıyor, bakışları ıslak açıklığıma sabitleniyor.

Boğazından alçak, gürültülü bir takdir mırıltısı çıkar.

Sonunda ıslak kumaş parçası mutfak zemininde, aramızda diz çöktüğü yerin yanında duruyor ve ben onun için çırılçıplak kalıyorum.

"Siktir, Olivia," diye geveliyor. "Bu amcık çok mükemmel. Tam bir sanat eseri."

Dili üzerimde gezindiğinde bedenim zevkten geriliyor. Ellerim dağınık saçlarına dolanıyor, kendimi sabitlemeye çalışıyorum. Tuck benimle alay ediyor, boş zamanlarında durgunca yalıyor. Memnuniyet hırıltıları, üzerimde dalgalanan zevki artıran bir titreşim ekliyor.

"Daha fazla," diye nefes alıyorum, kalçalarımı sallıyorum, Tuck bana ziyafet çekerken çıplak kığım tezgâha bastırıyor.

Tuck'ın dudakları kıvrımlarıma dalıyor, sularımı yalayıp yutuyor. Karnım sıkı, sıcak bir basınç sarmalına dönüşüyor, genişliyor ve vücuduma yayılıyor. Sırtımın alt kısmı karıncalanıyor, midem göğsüme doğru sıcıyor, bedenim çıldırıyor ve saf mutluluk içime işliyor.

Tuck dilini klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde içimden bir inilti yükseliyor.

Bu onun yavaş davranmayı bırakması için bir işaret.

Tuck beni yutarken, dudakları kıvrımlarımı yalayıp yutarken, dili mükemmel bir güçle sıkı yumrularımın etrafında kıvrılırken mutfak inlemelerim ve çığlıklarım doluyor.

Ayak bileklerimi arkasına kilitliyorum, kalçalarımı yüzünün etrafında kenetliyorum, kirli sakalının hassas tenime yaptığı sert aşınmayı hissediyorum. Parmak uçları dizlerimin

Bacaklarımın arasında memnuniyetle inleyip küfrederken kalçalarımın yumuşaklığı.

Dilinin düz kısmı klitorisimin üzerinden tam doğru açıyla geçtiğinde çözülüyorum. Doruk noktam içimde patlıyor, içimde savruluyor ve uzuvlarımı titretiyor. Gözlerim kenetleniyor, yumruklarım Tuck'ın saçlarında sıkılaşıyor ve ben serbest kalıyorum.

Tuck, orgazmım beni kuruttuktan sonra yaslanabileceğim bir şey vermek için ayağa kalkıyor. Parmak eklemimin arkasıyla çenemi kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırdığında mutluluğun artçı şokları hâlâ üzerimden akıyor.

Dudaklarında kendimi tattığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Dili ağzıma girip kendi dilime doğru kaydığına daha da çok tadıyorum.

Tuck alnını benimkine bastırıyor. Kapüşonlu gözleri uyuşturulmuş gibi bakıyor; dudakları öpüşmemizden dolayı şişmiş ve hâlâ sularıyla parlıyor.

"Başardık," diyor.

"Ha?"

Orantısız bir sırtış gamzelerinden birini patlatıyor. "Summer dönmeden önce bitirdik."

Sığ bir kahkaha attım. "Doğru. Bu iyi bir şey."

"Bizi öğrenmesi için oldukça iyi bir yol olurdu." Nefesim kesildi. "Orası kesin."

"Buna değdi mi?"

"Buna değdi mi?" Tuck'ın, yüzüne gelmekten beynim hala karmakarışıkken bilmece gibi konuşmayı bırakması gerekiyor.

Gözleri çıplak alt tarafıma kayıyor. "Orgazm bu riske değer miydi?"

Gözlerimi deviriyorum ve avucumun içiyle göğsüne vuruyorum. "Sırf egonu tatmin etmek için cevabını bildiğin sorular sormayı bırak."

Tuck kenara çekiliyor, böylece ben de tezgahın inebiliyorum. Tezgâha yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ben giyinirken takdirle bana bakıyor.

"Bu tam bir paradoks," diye söyleniyor. "Daha fazla kıyafet giymen istediğim şeyin tam tersi. Ama seni gerçekten giyinirken görmek çok seksi."

Başımı sallıyorum. Saçmalıyor. "Bu ikilemi bir sonraki felsefe dersinde gündeme getirmen gerekecek."

"Beni kışkırtma. Yapardım."

Kot pantolonumun fermuarını çekip düğmelerini ilikledikten sonra ona doğru dönüyorum. Büyük bir adım atarak aramızdaki boşluğu dolduruyor ve işaret parmağını kemer halkalarımın birinden geçirip beni nazikçe kendine çekiyor.

"Hey, Lockley."

"Öyle mi?" Bana yumuşak bakışları karşısında midem bulanıyor. Bu anla ilgili bir şey, yüzünün bacaklarımın arasında olduğu zamandan daha samimi.

"Bugün harika vakit geçirdim. Sadece bu da değil." Gözlerini beni oturttuğu tezgahın üzerindeki noktaya dikti. "Her şeyiyle."

Göğsümde bir sıcaklık kabarıyor. "Ben de," diye başımı sallıyorum. "Hepsini."

S Benim formamı giyiyor.
Cornell'e karşı evimizde oynadığımız maç için buzda kayarken kalabalığın içinde göğsünde numaram yazılı Olivia'yı gördüğümde Kafa.

Bir anlığına, Koç'un az önce kafamıza kazıdığı bu oyuna ilişkin tüm stratejiyi unutuyorum. Rakibimizin kim olduğunu unutuyorum. Kahretsin, bana şu anda hangi pozisyonda oynadığımı sorsanız, kaleci diye ağızımdan kaçırabilirim.

Tek düşünebildiğim kızımın benim formamı giydiği gerçeği. Göğsünde benim numaram. Sırtında benim lanet ismim.

Gurur ve erkeksi tatmin içimde kükrüyor, göğsüm daha önce hiç hissetmediğim bir şeyle uğulduyor. İçimden yoğun bir his geçiyor, sopamı sıkıca kavrarken parmak uçlarım karıncalanıyor.

Formamın içindeki Olivia'ya bakarken sersemlemiş durumdayım. Cornell oyuncularından biri yanımdan kayarak geçerken kasten bana çarpıp, buzun onların tarafında olduğum için bana ateşli bir bakış fırlatana kadar kendime gelemedim.

Pakı bırakmak için kaymaya başlamadan hemen önce Sebastian'a, pakı kazanırsa bana pas vermesini söylüyorum. Kararlılığım içimi titretiyor ve kalabalığın içinde formamı giyen kız arkadaşım ile birlikte kendimi tam anlamıyla havaya girmiş hissediyorum.

Sebastian pakı kazandı ve bana gönderdi. Bacaklarımı sertçe pompalıyorum ve iki Cornell savunmacısını geçiyorum. Hâlâ kaleden çok uzaktayım ama kaleyi net bir şekilde görebildiğim için tetiği çekip atışı yapıyorum.

Sopamı geriye doğru kaldırıp ileri doğru vuruyorum ve pakı havada süzülerek Cornell'in kalecisinin yanından geçiriyorum.

Kalabalık patlıyor. Maçın ilk dakikasında bir sayı, hem de muhteşem bir sayı. Takım arkadaşlarım etrafımı sarıyor, kutlama için sırtımı ve kaskımı sıvazlıyorlar ama benim gözlerim tek bir yere gidiyor: Olivia.

Keşke oyunun geri kalanında bu şekilde kilitli kaldığımı söyleyebilseydim ama bu yalan olurdu. Diski tuttuğum birkaç an oluyor ama Olivia'yı düşünürken dikkatim dağılıyor ve Cornell oyuncusunun topu çalmasına izin veren özensiz bir hareket yapıyorum.

Ama bazen de onun beni izlediğini ve beni alkışladığını bilmek içimde bir şok dalgası yaratıyor ve beni inanılmaz bir hareket yapmaya ya da beni durdurması gereken bir vücut kontrolünden geçmeye itiyor.

Maç 4-2 galibiyetle bitmeden önce bir gol daha attım. Kara Ayılar, dumanı tüten bir lokomotif gibi doğru ve Dondurulmuş Dört, ve bunlar Cornell piçlerinin bizi durduramayacağı kesin. Biz gidiyor için Kaybedenler Şans Taverna sonrakutlamak için. Duş alıp üstümü değiştirirken düşündüğüm tek şey formamın içindeki Olivia'nın görüntüsü.

hakkında.

Siktir, umarım birkaç dakika sonra onu barda gördüğümde hala takıyordur.

Ya da belki tam tersini ummalıyım. Hâlâ yaptığımız şeyi gizli tutmaya çalışıyoruz. Ve eğer onu o şekilde görürsem

Kendimi kontrol edip edemeyeceğimi gerçekten ama gerçekten bilmiyorum.

Bu soruya cevabım yaklaşık yirmi dakika sonra çocuklar ve ben Loser's'ın kapısından içeri girdiğimizde geldi. Gözlerim barı tarıyor ve sonra onu Summer'la birlikte arka taraftaki her zamanki masalarımızdan birinde görüyorum.

Benden uzaklaşıyor ve ilk fark ettiğim şey sırtında benim adımın yazılı olması.

Nabzım tekliyor. Kıvılcımlar vücudumun her yerinde çatırdıyor, kan dolaşımında ısı tutuşuyor.

Carter bana bir şeyler söylemeye çalışıyor ama ben onu duymuyorum. Olivia'nın sırtındaki McCoy ismine odaklandığımda çevresel görüşüm bulanıklaşıyor, açık kestane rengi saçları omzunun üzerinden öne doğru savrulmuş, böylece bir tutam bile engel olmuyor.

Hiç düşünmeden ileriye doğru adım atıyorum, kalabalık barı iterek geçiyorum ve doğruca Olivia'ya yöneliyorum, bakışlarım onun üzerinde yanıyor.

Ben geldiğimde arkasını dönüyor, ağzı şaşkınlıkla hafifçe aralanıyor. Yumuşak, pembe dilini görebilmem için yeterince ayrılmış o kaygan, kırmızı dudakları görünce göğsüm sıkışıyor.

Bakışlarım onunkilerle buluşmak için yükseliyor. Dudaklarından daha çok sevdiğim bir şey varsa o da gözleri, zengin derinliklerinde altın ve gümüş zerrelerinin dans ettiği kaleydoskopik zümrütler.

"Benim formamı giymişsin," dedim.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Yaptım."

Ellerimin uzanıp kalçalarına inmesine engel olamıyorum. Parmak uçlarımda onun yumuşaklığına kıvrıldığı yerden çıkan ısı dalgaları kollarımdan yukarı fırlıyor ve içimde dalgalanıyor.

Gözler üzerimizde. Summer'ın. Şimdiye kadar masada bize yetişmiş olan tüm takım arkadaşlarımdan.

Bunu gizli tutmamız gerekiyordu. Ama ben sadece insanım. Bu kadar güçlü bir duyguyu saklamam mı gerekiyor? Ben insanım.

Olivia Lockley'nin formamı giydiğini görmenin beni nasıl etkilediğini saklamam mı gerekiyor?

Kavrayışım hala kalçalarının kıvrımına bağlıyken, dirseklerimi bükerek onu hafifçe kendime doğru çekiyorum. O da bana doğru adım atıyor, göğüslerimiz birbirine değiyor.

Tek ihtiyacım olan bu. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve o da beni öpüyor. Öpüşmeyi derinleştirmek için başımı eğip dilimi Olivia'nın dudaklarının kıvrımında gezdirirken kalbim göğsümde çarpıyor. Ağzımın içinde inliyor ve ben de onu içime çekiyorum.

Geri çekiliyorum, kapüşonlu bakışlarım Olivia'nın tepkisini okumak için gözlerini arıyor. Gülümseyerek kırışıklarını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Başını iki yana çevirip şaşkın seyircilerimizi utangaç bir tavırla süzdüğünde gözlerim hâlâ onda.

"Uh. Biz artık bir tür şeyiz," diye açıklıyor, gülümsemesi yükselirken yanakları kızarıyor.

Onu daha da yakınma çekiyorum, göğsümün sert düzlemleri tulumumun içinden onun mükemmel göğüslerine baskı yapıyor. "Öyle bir şey yok."

"Biliyordum!" Summer, Olivia'nın omzunu iterek haykırır. "Sana kızgınım! Ve senin adına mutluyum! Mutluluktan delirdim!" Olivia'yı benden uzaklaştırıyor ve ona sarılıyor, sonra geri çekiliyor ve bir yumrukla tekrar omzuna vuruyor - sanırım bu duygularının kızgın kısmını ifade etmek için.

Olivia'nın bizimle halka açılma konusunda rahat olmasının ne anlama geldiğini biliyorum. Bu, onu incitemeyecek kadar çok önemsemişimi bildiği, sonunda gerçekten bildiği anlamına geliyor.

Olivia'yı öpmek iyi hissettirdi. Onu formamın içinde görmek iyi hissettirdi. Ama onun bunu bildiğini bilmek?

Hiçbir şey daha iyi hissettiremez.

S Ummer, Tuck'la beni öğrendiğinden beri bana sitem dolu bakışlar atıyor.

Gerçi çoğu zaman gülümsüyor ama y i n e de içine biraz sitem katmak için elinden geleni yapıyor.

Okul ödevlerini yetiştirmek için Last Word'de otururken bana bir tane daha fırlatıyor.

"Bana söylemediğine inanamıyorum," diye homurdanıyor. Omuz silktim. "Artık biliyorsun." Bu noktada sadece birbirimize takılıyoruz.

"Ben, senin en iyi arkadaşın, herkesle aynı anda öğrendim." Bu utanç verici gerçek karşısında başını sallar.

"İhanete uğramış hissediyorum, Olivia. Benden başka ne saklıyorsun?" "Gizlice küçük ama zengin bir ailenin prensesi olmam dışında.

Avrupa ülkesi mi? Pek değil."

"Beni gerçekten rahatsız eden ne biliyor musun? Tuck bu sırrı benden önce biliyordu! Eskiden nefret ettiğin biri nasıl en iyi arkadaşından önce bilebilir?"

Bu bana öyle bir kahkaha attırdı ki ellerimi klavyemden çekip kollarımı göğsüme doladım.

"Sır Tuck'la ilgiliydi, Summer. Beni becerdiğini bilmemesi mümkün değildi."

Sert bir homurtuyla başını başka yöne çeviriyor. "Hâlâ." Dikkatimi tekrar yazdığım makaleye odaklamaya çalıştığımda gözlerimin kenarlarında hâlâ kahkaha yaşları var. vurmak.

Salsa yerden kucağıma atlarken mırıldanıyor. Bugün Cindy, Kedini Kahveye Getir Günü adını verdiği yıllık bir gelenek olmasını umduğu bir şeyi deniyor. Kahve dükkânı müşterilerini kedilerini getirmeye davet ederek Last Word'ü bir günlük bir kedi kafesine dönüştürüyor.

Her yerde sevimli kediler var ve tonlarca insan sadece bakmak ve fotoğraf çekmek için burada. Salsa'nın diğer kedilerle çok fazla etkileşim deneyimi olmadı ama şimdiye kadar çok tatlıydı. Yine de, kucağımda kıvrılma şekline bakılırsa, sanırım kedi sosyalleşmesine doydum.

"Aman Tanrım, ne kadar sevimli!" Cindy'nin gür sesi, en muhteşem turuncu Tekir kedinin yanından geçerken haykırıyor. Masamızın önünden geçip bizi fark ettiğinde neşeli bir melodi tutturmuş ıslık çalıyor. "Oh, merhaba canlarım! Emma size nasıl davranıyor?"

"Harika!" Summer kaşlarını oynatmadan önce cevap veriyor ve devam ediyor, "Peki seni böyle bir ruh haline sokacak kadar iyi davranan şey nedir? Parlıyorsun."

Cindy biraz kızarır, utangaçlığın tanımını pek bilmeyen bir kadından alışıldık bir tepki değildir. "Oh, ben mi? Parlıyor musun?"

"Sanırım o avukatla işler iyi gidiyor?" Summer imalı bir şekilde şöyle der.

Ama bu sadece Cindy'nin kaşlarını çatmasına neden oldu. "Avukat mı? Oh, Ed'i mi kastediyorsun?" Sanki gözünün önündeki bir sivrisineği kovuyormuş gibi onun adını küçümseyerek söyler. "Oh, artık Ed'le görüşmüyorum."

Sonra Tuck'ın bir süre önce Hudson'la birlikte Kazu'nun restoranında yaptıkları konuşmadan bahsettiğini hatırlıyorum.

"Acaba son zamanlarda biri sana özellikle iyi bir kitap mı verdi de keyfin yerinde?" diyorum sinsice.

Yanaklarına yine o renk yayılıyor. "Olabilir," diye cıvıldıyor nazlı bir sesle, sonra etrafta dolaşmaya devam ediyor, kedilerle ilgileniyor.

Telefonum çalıyor ve bir Instagram bildirimi olduğunu görüyorum. Boğazımda bir gerginlik düğümü oluşuyor.

Geçen gün Ryan farklı bir Instagram hesabından benimle tekrar iletişime geçmeye çalıştı. Sırf onu engellememi aşmak için bir brülör yaptı ki bu ürpertici ve itici.

Sadece bu da değil, Tuck'la birlikte koyduğum ilk fotoğrafa bile bir yorum bıraktı.

Gözlerini deviren bir emoji den başka bir şey değildi. Bu, bana ikinci kez mesaj atmak için kullanmaya çalıştığı hesabı engellediğim günün ertesiydi. Tuck fark etti ve resmimize kaba bir emoji bırakan tuhaf adamın kim olduğunu sordu. Omuz silktim ve ona hiçbir fikrim olmadığını söyledim.

İhtiyacım olan son şey Tuck'ın Ryan hakkında bir daha asla görmek ya da bir şey yapmak istemediğim boktan bir eski sevgilim olduğu gerçeği dışında bir şey bilmesi.

Özellikle de Ryan'la gelecek hafta hokey sahasının karşı taraflarında olacakları için. Bir değil, iki kez.

Brumehill Black Bears'ın Ryan'ın Withermore Üniversitesi Falcons takımıyla arka arkaya iki gece karşılaşacak olması benim şansım. Ryan'ın takımı Cuma ve Cumartesi gecesi üst üste iki maç için Cedar Shade'de olacak.

Ryan'ın Instagram'ımı takip ettiğini bildiğimden -ve Tuck'la benim bir fotoğrafımıza pislik gibi bir yorum yaptığından- Tuck'ın kim olduğunu bildiğini biliyorum. Ama umarım, Tuck Ryan'ın kim olduğunu bilmiyorsa, aralarında herhangi bir sorun çıkmadan oyunu atlatabilirler.

Tuck ve Ryan'ın bunu paylaşma düşüncesi içimi uğursuz bir hisle dolduruyor.

Yine de bu düşünceden sıyrılıyorum. Muhtemelen boşuna endişeleniyorum. Eminim her şey yoluna girecektir.

"C Hepsini kazanamazsın," diye iç geçirdim. 2-3'lük bir maçtan sonra soyunma odasına yığıldık. New York'ta deplasmanda kaybettik. Biz neredeyse en kötü oyunumuzu oynadık ve rakibimiz de neredeyse en iyi oyununu oynadı. Hey, olur böyle şeyler.

Hudson pedlerini çıkarırken inliyor. "O son şutun geçmesine izin verdiğime inanamıyorum. En azından beraberliği koruyabilir ve uzatmalarda kazanma şansı yakalayabilirdik."

"Kendini hırpalama," diyor Lane. "Merkezlerini kapatma işini tamamen batırdım."

"Kanat oyuncularını beni çalımladı ve bomboş kaldı," diye devam ediyor Rhys.

Jamie hüznle iç çekerek yanından geçiyor. "Kazanmak kadar kaybetmek de bir ekip işidir Hudson. Ben de elimden gelenin en iyisini yapmadım."

Hudson hayal kırıklığı yaratan bir performans için kendini hırpalamama konusunda çok daha iyi hale geldi, ancak bu hala tam olarak kurtulamadığı bir alışkanlık.

Carter dolabına yaslanarak, "Bakın çocuklar, Koç bütün hafta boyunca bu maçta yanlış yaptığımız her şeyi yüzümüze vuracak," diyor. "Bunu yapmak için bir neden yok."

kendimizi onun programının önünde tutuyoruz. Düşünmemiz gereken çok daha önemli bir konu var."

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bir dövüşte alt edebileceğini düşündüğün en büyük hayvan hangisidir?"

Carter'ın sorusu karanlık bir odada bir ampulün yanması gibi. Bütün çocuklar canlanıyor, beyinleri soru üzerinde kafa yoruyor.

Rhys'in yüzü düşüncelerle gerilir. "Bir timsahla başa çıkabileceğimi düşündüğümü söylersem hayal mi kurmuş olurum?"

"Evet," diye cevaplıyor Lane hiç vakit kaybetmeden.

"İnsanlar timsah güreşi yapıyor, değil mi? O kadar da zor."

"Peki ya zürafa?" Düşünüyorum. "Sanırım bir zürafa alabilirim. Eğer mecbur kalırsam. O kadar sevimliler ki istemezdim. Ama kötü tavırlı bir zürafa bana başka seçenek bırakmazsa."

"Şaka mı yapıyorsun?" Hudson karşı çıkıyor. "Nasıl? Sadece dizlerini yumruklayarak mı? Seni gelecek haftaya kadar tekmeler."

"Zürafalar yavaştır, değil mi? Etrafta koşup onu yoracağım.

Sonra, kafasını indirdiğinde, atışımı yapardım."

"Zürafaların yavaş olduğunu sanmıyorum," diyor Jamie. "Bunu nereden çıkardığını bilmiyorum."

Konuşma Rhys'in bir timsahla başa çıkma şansına döndüğünde Hudson beni kenara çekti.

"Yani," diyor, yavaşça başını sallıyor, bakışlarıyla beni ölçüp biçiyor. "Sen ve Olivia."

Onun adını duymak bile yüzümde kocaman, dişlek bir gülümseme yaratmaya yetiyor. "Evet. Ben ve Olivia."

Kahretsin, Olivia'nın adını duymak beni gülümsetmeye yetiyorsa, ben ve Olivia demenin bana ne yaptığını açıklayacak kelimelerim yok. Göğsüm ılık bir yaz sabahında daldan uçan bir kuşun kanatları gibi çırpınıyor. Lanet bir rüya gibi geliyor.

"Ona iyi davransan iyi edersin, Tuck." Sesinde bir uyarı var. "Arkadaşımın bana zarar vermesini istemiyorum."

kız arkadaşının arkadaşı ve her şeyi berbat ediyor."

Birinin Olivia'ya zarar vereceğini düşünmesi fikri midemi bulandırıyor. "Yapmazdım. Bunu bilmiyor musun? Onun için deli oluyorum."

Gözleri bir yukarı bir aşağı süzülüyor. "Evet. Biliyorum. Yapacağını sanmıyorum. Ama söylemek zorundaydım. Ondan hoşlanıyorum. İyi bir kız ve kedime de iyi davranıyor. Bu yüzden ona iyi davranman gerektiğini bilmeni istedim."

Hudson çok yumuşaktır, bu yüzden bu küçük uyarı konuşmasını ona karşı kullanamam.

"Ona ne kadar iyi davrandığımı sana göstermek için harika bir fikrim var," diyorum, içimde bir heyecan kıvılcımı hissederek.

Hudson başını şüpheyile eğiyor, gözleri kısılıyor. "Lütfen bana aklında tuhaf bir cinsel şey olmadığını söyle."

Bir kahkaha atarak başımı geriye atıyorum. "Hayır. Daha da iyisi.

Çifte randevu."

Hudson'ın yüzünde belirgin bir şekilde heyecansız bir ifade belirir. "Çifte randevu." Kelimeleri çiğner gibi söylüyor ve tadını beğenmiyor.

"Sadece çifte randevu değil. Karaoke çifte randevusu."

Hudson'ın yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Tuck, karaoke sahnesinde ölü bulunmamın mümkün olmadığını biliyorsun."

Tuck ve Hudson şimdiye kadar duyduğum en kötü karaoke düetini yapıyorlar.

Asıl büyüleyici olan, her ikisinin de çok farklı nedenlerle berbat şarkıcılar olmaları.

Hudson'ın aslında iyi bir şarkı söyleme sesi var. Ya da en azından, tüm gözler üzerindeyken şarkı söyleme konusunda bu kadar gönülsüz ve bilinçsiz olmasaydı, söyleyebilirdi. Doğru söylüyor ama zamanlaması çok kötü.

Öte yandan Tuck, bir melodiyi taşıyamaz. Çakıllı güneyli ağzıyla konuşurken sesi baldan tatlı olabilir ama şarkı söylerken sesi umutsuzca akortsuzdur. Öte yandan, tamamen coşkulu ve zamanlaması mükemmel.

Eğer her ikisinin de güçlü yönlerini bir şekilde birleştirebilirseniz, oldukça iyi bir şarkıcı elde edersiniz. Ama aslında olan şey, kusurlarının birbirlerinin kusurlarını artırması. Sonuç hiç hoş değil.

Ama en azından histerik. Summer ve ben birbirimize yaslanmış, kahkahalarımızı tutma savaşını fena halde kaybediyoruz. Bu sadece Tuck'ın rolüne daha çok girmesini sağlıyor,

daha enerjik şarkı söylerken, Hudson'ınki daha da yapmacık ve temposuz.

Sonunda sahneden indiklerinde Hudson Summer'a, "Bir daha beni buna ikna etmene asla izin vermeyeceğim," diye homurdanıyor.

Bardaki kalabalık onları gürültülü bir şekilde alkışlıyor, ama bu gerçekten de bir stand-up komedyenine komik bir setten sonra vereceğiniz türden bir alkış.

"Şimdi böyle söylüyorsun," diyor Tuck ona, "ama tadına baktıktan sonra mikrofonun cazibesine karşı koyamayacağını biliyorsun. Aklım söyleyeceğimiz bir sonraki düetler için fikirlerle dolup taşıyor."

Hudson cevap vermek yerine birasından büyük bir yudum almayı tercih eder.

Tuck sahneye çıkan her kişi veya grup için bir hype man gibi davranıyor, onlar için yüksek sesle tezahürat yapıyor ve şarkıları bittikten sonra deli gibi alkışlıyor. O kadar bulaşıcı ve pozitif bir enerjisi var ki, eskiden onun bir pislik olduğunu düşündüğüme inanmak zor.

Ancak geçmişinizdeki kötü deneyimler size bunu yapar. Olayları, insanları veya potansiyel ilişkileri gerçekte oldukları gibi görmenizi engellerler; bunun yerine, onlarla sizi inciten şeyler arasında benzerlikler ve benzetmeler aramaya devam edersiniz.

"Bir şarkı daha!" Tuck son birasını da bitirdikten sonra haykırıyor. Takım bu hafta antrenmanlardan başını kaldıramıyor, o yüzden Hudson'la birlikte bu gece sadece birer bira içmekle yetinecekler.

"Hudson'a bunu bir daha yaşatma, Tuck," diyorum.

Bana bakarken Tuck'ın gözlerinde muzip bir parıltı dans ediyor. "Oh, merak etme. Endişelenmiyorum."

Ne olduğunu anlayamadan Tuck beni de sahneye çekti. Bize bakan kalabalığı görünce midem bulanıyor.

Bu çok komik. Sahnede, on katı ya da daha fazla insan bana bakarken asla sinir sorunu yaşamıyorum. Mesele şu ki, sahnedeysen kendimi

Kendimi. Oynadığım karakter gibi hissediyorum. Yani tüm o insanlar bana bakmıyor. Bana tepki vermiyorlar. Beni yargılamıyorlar. Sadece rolümü.

Tuck, The Click Five'ın Just The Girl şarkısını söylüyor. Her zamanki gibi, ilk sözlerden itibaren kendini yüzde yüz şarkıya kaptırıyor ve sanki buradaki herkes onu görmek için bin dolarlık bilet almış gibi bir performans sergiliyor.

Hâlâ tamamen akortsuz ama bu konuda çok hevesli. Kalabalık da ona tezahürat yapıyor.

Kendisiyle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kıza aşık olan bir adam hakkında şarkı söylerken, gözlerinde bilmiş bir parıltıyla bana bakıyor ve şarkı sözlerini takip ederken gülümsemem ve kızarmamam imkansız hale geliyor.

Bitirdiğimizde küçük seyircimiz alkışlarla patlıyor. Tuck beni hemen kollarına alıyor, kaldırıyor ve kendi etrafında döndürüyor. Hızlı ve sıkı dönüşü başımı döndürürken ayaklarımı tekmeliyorum, barın geri kalanından gelen yuhalama ve ıslık seslerine gülüyorum.

Dördümüz eve doğru yürürken Tuck hala şarkıyı söylüyor, kolunu sahiplenici bir şekilde omuzlarıma doluyor ve beni yan tarafının sert ama rahat sıcaklığına çekiyor.

Tuck çenemle kulağım arasındaki yumuşak, hassas bölgeye bir öpücük kondurduğunda kıvılcımlar üzerime saçılıyor.

"Geceyi benim evimde geçirmeye ne dersin?" diye fısıldadığında bu kıvılcımlar daha da sıcak ve elektrikli hale gelir.

M Odama gittiğimizde dudakların Olivia'ninkilere çarpıyor. Onu doyumsuzca öperim. Dudaklarını nazikçe okşayarak açmıyorum, çekip çıkarıyorum ve Dakikadan dakikaya ilerliyor; hemen derin uca atlıyorum, dilim onunkiyle girdap yapıyor, iki elim kıcının yuvarlak elmalarını kavırıyor, parmak uçlarım yumuşak, sıcak eti yoğuruyor.

Olivia kalçalarını eğiyor, ortasını zaten taş gibi sert olan ve kotumun arkasında zonklayan sikimin dış hatlarına bastırıyor. Ağzının içine doğru inlediğimde, alt dudaklarımı dişlerinin arasına alıp ısırıyor.

Acının verdiği heyecanla homurdanıyorum. Kıcını sıkıca kavırıyorum, parmak uçlarım yumuşaklığını sertçe deliyor. Birkaç dakika içinde onu eğip elbisesini kaldırdığımda, yanaklarını dağlayan on beyaz iz görmek istiyorum.

Kokusu duyularıma doluyor. Barda sadece bir içki içmiş olmamıza rağmen, saçlarının çiçeksi kokusu, vücut yıkamasından gelen narenciye notalarıyla karışarak kan dolaşımda herhangi bir alkolden daha güçlü bir sarhoşluk dalgasını ateşliyor.

Elimi kışından bacağına doğru kaydırıyorum, seksi küçük siyah elbisesinin eteklerine doğru sürünüyorum. Avucum sıcak tenini tırmıklarken kıvılcımlar dans ediyor, ta ki başparmağımla külotunun dış hatlarını sıyrana kadar.

Ağzımın içinde inliyor. Bu muhtaç bir ses ve tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Elimi külotunun altından geçiriyorum. Dudaklarına karşı inliyorum, parmak eklemimi yarığına doğru sürüklerken onun mutlu sıcaklığını, uyarılmışlığının ıslaklığını hissediyorum.

"Tuck." Adımı inliyor. Kalçalarını elimin baskısına doğru savururken dilini emiyorum.

Orta parmağımla onun açıklığına sokuyorum. O kadar ıslak ki parmağım içine girerken sularının sesini duyabiliyorum. Kasları parmağımın etrafında kenetleniyor ve uyarılmışlık hissi içimi acımasızca parçalıyor.

Parmağımla onu becerirken, diğer elimle mükemmel, dik memelerini avuçluyorum. Başını zevkle geriye atıyor ve ben de çenesinin kenarından, kulağının altından, pürüzsüz ve zarif boynundan aşağıya doğru öpücükler bırakıyorum.

Olivia kemerimi hızla çözüyor ve dizlerinin üzerine çöküp pantolonumu ve iç çamaşırımı aynı anda bacaklarımdan aşağı çekerken elimi merkezinden çekiyorum. Ayakkabılarımı çıkarırken ayak bileklerimin etrafında toplanıyor.

Sikim havada zonklıyor. Olivia elini tabanın etrafına sardığında boğazımdan bir lanet çıkıyor. Hafif nemli ellerinin sıcak yumuşaklığı, temas ettiği yerden yayılan elektrik şoklarını vücuduma gönderiyor. Sinir uçlarının sınırına gelene kadar elini shaftımın üzerinde kaydırıyor.

Başparmağının ucuyla başımın ucunu sıyrıyor ve içime zevk fırtınası gönderiyor. Başparmağını ağzına götürerek ön sperm damlasını yalıyor.

Bacaklarımla arasındaki ağrı lanet bir çekiç gibi vuruyor.

Olivia dolgun, ıslak dudaklarını pembe mantar kafamın etrafına sarıyor ve ben lanet olası yıldızları görüyorum. Vücudumdaki her kas

sıkıca kıvrıyor. Dilinin düz kısmını şişmiş başımın üzerinde kaydırırken inliyor ve lanetliyorum, içimdeki en yoğun his gevşiyor.

Nazikçe emiyor, dudaklarını uzunluğumda yukarı ve aşağı kaydırıyor. Siktir, o kadar iyi hissettiriyor ki bayılabilirim. Dudakları, ağzı, dili, hala sikimin dibine sarılmış olan eli, kalp atışlarımla birlikte zonkluyor, her şey başka bir dünyaya ait.

Dilinin ucu sikimin açıklığına değdiğinde, taşaklarımdaki basınç patlamama az kaldığını söylüyor.

İşte o zaman onu durdurmam gerektiğini anladım.

Henüz bitirmeye hazır değilim, kendimi iliklerine kadar içine gömmeden, kalçalarım beline kadar çekilmiş o küçük siyah elbiseyle kıcına çarpmadan olmaz.

Kalçalarımı geri çekiyorum, omuzlarını kavıyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Pantolonumu ayak bileklerimden tekmeliyorum, onu yatağıma götürüyorum ve etrafında döndürerek yatağın üzerine eğiyorum. Elbisesini kalçalarının üzerinden yukarı doğru iterken nefes nefese kalıyor ve kıkırdıyor.

"Siktir, bebeğim," diye törpüledim. "Seni böyle görmenin beni ne hale getirdiğine dair hiçbir fikrin yok." Kıcı mükemmel bir kalp şeklinde ve parmak uçlarımda üzerinde bıraktığı on baskı izini gördüğümde kanım yoğunlaşıyor.

"İçimde bana göstereceğine dair bir his var," diyor, sesi ihtiyaçtan bu kadar kalınken olabildiğince nazlı.

Sırılsıklam külotunu bacaklarından aşağı indirip omuzlarımda üzerine atıyorum. Yüzümü arkadan ıslak amına sokmaktan kendimi alamıyorum, dilimi kıvrımlarının üzerinde gezdirerek sularını içiyorum.

"Çok tatlısın amına koyayım," diye homurdanıyorum ona bakarken.

Kıcı yüzümde kıvranıyor ve ben buna bayılıyorum. Daha önce parmağımla doldurulduğu için hâlâ gergin. Çıkardığı nefesli seslerden boşalmak üzere olduğunu anlayabiliyorum, o yüzden geri çekiliyorum.

Orgazm onu yuvarladığında ve amını sıkıştırdığında, sikimin etrafında kenetlenmesini istiyorum.

Bir prezervatif alıyorum ve boyumdan aşağı yuvarlıyorum.

İçine girdiğimde mutluluk etrafımı sarıyor. "Kahretsin," diye inliyorum, sikim onun sıcaklığına daldığında gözlerim dönüyor, kasları bedenimin etrafında kenetleniyor.

Kalçalarım onun kıkına çarparken, bir itme çılgınlığı içinde kayboluyorum. Kaba, sert iniltilerimiz tenimizin ritmik tokatlarına ve ıslaklığına soktuğum sıvı sesine karışıyor.

Omurgamın dibindeki baskı düğümü şişip yoğunlaşırken vücudunun daha da sıkılaştığını hissedebiliyorum. Birlikte doruğa ulaşıyoruz, prezervatifi salgımla doldururken amının duvarları uzunluğumda dalgalanıyor.

Prezervatifi attıktan sonra yatağıma uzandım ve onu kendime çektim. Üzerimde hâlâ tişörtüm var, belden aşağısı çıplak. Olivia elbisesini kalçalarının üzerinden geri çekmiş, ama altına külot giymemiş olması, dakikalar önce yaşadığım tamamen boşaltıcı orgazma rağmen sikimin biraz seğirmesine neden oluyor.

Kelimelerin boğazımda düğümlendiğini hissediyorum. Olivia hakkında hissettiklerimi ifade etmek için söylemek istediğim kelimeler. Ona nasıl aşık olduğumu.

Ama bunların henüz duymaya hazır olmadığı kelimeler olduğunu biliyorum.

Bunun yerine, yanağını göğsümün üzerine koyarken başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

Umarım yakında ona söylemek istediğim şeyi duymaya hazır olur. Hazır olduğunda, sanırım bileceğim.

Ve bunu yaptığında, söylemesi bu kadar kolay olacak kadar önemli bir şey olacağını hiç sanmıyorum.

TRyan Wentz dangalağı bütün maç boyunca kıcımın dibindeydi.

Hakemler neye bakıyor bilmiyorum. Bu adam bana geç vuruyor, patenlerime çelme takmaya çalışıyor, çok pis oynuyor.

Hakemlerden hiçbir tepki gelmeyince, maç sırasında genellikle soğukkanlı olan Koç Torres, ihmalkâr hakemlere kanlı cinayet diye bağıyor.

Vardiya değişimi için bankın üzerine atladım. Kiran yerimi aldı, ben de Jamie'nin yanına çöktüm.

"Bu adamın derdi ne?" diye sorar birinci sınıf öğrencisi.

Başımı sallıyorum, hem kirli oyuncuya hem de boktan hakemlere duyduğum öfkenin beni daha da derinden ısırmasına izin vermemeye çalışıyorum. Faul almak zaten yeterince kötü, bir de bunun odaklanmamı etkilemesini istemiyorum. Sadece orada yapmam gereken şeye konsantre olmam gerekiyor.

"Beni aşar," diyorum. Went'in az önce benim yaptığının aynısını yaptığını, yedek kulübesinde biraz dinlenmek için bir takım arkadaşıyla yer değiştirdiğini izliyorum.

Sanırım sadece benimle uğraşabildiği zaman oyunda olmak istiyor.

Yedek kulübesindeki oyuncular ayağa kalkarken, şu anda buzdaki en taze bacaklara sahip olan Kiran, Withermore Falcons defans oyuncularını geçip bir gol atıyor ve bizi 2-1 öne geçiriyor.

Dakikalar sonra, Falcons bizi geri aldı. Koç tüm ilk hat oyuncularına buza geri dönmelerini işaret ediyor. Bıçaklarım pistin pürüzsüz yüzeyiyle buluştuktan birkaç dakika sonra Ryan Wentz de zıplayarak geri dönüyor.

Oyun gergin ve çekişmeli, her iki takım da mevcut beraberlikten tek gollü avantajla çıkmaya hevesli. Kendimi Falcons kalesinin arkasında Wentz ile pak için bir mücadelenin içinde buluyorum. Pak için verdiğimiz mücadeleye odaklanmıştım ki konsantrasyonumu darmadağın eden bir şey söyledi.

"Yarım yamalak saniyelerim hoşuna mı gidiyor McCoy?"

Sözleri göğsüme saplanıyor. Boğazımda asit yükseliyor. Konsantrasyonumu, parke zemine çarpan bir bardak gibi paramparça etmeye yetiyor. Avantajı ele geçirmesi ve pakı kazanması için odaklanmamı kaybettiğim bir an yetiyor.

Kalemize doğru kayarken ona yetişmek için bacaklarımı pompalarken pakı geri almaktan başka bir şeye konsantre olmamalıyım. Ama başım düşüncelerle dönüyor.

Ryan Wentz. Ryan Wentz. Ryan ismini Olivia'dan, hatta Summer ya da Hudson'dan duydum mu hiç?

Olivia'nın eskiden bir hokey oyuncusuyla çıktığını biliyorum. Bu bariz düşünce beni yakaladığında öfke boğazımı tıkıyor.

Olivia'yı inciten pislik bu mu? Dünyanın en zeki, en yetenekli, en tatlı, en güzel kızına sahip olan ve ona kendi duygularından korkmayı öğreten adam mı?

Ve o pislik yığını ona yarım yamalak saniyeler demeye cüret mi etti?

Kanımda öfke kaynıyor.

Ama belki de durum böyle değildir. Hokeyde her türlü belden aşağı konuşma olur. Bazen insanlar rastgele şeyler söyler, şans eseri rakiplerini oyundan düşürecek bir sinire dokunmayı umarlar.

Eğer Wentz'in yaptığı buysa, başarılı olduğunu inkar edemem.

Ryan Wentz'in suratına, burnu gözlerinin üstüne çıkana kadar yumruk atma düşüncelerini kafamdan uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Bu maça odaklanmalıyım. Frozen Four'a çok az kaldı ve geçen hafta sonundan sonra bir mağlubiyet daha almak istemediğimiz kesin.

Lane pakı geri kazanmayı başardı ve bana pas verdi. Elbette, birkaç dakika sonra Wentz üzerime geldi, pak için tekrar mücadele ederken beni kesici tahtalara doğru bastırdı.

En son bu pozisyonda olduğumuzda neler olduğunu düşünmemek için kendimi zorluyorum. Kendimi pak için savaşı kazanmaktan ve onu kalelerine götürmekten başka bir şey düşünmemeye zorluyorum.

Ama sonra görmezden gelemeyeceğim bir şey söyledi.

"Olivia'nın numarası hâlâ bende var. Maçtan sonra ona otel numaramı mesaj atabilirim. Ondan sıkıldığımı ve yıllar önce takas ettiğimi biliyorum ama muhtemelen kolay bir seks için hâlâ iyidir."

Hokey sopam daha buza değmeden yumruğum suratına çarptı.

Kırmızı görüyorum. Gerçekten. Hep bunun sadece bir deyim olduğunu düşünürdüm ama şu anda bembeyaz buz kan kırmızısı görünüyor.

Çılgına dönmüştüm, Ryan'a yumruk ve kroşe atıyordum, o da örtbas etmeye çalışıyordu. Birkaç doğrudan vuruş yapıyorum. Parmak eklemlerimin yüzüne çarpması, içimi yakıp kavuran öfkeyi dindiren tek şey oluyor.

Takım arkadaşları benimkilerden önce bize ulaşıyor. Ben de darbe aldığımı söyleyebilirim. Biri kaskımı çıkardı ve yumruklar kafama, yanağıma, omuzlarıma çarpıyor. İnsanlar beni çekiştiriyor.

Umurumda değil.

Kalp atışlarımın ve kulaklarımdaki kan akışının gürültüsünden hiçbir şey duyamıyorum.

Adrenalinin ilk tsunamisi azalırken, sesler çılgınlığını delip geçmeye başlıyor. Hakemlerin keskin düdüğü. Kalabalığın ezici kükremesi. Takımımın ve Falcons'ın bağırışları beni tutmak ve Ryan'ı uzaklaştırmak için itişip kakışıyor.

Ryan'a ulaşamayacağımı anlayınca kollarımı sallamayı bırakıyorum. Kendimi bir nebze olsun kontrol edebiliyorum ama öfkem dinmiyor. Aksine, Günah Kutusu'ndaki yerime oturduğumda daha da keskinleşiyor ve odaklanıyor.

Maçı bile izlemiyorum. Tek düşünebildiğim onun sözleri. Olivia hakkında söyledikleri. Gözlerindeki kötü bakış. Dudaklarındaki neşeli, kötü niyetli eğim.

Umarım o dudakları yarmışşımdır.

Bir parçam, takımımın sıralarında karşımda otururken ona bir göz atmak istiyor. Gerçek bir hasar verip vermediğimi görmek. Ama başka bir yanımda onu şu anda görüş alanıma alırsam, daha fazla atış yapmak için bu barikatın üzerinden atlamaya karşı koyamayabileceğimi biliyor.

Büyük bir penaltıyla, oyunun geri kalanı için dışarıdayım. Sonunda 2-3 kaybediyoruz.

Kendimi kötü hissetmeliyim. Takımımı hayal kırıklığına uğrattım ve bana buzda ihtiyaçları varken kendimi ceza kutusuna kilitledim.

Ama kendimi kötü hissedemem. Eğer her şeyi baştan yapabilseydim, yine de her bir yumruğu atardım. Değiştireceğim tek şey, onları daha isabetli yapmak isterdim. Keşke burnunun tam üzerine düz bir yumruk atsaydım ve sefil hayatının geri kalanında burnunu yamuk yapsaydım.

"Bu da neydi böyle?" Soyunma odasında formamı çıkarırken Lane bana sordu.

Wentz'in sözleri hafızamda yankılanırken burnumun direği sızlıyor. "Olivia hakkında bir şey söyledi. Söylememesi gereken bir şey."

"Olivia?" Hudson bana doğru adım atıyor, sesi korumacı bir tonda. "Olivia'yı nereden tanıyor?"

Ona bakıyorum, kaşlarım düşük, kelimeleri dudaklarımda toplayamıyorum bile.

"Kahretsin," Hudson'ın gözlerinde bir farkındalık belirir. "O mu ...?"

"Eski sevgilisi," diye tükürdüm, bu kelimenin dudaklarımdaki tadından nefret ederek. "Ona bok gibi davranan kişi. Ve o ..." Cümlemi bitirmedim. Çenem öfkeyle sıkıştı. Ama kendimi Wentz'in bana orada söylediklerini tekrarlamaya zorluyorum.

Sebastian omzumu sıkıyor. "O zaman keşke ben de birkaç yumruk atsaydım. Bu geceki mağlubiyetin canı cehenneme. Nasıl olsa playofflardayız. O pislik bunu hak etti."

Tüm takım arkadaşlarım aynı fikirde mırıldanıyor. Hâlâ öfkeyle kaynıyor olsam da, onların desteği ve Olivia'yı önemsedikleri gerçeği, güneş yanığının üzerindeki yatıştırıcı bir losyon gibi.

Rhys telefonuna bakarak, "Ne oluyor lan?" diye homurdanır. "Ne?" Lane sorar.

Ekranına bakmak için etrafına toplandığımızda Rhys tiksintiyle başını sallıyor.

"Brumehill'den biri bana bu Tweet'i gönderdi," diyor.

Withermore'un santrforundan gelen bir Tweet. Gülen bir emoji'nin ardından şu mesaj yer alıyor: Bizim Ryan'ın McCoy için duymak istemediği bazı gerçek sözleri vardı.

Withermore ekibindeki herkes tarafından çoktan beğenildi ve yeniden tweetlendi.

Öfke içimde öyle kabarıyor ki neredeyse taşacak. Sağ kolumun kaslarını sıkarak kendime yaklaşıtıyorum ve elimi yumruk yapıp duvara çarpma içgüdümü yenmeye çalışıyorum.

Rhys, "Bu piçler yarın alacaklar," diyor.

Koç soyunma odasına girdi ve maçı kaybetmemize neden olduğum için beni yerden yere vurmaya hazırđı. Ama ocuklar benim adıma konuşup ona o Tweet'i göstermek de dahil olmak üzere neler olduğunu açıklayınca fikrini değiştirdi.

"Oyuncularının davranışları hakkında kolarıyla konuşmaya giderdim," diyor Koç Torres. "Ama Mike Galvin de zamanında kirli bir oyuncuydu. Eminim onlara psikolojik bir üstünlük sağlayacağını düşünüyorsa bu saçmalığı onaylıyordur."

Çocuklar Withermore ekibine karşı tiksinti ve öfke içinde mırıldanmaya devam eder.

"Bir şey var çocuklar," diyor Koç. "Bu yaptıklarının yanlarına kâr kalmasını istemediğinizi anlıyorum. Ve hey, sonuçta bu hokey, futbol değil. Ben de bu oyunu oynayarak büyüdüm ve zamanında sağa sola atmışlığım var. Tavsiyemi dinleyin - bunu erkenden sisteminizden çıkarın ve sonra onlarla birlikte zemini silin."

Koç soyunma odasından çıkarken birbirimize sırtıyıyorduk. Eminim hepimiz onun mesajını açık ve net bir şekilde aldık.

Görünüşe göre yarınki ma eski moda bir sıra kavgasıyla başlayacak. Ve ben hangi Withermore pisliğiyle yumruklaşmak için sıraya gireceğimi biliyorum.

S Çocuklar maçtan döndüğünde Ömer ve ben Tuck'ın evinin önünde bekliyorduk. Beni gördüğünde koşarak yanıma geldi ve beni öptü.

nefes almak için.

Uzaklaştığında dudaklarımda garip bir gülümseme belirliyor, gözleri bana endişe ile bakıyor. Sadece endişe değil, takdir de. Bana değer veriyormuş gibi, gözünde değerli bir mücevhermişim gibi bakıyor. Her zaman öyle bakıyor ama bu sefer daha keskin ve ani.

"Bu iki maçı sen onun olduğunu fark etmeden atlatabileceğimizi umuyordum..." diyorum.

Tuck'ın çene kasları sadece Ryan'a atıfta bulunmakla bile patlıyor. "En azından suratına bir yumruk indirebildim," diyor sağ elinin eklemlerini ovuşturarak. "Hak ettiği kadar değil ama yine de."

Sığ bir gülümsemeyi zorluyorum. "Sadece onun hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da onu düşünmek. Tamam mı?"

Tuck çenesini eğiyor. "Evet. Konuşacak çok daha iyi şeyler var. Cedar Shade'de en sevmediğimiz umumi tuvaletin hangisi olduğu gibi."

Sebastian, "Kesinlikle Pucelli's'teki" diyerek, sadece Cuma ve Cumartesi günleri sabah dörde kadar açık olduğu ve sarhoş Brumehill öğrencilerine pahalı dilimler sattığı için ayakta kalabilen köhne pizzacıya atıfta bulunuyor.

"Eh," diye düşünür Rhys, "Pucelli'ninki en pis olanı, buna şüphe yok, ama en azından kapısında kilit var. Tall Mike's Bar'ın tuvaleti tek bir tuvaletten ibaret ve kapının kolu bile yok. İşemeye çalışıyorsunuz ve her beş saniyede bir insanlar üzerinize yürüyor."

"Ugh," diye inliyor Summer. "Siz erkekler ve pis banyolarınız."

"Kendinizi suçladığının farkındasınız, değil mi?" Evlerine girerken Tuck kolunu belime doladığında, "Suçlu sizsiniz, değil mi?" diyorum. "Kadınlar banyolarının bu hale gelmesine asla izin vermezler."

Lane, "Aramızdaki temiz insanlar pasaklılar tarafından eziliyor," diyor.

"Neden böyle bir şeyle çağrıldığımı hissediyorum?" Tuck karşılık verir.

Gülerken başımı onun yanına sokuyorum. Tuck'ın kolları etrafımdayken ve beni kendine çekerken eski sevgilimi unutmak çok kolay oluyor.

Yaralandığımı unutmak kolay.

Ve belki çok kolay değil ama en azından mümkün, kendime bu kadar çabuk olmayacağına dair söz verdiğim duyguların çiçek açmasına izin vermeye cesaret etmeye başlamak.

Arenanın atmosferi inanılmaz.

Havada yoğun bir enerji ve beklenti var. İnsanlar dün gece Tuck ve Ryan arasında yaşanan ve ulusal haberlere konu olan kavgadan bahsediyor ve bu gece de aynı şeyin olup olmayacağını merak ediyor.

Pek çok insan kavganın ne hakkında olduğu konusunda spekülasyon yapıyor ve ne zaman bir teoriye kulak misafiri olduğum bir konuşmanın yanından geçsem, bunun sebebinin ben olduğumu bildiğim için yanaklarım yanıyor.

Bu gece buraya gelmemeyi düşündüm. Hem de çok. Ama Ryan'ın verdiğim herhangi bir kararın nedeni olacak kadar iyi olmadığına karar verdim.

Ayrıldığımızdan beri yıllar boyunca Ryan, uzaktan bile olsa kalbimi nasıl idare edeceğimi belirledi. Artık Cumartesi gecemi nasıl geçireceğimi dikte etmesine bile izin vermeyeceğim, her ne kadar burada olsa da.

Belki aptalca ama kazanmış gibi hissediyorum. Ve ne var biliyor musunuz? Ne zaman bir zafer kazandığınızı hissederseniz, bence bunu kutlamak iyi bir şeydir. Aptalca ya da değil.

Summer ve ben yerimize otururken birkaç sıra arkamızdan bir adam "Fuck Withermore!" diye bağılıyor ve bizim bölümdeki herkesin coşkulu tezahüratlarını çekiyor.

Black Bears forması giyen bir grup öğrenci önümüzdeki sırada yerlerini alırken konuşmalarına kulak misafiri oldum.

"Sence McCoy'un geçen maç böyle patlamasına ne sebep oldu?" diye soruyor bir adam. "Bu adam buzda asla kavgaya çıkarmaz."

"Gerçekten," diye cevap veriyor başka bir adam. "Herkes Rhys Callahan'ın çok sinirli olduğunu bilir ama McCoy genelde yumuşak başlıdır."

Sağ taraflarında oturan bir kız, "Falcons oyuncusunun McCoy'un kız arkadaşını çaldığını duydum," diyor.

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. Elbette olan bu değildi, ama rahatlamak için gerçeğe çok yakındı.

Sahne, yüzlerce ya da binlerce insanın önünde, binadaki her çift gözün üzerimde olmasıyla ilgili bir sorunum yok. Bir rolü oynarken yani. Ama sadece kendim olarak, Olivia Lockley olarak ilgi odağı olmak? Bundan nefret ediyorum.

"Tuck McCoy'un kızı mı? Tekil olarak mı?" diye cevap veriyor önümüzdekilerden biri. "Evet, doğru. O heriften üç ders aldım. Onun olduğu pek çok partiye katıldığımı söylemiyorum bile. İnanın bana, bu eyalette tek kız arkadaşı olan son erkek McCoy'dur."

Şimdi bu düğüm boğazımda daha yüksek ve daha sıkı, ağzımda kötü bir tatla birlikte.

Summer'ın elinin kolumu hafifçe sıktığını hissettiğimde omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı dağılıyor.

"Söylentiler komik şeyler, değil mi?" diyor sesinde göz kırpan bir yükselişle.

Kendimi bir kahkaha atmaya zorluyorum. "Doğru. Kesinlikle öyleler."

Umarım bu maçta dükkü dram tekrarlanmaz.

Tuck'a Ryan'ı düşünmek zorunda bile kalmak istemediğimi söyledim, bu yüzden boktan eski sevgilim ne tür hileler yaparsa yapsın, Tuck'ın bu hilelere başvurmayacağını umuyorum. Tuck'a Ryan'ın sözlerine karşı savunulmaya ihtiyacım olmadığını ya da bunu istemediğimi söyledim.

Oyuncular buzda kaymaya başladığında, dramatsız bir oyun umutlarım giderek daha fazla hüsnükuruntu gibi görünmeye başladı. Falcons oyuncularından biri esneme hareketleri yaparken "yanlışlıkla" Sebastian'a çarpıyor ve onu buza yuvarlıyor. Üç Kara Ayı, Rhys'in saldırgan Withermore oyuncusunun peşinden gitmesini engellemek zorunda kalıyor.

Bizim bölümdeki insanlardan, bugün kendi soyunma odalarına giderken arka tarafta takımlar arasında bir çatışma yaşandığına dair konuşmalar duymaya başladım.

Neyse ki en azından Tuck ve Ryan buzda mesafelerini koruyorlar.

Tuck'ın gözleri benimkileri buluyor ve ona bir öpücük konduruyorum. Bunu yaparken çevresel görüşümde bana bakan Ryan'ı fark etmeden edemiyorum; ama bakışlarımın ona doğru kaymasını engellemeyi başardığımda kendimi tebrik ediyorum.

Maçın başlama vakti geldi ve takımlar sıraya girdi. Seyirci coşuyor, oyuncular sahaya çıkarken herkes ayakta. Tuck ve Ryan pak için karşı karşıya gelirken, hakem de yanlarında durup pakı havada tutuyor.

Atmosfer elektrikli, hava neredeyse çatırdıyor. Hakem pakı bırakıyor.

Tuck onu uzaklaştırıyor.

Hokey sopasını düşürüyor. Ryan kendininkini düşürüyor. Buzdaki diğer herkes de aynısını yapar.

Buzda bir arbede patlak verdiğinde arenanın sesi sağır oluyor.

Her oyuncu rakip takımdan bir diğeriyle karşı karşıya geliyor. Darbeler savuruyor, birbirlerine tutunmaya çalışıyor, dik durmak için mücadele ediyorlar. Hudson bile Falcons'ın kalecisiyle kapışmak için kaymaya başladı.

Kalabalıktaki herkes ayağa kalkmış, avazı çıktığı kadar bağıyor.

Tuck ve Ryan pistin tam ortasında birbirlerine yumruk yağdırıyorlar. Ryan'ın bir sağ kroşesi Tuck'ın kaskının yan tarafıyla buluştuğunda nefesim kesiliyor ve koruyucu giysisi kafasından düşüp buza çarpıyor. Ama Tuck bir sonraki vuruştan sıyrılıp Ryan'ın formasını sıkıca kavıyor ve Ryan'ın geri çekildiği, Tuck'ın yumruğu onu bir piston gibi dövmeye devam ederken örtbas etmeye çalıştığı düz yumruklarla ona saldırıyor.

Sonunda hakemler onları ayırıyor. Kalabalık hâlâ antik Roma'daki bir gladyatör dövüşündeki seyirciler gibi kükrüyor. Tuck ceza sırasına doğru kayarken bana doğru dönüyor ve bir öpücük konduruyor.

Herkes fark eder.

Yüzlerce kafanın bana doğru döndüğünü, insanların bana doğru bakarken yanlarındaki kişiye fısıldadıklarını hissediyorum.

İnsanlar ikiyle ikiyi bir araya mı getiriyor? Dün gece Tuck ve Ryan arasındaki kavganın bir kızla ilgili olduğunu duymak ve ardından ikinci kavgalarından hemen sonra Tuck'ın bana bir öpücük verdiğini görmek?

Boynumdaki kızarıklığın yanaklarıma yayılmasını engellemeye çalışıyorum ama yüzümde hissettiğim yanma bunun ne kadar boş olduğunu anlamamı sağlıyor.

Dün geceki kavga zaten medyanın ilgisini çekmişti ve bu maçı başlatan vahşi gösteriden sonra, bunun ulusal spor haberlerine girmesi neredeyse garanti gibi görünüyor. Tıklanma ve görüntülenme için yanıp tutuşan bir gazetecinin kazma aracılığıyla sosyal medya ve konuşmak gerçek hikayeyi bulmak için Withernmore oyuncularına gitmek beni etkiliyor. Ryan'ı unutmak ve hayatıma devam etmek istiyorum. Onu tamamen geçmişte bırakmak istiyorum, ama aniden Ben hayal etmek onunisim ve benimkiler ulusal televizyonda yan yana anıldı. Bu düşünce midem çalkalanıyor.

Günah Kutusu'na doğru kayarken Tuck'ın yüzü gülüyor, sanki az önce benim onurumu korumuş gibi gururlu bir ifade var yüzünde.

Kendimi savunulmuş hissetmiyorum. Utanmış hissediyorum. Hayal kırıklığına uğramış. Hatta belki biraz kızgın.

Pakın bırakılmasından hemen sonra meydana gelen böyle büyük bir takıma karşı takım kavgası önceden planlanmış olmalıydı ve bu Tuck'a artık Ryan'ı düşünmek bile istemediğimi söyledikten sonra oldu.

Maç başladığında dikkatimi oyuna vermeye çalışıyorum ama zorlanıyorum. En azından Brumehill için iyi bir maç oldu, ilk üçlük 2-0 bitti.

Summer ve ben ders aralarında bir şeyler içmeye gittiğimizde, sanki daha fazla göz bana çevrilmiş gibi görünüyor. Ben yanlarından geçerken daha fazla insan birbirlerine fısıldıyor.

İmtiyaz standlarında iki sıra var ve Summer ve ben bizimkinin ortasında, yanımdaki sıradaki bir kızın nefes nefese kaldığını ve "Bu o" dediğini duyuyorum, gözleri açıkça beni işaret ediyordu.

Maçın geri kalanı boyunca midem ağırlaşıyor. Summer beni neşelendirmeye çalışıyor ve dedikoducuları görmezden gelmemi söylüyor ama daha fazla gözün ağırlığını hissettikçe

tüm hikaye ortaya çıkmış gibi hissetmek. Sanırım sosyal medya ve Falcons oyuncularının dün gece Tuck ve Ryan arasındaki kavga hakkında konuşmaya ne kadar istekli olduklarına şaşırmamalıyım.

Gitmek istiyorum ama bu yenilgiyi kabul etmek olurmuş gibi geliyor. Tüm oyun boyunca kalıyorum, ne kadar rahatsız hissedersenem hissedeyim ve zaman ne kadar yavaş geçerse geçsin.

Neyse ki üçüncü periyodun sonlarına doğru Black Bears 6-1 öndeydi ve kalabalık o kadar coşkulu ve Falcon'ları eleştirmekle o kadar ilgiliydi ki insanlar bana daha az dikkat etmeye başladı.

Yine de yorgun ve utanmış hissediyorum. Sadece eve gitmek istiyorum.

Son düdüğü çalıyor ve Black Bears kesin bir galibiyet alıyor. Tüm çocuklar buzun üzerinde kutlama yaparken sevinçten havalara uçuyor, en çok da Tuck.

Mutlu olmasına sevindim. Ama maça yapmasını istemediğim tek şeyi yaparak başladıktan ve tüm maçı bunun sonuçlarıyla uğraşarak geçirdikten sonra, mutlu değilim.

T Soyunma odasındaki coşkulu atmosfere gölge düşüren tek şey patlatacak bir şişe şampanyamızın olmaması.

Hepimiz ezici bir galibiyet için heyecanlıyız, orantısız W, öncesinde Withermore pisliklerine birkaç iyi vuruş yaptığımız gerçeğiyle daha da tatlı hale geldi.

Yakın zamanda bir daha evimize gelip bize saygısızlık yapamayacaklar. Kimse Olivia'ya benim önümde saygısızlık edemeyecek ve bu yanına kâr kalmayacak, kimin evinde oldukları umurumda değil.

Çabucak duş aldık, hala vızıltılıydık ve maç hakkında konuşuyorduk. Attığım iki gol, Ryan'ın gardını yarararak çenesinin tam ortasına indirdiğim yumruk kadar tatlıydı.

Dolabıma döndüğümde telefonumu alıp Olivia'ya bir mesaj gönderiyorum.

Kutlamak için Kaybedenler'de
buluşalım mı?

Giyinirken telefonumu dolabın içindeki metal rafa koyuyorum. Tişörtümü giydikten sonra Olivia'nın cevabını görmek için telefonumu kontrol ediyorum.

OLIVIA

Yorulдум. Evde kalacağım.

Midem bulanıyor. Bu sadece bir kısa mesaj, sadece ekrandaki kelimeler olsa da, bir şeyler ters geliyor. Boynumun hemen dibinde bir şeylerin ters gittiğine dair içimi kemiren bir his var.

Ben Olivia'yı kontrol ederken çocuklara bensiz devam etmelerini söylüyorum. Bana evinin kapısını açtığında, karnımdaki küçük ağırlık büyüyor ve onu aşağı çekiyor.

Bir sorun var, hemen anlıyorum.

Bana söylediği ilk şey "Burada ne yapıyorsun?" oldu. Sinirlerimi rahatlatan bir selamlama değildi.

Yine de yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye ve sesime her zamanki yumuşak tonumu vermeye zorluyorum. "Seni ziyaret etmek neye benziyor?"

Dudakları bir santimetre bile kıpırdamıyor.

Omuz silkiyor ve kenara çekilerek içeri girmem için bana alan açıyor. "Summer, Hudson ve ekiple birlikte dışarıda," diyor.

"Bu gece benim için tezahürat yapmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yoruldu, ha?" Ağzının kenarlarında yukarı doğru herhangi bir hareket ortaya çıkarmak için başka bir başarısızlık.

Aslında, bana tam tersini kazandırıyor. Dudakları aşağı doğru çekiliyor ve kaşları çatılıyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Hayır-" Nefesi bir an durduğunda kelime ağzından yarı yolda çıkmıştı; sonra ağır bir iç çekerek başını salladı. "Bu gece tam olarak yapmamamı istediğim şeyi yaptın."

Kafa karışıklığım alnımı çiziyor. "Ne demek istiyorsun?"

Olivia'nın omuzları çöküyor. "Sana artık Ryan hakkında düşünmek bile istemediğimi söylemiştim. Ama maçın başında yaptığın o numaradan sonra? Herkes bundan bahsediyor. Sen ve Ryan'ın kavgası dün geceden sonra olduğundan daha büyük bir haber oldu ve insanlar

arkasındaki hikayeyi öğrenmek için. Tahmin edin ne oldu? Buldular. Tüm oyun boyunca bana aval aval bakan ve hakkımda fısıldaşan insanlarla uğraşmak zorunda kaldım."

Göğsüm sıkışıyor. "Ne? Ryan ve benim kavga etmemle senin aranda nasıl bir bağlantı kurulabilir ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Takım arkadaşları sosyal medyada bunun hakkında konuşuyor. Birisi Instagram hesabında seninle birlikte yüklediğim fotoğrafa o yorumu bıraktığını fark etti. Sanırım takip etmek için yeterince ekmek kırıntısı vardı. Onu unutmak, kafamda bir gün bile daha fazla yer kaplamasına izin vermemek istiyordum ama şimdi ulusal çapta ilgi gören bir hikayede onunla bağlantılıyım!"

Sesinde yoğun bir hayal kırıklığı var ve dürüst olmak gerekirse bunu anlıyorum. Bunların hiçbirini düşünmedim bile. Düşünebildiğim tek şey, Olivia hakkında saygısızca konuşmaya cüret eden o pisliğin suratına yumruklarımı indirmektir. Yıllarca ona bok gibi davranan pisliğin.

"Kahretsin," diye inleyerek elimi saçlarımda gezdirdim. "Bu saçmalıkla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Olivia bir kez daha derin bir iç çeker. "Onu görmezden gelmeliydin. Ne söylediğinin bir önemi yok."

"Bebeğim, keşke benden yapmamı istediğin her şeyi yapabilsem," diyorum. "Ama senin hakkında onun yaptığı gibi konuşan birini görmezden gelmek? Üzgünüm, bu asla yapamayacağım bir şey. Bana söz verdirsene bile, bozmak zorunda kalacağım tek söz bu."

"Neden?" diye soruyor. "Ne önemi var ki?"

"Neden mi? Çünkü seni seviyorum."

Her şey sessiz ve hareketsizdir. Havadaki moleküllerin hareket ettiğini bile hissetmiyorum. Olivia kılını bile kıpırdatmıyor, ben de öyle. İkimiz de nefes almadan zaman akıp gidiyor.

Bu uzun sessizlik anında, taşıdığımı bile bilmediğim ağır bir yükün omuzlarımdan kayıp gittiğini hissediyorum.

Bu sözleri tamamen anlık olarak, düşünmeden, ağzımdan dökülürken ne söylediğimin tam olarak farkında bile olmadan söylemiş olabilirim. Ama her bir hecesi gerçeklerden başka bir şey değildi.

Olivia'yı seviyorum. Belki bunu ilk kez söylemenin doğru yolu bu değildi ama bunu yaptığım için pişman değilim. Zamanı geri alabilseydim ve bu sözleri geri alabilseydim, almazdım.

"Tuck..." Adımı bir soruymuş gibi söylüyor. "Bana aşık olamazsın."

Kaşlarımla çatıldı. "İlginç bir teorin var Olivia. Sorun şu ki ben öyleyim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, sanki kendini kapatıyor. "Birbirimizi çok az tanıyoruz. Sadece birkaç haftadır birlikteyiz." Bu sözleri bana mı yoksa kendine mi söylediğini anlayamıyorum.

Başımı sallıyorum. "Seninle ilk kez beş ay önce tanıştım Olivia. O andan itibaren başka bir kadını düşünmedim. Her gün sadece seni düşündüm. Bence beş ay aşık olmak için yeterince uzun bir süre."

"Ama bu..."

Sözünü kestim, çünkü sormadan bir saniye daha geçiremeyeceğim bir soru var. "Beni seviyor musun?"

Ağzı açılıyor. Zaman geçtikçe açık kalıyor. Sonra kapanıyor. Bakışlarımla onu tutuyor, gözlerimiz sessizce birbirine bağlanıyor.

Bir gerçek zihnimde bangır bangır bağılıyor: Hayır demedi.

"Seni seviyorum Olivia," diye tekrarlıyorum, çünkü bunu tekrar söylemeyi o kadar çok istiyorum ki. "Seni bunu bilecek kadar uzun zamandır tanıyorum. Ve bu yakın zamanda değişmeyecek."

Olivia bakışlarımı kırıyor, başını aşağıya ve yana çeviriyor. Başını iki yana sallıyor. "Şu anda bu çok fazla. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Göğsüm acıyla sıkışıyor. İlk kez söylediğimde nasıl olacağına dair belirli bir fantezim olduğunu söyleyemem.

Olivia onu sevdiğimi söyledi, ama en azından onun da bana karşılık vermesi gerekirdi.

Yine de derin bir nefes alıyorum ve olumsuz duyguları dışarı itmeye çalışıyorum. Olivia için zor bir gün olduğunu söyleyebilirim. O boktan eski sevgilisini görmek zorunda kalması. Onu unutmasını ve hayatına devam etmesini daha da zorlaştıran bir şey yapıyorum. Sonra yanına geldim ve ona bombayı patlattım.

Uğraşacak çok şey var. Anlıyorum. Eğer boşluğa ihtiyacı varsa, şimdilik ona bunu vereceğim. Ama aramızda ne kadar mesafe olursa olsun, onu sevmeye devam edeceğim.

"Boşluğa ihtiyacın var, tamam," diyorum. "Ama söylediklerimde ciddi olmadığımı düşünme. Bunların ne söylediğimi bilmeden ağzımdan çıkan kelimeler olduğunu düşünme. Seni seviyorum Olivia."

Sonra ona istediği boşluğu veriyorum ve bir dahaki sefere onu gördüğümde benimle aynı şekilde hissettiğini söylemeye hazır olmasını umuyorum.

T Pazar sabahı uyandığım da her şeyin üzerinde bir gerçek dışılık hissi vardı. Yatağım da oturuyordum,

Kendime soruyorum, son kırk sekiz saat gerçekten de hatırladığım şekilde yaşanmış olabilir mi?

Korktuğum şey sonunda oldu: Tuck ve eski sevgilim buzda karşı karşıya geldiler. Büyük bir kavgaya tutuştular. Ertesi gece de tüm takımlarıyla birlikte daha büyük bir kavgaya tutuştular. Tüm kampüs bunun nedenine dair dedikodularla çalkalanmaya başladı, bu da beni ve Ryan'la olan ilişki mi ulusal medyanın ilgisini çeken bir hikayenin tam ortasına yerleştirdi. Sonra Tuck beni sevdiğini söyledi ve ben de ona biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim.

Bir uçurumdan yuvarlanıyormuşum gibi kendimi yastığıma bırakıyorum. İçimden uzun, ağır bir iç çekiş süzülüyor. Sırt üstü yatmış, odamın boş beyaz tavanına bakarken saniyeler geçiyor.

Ne hafta sonuydu ama.

Tuck beni sevdiğini söyledi.

Sözlerinin hatırası içime işliyor. Anında, damarlarımda parlak, sıcak bir his dolaşılıyor. Ama uzun sürmüyor. Hemen yerini korkuya bırakıyor.

Duygu göğsümü kavlıyor, keskin pençeleri kalbime saplanıyor.

Ryan'dan sonra, başka bir adamın beni onun gibi parmağında oynatmasına asla izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim.

Tuck'ın dudaklarından dökülen o üç kelimeyi hatırlıyorum, bal gibi tatlı sesiyle, mavi gözleri benimkileri tutarken, Tuck'ın beni parmaklarının arasına alabileceğini biliyordum. Kalbimi avucunun içinde tutabilirdi. Ona Ryan'a aşık olduğumdan çok daha fazla aşık olabilirdim. Çünkü Tuck eski sevgilimin olduğu ya da olabileceğinden bin kat daha iyi bir adam.

Sonunda kendimi yataktan dışarı attım. Aşağı inip kendime bir fincan kahve hazırlarken kafamda o kadar çok düşünce uçuşuyor ki hiçbirine tutunup etrafıca düşünemiyorum.

Kahve fincanımı oturma odasındaki kanepeye götürüp üzerine oturuyorum. Summer'ın geceyi Hudson'la geçirmesine sevindim, çünkü şu anda herhangi biriyle konuşmaya çalışmadan önce tüm bunları düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Yine de tamamen yalnız değilim. Salsa kanepeye atlıyor ve yanıma kıvrılıyor.

"Günaydın kızım," diyorum avucumu lüks paltosunda gezdirerek. "Hiç bir erkeğin sana olan aşkını, sen buna hazır olmadan çok ama çok önce itiraf ettiği oldu mu?"

Küçük kedi başını bana doğru eğiyor. "Miyav", onun bilge cevabı.

Sırt minderine yaslanıyorum. "Evet. İyi bir noktaya değindin."

Bakışlarım Tuck'ın ben hastayken benimle ilgilendiği zaman oturduğu koltuğa kayıyor.

Göğsüm sıkışıyor. Şu anda Tuck'ı özlediğimi fark ediyorum. Daha dün gece gördüğüm bir adamı özlemek, kendimi ona aşık olmak için çok erken olduğuna ikna etmeye çalışıyorsam iyiye işaret değil.

Çok mu erken?

Tuck'la her şey çok iyi gidiyordu ve bu çok yeniydi. Birlikte harika vakit geçiriyorduk, seksten bahsetmiyorum bile.

O kadar akıl almazdı ki bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmezdim. Neden işler bu kadar kısa sürede bu kadar karmaşıklaşmak zorundaydı?

Bir yanım Tuck'ın bana istediğim alanı vermemesini diliyor.

Bir yanım şu anda kapımı çalmasını, içeri alınmayı talep etmesini, beni tekrar sevdiğini söylemesini, mavi bakışlarını gözlerime dikmesini, onu sevmediğimi söylemem için bana meydan okumasını diliyor.

Bunu yapabilir miydim? Onu sevmediğimi söyleyebilir miyim?

Bu sorunun cevabını bildiğimden oldukça eminim ve bu, midemin şimdiye kadar hissettiğim en büyük, en sıkı endişe düğümüne dönüşmesine neden oluyor.

En son aşık olduğum ya da aşık olduğumu sandığım zamanı düşünüyorum. Ryan'a. Beni nasıl biri haline getirdiğini düşünüyorum: bağımlı, muhtaç, faydalanılması kolay biri. Kendime bir daha asla başka bir adamın beni o kişiye dönüştürmesine izin vermeyeceğime söz verdim.

O zamandan beri bunu bir güç olarak düşündüm, kimsenin dokunmasını engellemek için kalbimin etrafına ördüğüm duvarlar.

Ama belki de gerçek güç, incinme olasılığını kabul etmek ama yine de güvenmeye cesaret edebileceğiniz birine kalbinizi açmaktır.

Kendinizi kalp kırıklığına açın, çünkü ödül, kalbinizi avucunun içinde tutacak ve asla ezmeye cesaret edemeyecek biri, o kadar büyük ki, o kişiyi ararken hissedebileceğiniz tüm acılara veya yapabileceğiniz tüm hatalara değer.

Günün çoğunu dizüstü bilgisayarımda akılsızca videolar izleyerek geçiriyorum. Summer öğleden sonra geri geliyor ve henüz konuşacak havada olmadığını anlıyor. Bu yüzden yanımdaki kanepeye oturuyor ve birlikte gülüşerek akılsız videolar izliyoruz. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu.

O akşam geç saatlerde, Tuck bana mesaj attı.

TUCK

Umarım iyi bir gün geirmişsinizdir. Sebastian bize uzun ve sıkıcı bir Rus filmi izletti. Eminim hoşuna giderdi. Sana mesaj atmadan günü geiremedim. İyi geceler.

Pazartesi günü tüm gün derslerim ve ardından Burlington'daki tiyatroda provam var. Tuck mesaj atıp yemeğ çıkmak isteyip istemediğimi sorduğunda onu geri çevirmek için iyi bir bahanem oluyor.

Tuck'ın bana söyledikleriyle ilgili kafamda hâlâ bir şeyler dönüyor. Sanırım bu konuda nasıl hissettiğimi biliyorum. Sanırım cevabımın ne olacağını biliyorum. Ama biraz daha zamana ihtiyacım var. Ya da belki de cesaretimi toplamak için daha fazla zamana ihtiyacım var.

Salı günü, ikinci sınıfta oturmuş profesörün gelmesini beklerken, aynı sınıfta olan bir kız bana yaklaşıyor.

"Hey," diyor dikkatimi çekerek. Başımı kaldırdığımda onu eğlenmiş bir sırıtışla görüyorum. "Şu adam bunu sana vermemi istedi."

Bana katlanmış bir kağıt parçası uzatıyor ve sonra başını kapıya doğru sallıyor. Omzumun üzerinden baktığımda Tuck'ın orada durduğunu görüyorum. Birkaç gün sonra onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. O dağınık saçları, o mavi okyanuslar gibi gözleri.

Notu açıyorum. Umarım bu kadar yer yeter. Seni hâlâ seviyorum. Mesaj onun özensiz el yazısıyla karalanmış ve sayfanın altına büyük bir kalp çizmiş.

Ona tekrar bakmak için başımı kaldırıyorum ve koridorda yürümeden önce yüzünde kocaman bir sırıtışla bana el sallıyor.

Göğsüm bütün sınıfın sıcaklığıyla titriyor.

Daha sonra, öğleden sonra, Brumehill Brews'da kahve almak için sırada beklerken bir adam yanıma geldi.

"Affedersiniz," dedi. Bana bir şey uzattı. "Dışarıdaki adam içeri gelip bunu size vermemi istedi." Başıyla işaret ettiği yönü takip ederek kafenin cam kapılarına doğru ilerlediğimde, Tuck'ın diğer tarafta durduğunu görüyorum.

Çocuksu bir gülümseme gamzelerini derinlere oyuyordu. kirli sakallı yanakları.

Göğsüm titriyor. Notu açıyorum.

Merak ediyorsan söyleyeyim, bu sabah yazdığım o ilk nottan beri seni sevmekten vazgeçmedim. Hatta seni daha çok seviyorum. Kanıt için aşağıdaki çizime bakın.

Bu zaman Orada vardır üç kalpler çizilmiş aşağıda Mesaj. İlkinin altında bu sabah yazıyor. İkinci kalp daha büyük ve altında şimdi yazıyor. Üçüncüsü daha da büyük ve altında yarın yazıyor.

Bir kahkaha atıp başımı sallarken aynı anda gözlerimden yaşlar süzülüyor. Bu çok aptalca, çok içten, çok tatlı ve çok Tuck.

Sıradaki yerimi bırakarak dışarıya, Tuck'ın durduğu yere doğru yürüyorum, oraya vardığımda ne söyleyeceğimden bile emin değilim.

Onun karşısındayken, gözlerinin parlak mavisine bakarken içimde bir şeyler kıvılcımlanıyor. Üç günden daha kısa bir süre içinde bile onu ne kadar özlediğimi fark ediyorum, o kadar ki göğsümde alıştığım bir ağrı taşıyorum.

"Sonunda bu kadar boşluk yetti mi?" Tuck soruyor, ukala, bilmiş, alaycı ses tonu içimi sıcaklıkla dolduruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Tuck," adını bir uyarı olarak söylüyorum ama ikimiz de bunun bir ısırik olmadığını biliyoruz. Özellikle de ağzımın kenarları yukarı doğru çekildiği için.

"Hey, Olivia," diyor Tuck, sanki bana söylemesi gereken bir şeyi yeni fark etmiş gibi sesinde hızlı, yukarı doğru bir eğim var.

"Ne?"

Bir süre bekler. "Seni seviyorum."

O sırtışıyla bana bakarken mutluluk kanımda dolaşıyor.
"Ben de öyle duydum."

"Söyle."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne dedin?"

Parmağının ucunu çenemin kenarına, kulağımın hemen altına yerleştiriyor. Parmağını çenemin kenarından çeneme doğru hafifçe sürüklerken üzerimde kıvılcımlar uçuşuyor; işaret parmağı ile başparmağı arasında tuttuğu başparmağının ucu alt dudağımın altından geçiyor.

"İstediyini biliyorsun."

Sözlerindeki gerçek içime işliyor ve artık naz bile yapamıyorum.

"Seni seviyorum, Tuck."

Gözleri parlıyor, sanki bu sözleri duymayı beklediğinden daha çok sevmiş gibi. Bu sözleri söylemeyi beklediğimden daha çok sevdiğimi biliyorum. Sonra dudakları dudaklarımaya yapıştı. Ağzının içinde rahatlayarak inliyorum. Onun tadı, onun kokusu, Dudaklarının benimkini okşayan nazık sertliğini... Onu çok özledim ve sadece birkaç gün oldu.

Vücuduna doğru gevşiyorum, sert gövdesine yaslanıyorum, öpüşmemizi daha derine, o kadar derine kaydırıyor ki içinde boğuluyorum, dokunuşunda, kokusunda ve sıcaklığında kayboluyorum ve orada kaybolmaktan mutlu oluyorum.

Tuck'a onu sevdiğimi söylemek zor olmadı. Doğru hissettirdi. Güvende hissettirdi. Ve Tuck kollarını bana sarıp beni kendine çektiğinde, hiçbir şeyin bu kadar doğru, bu kadar güvenli hissettirmediyini fark ediyorum.

Ayrıldığımızda Tuck'ın çarpık sırtışı ve sıcak gözleri bana bakıyor, ikimiz de öpücükten ağır nefes alıyoruz.

"Skandal yaratacak bir teklifim var," diyor. Gözlerinde dans eden muzip parıltı, bu adamda sevdiğim pek çok şeyden sadece biri.

"Anlat," diyorum kıkırdamalar arasında.

"Bir sonraki dersi atlayıp benim evime gitmeye ne dersin?"

"Bu fikri en az seni sevdiğim kadar seviyorum."

Bu sözler onun gözlerinde bir parıltı yaratıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan o eğilip beni kollarına alıyor ve kampüsün öbür ucundaki evine doğru götürüyor, ben deli gibi kıkırdarken o da her iki adımda bir beni öpüyor.

"Seni seviyorum," diyorum daha sonra, Tuck'ın yatağında, başımı onun çıplak göğsüne yaslamış, tamamen tükenmiş ve tatmin olmuş bir halde.

"Ben de seni seviyorum Lockley," diye cevap veriyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

Dudaklarımdan baygın bir iç çekiş dökülüyor. "Bunu duymaktan bıkacağımı hiç sanmıyorum."

Göğsü kahkahalarla gümbürdüyor. "Bunu test edeceğim Lockley. Beni kışkırtma."

Ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Hey, Tuck?" "Evet?"

"Şimdi skandal bir teklifim var." Kaşları zıplıyor. "Kulağa hoş geliyor." "Bir sonraki dersimizi de atlayalım."

Tuck beni sırtüstü çevirip vücuduyla sarınca zevkle ciyaklıyorum.

Günün geri kalanını birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi kanıtlayarak geçiriyoruz.

"T Bu gecikmiş bir durum," diyor Tuck.
"Bunu biraz daha erteleyemeyeceğimize emin misin?"
I

diye soruyorum, sesim sinirden titriyor.

"Kesinlikle, kesinlikle eminim." Patenlerini buzun üzerine koyarak geriye doğru adım atıyor. Ben hâlâ pistin eşiğinde duruyorum, ellerim onun ellerinde.

En son on bir yıl kadar önce paten kaymayı denediğimde, düşmem, dirseğimin derisini yüzmem ve çenemi arkadaşım Cassidy'nin evinin önündeki asfalta çarpmam bir buçuk dakika sürdü.

Atletizme yatkın değilim, tamam mı? Buz pateninin paten kaymaktan ne kadar zor olduğunu bir düşünsene!

"Hadi Lockley," diyor Tuck, sesindeki o kendine özgü alay ve cesaretlendirme karışımıyla. "Her şeyi yapabilirsin, bunu da yapabileceğinden emin olabilirsin."

Derin bir nefes alıyorum ve sağ patenimi buzun üzerine yerleştiriyorum. "Yolu yarıladık," diye ikna ediyor Tuck.

Gözlerimi ona dikiyorum ve o da gülerek başını geriye atıyor. Uzun ve güçlendirici bir nefes daha aldıktan sonra Tuck'ın ellerini daha sıkı sıkıyorum ve sol patenimi buzun üzerine bırakıyorum.

Tuck göz kırparak, "Bacağını kır," diyor.

"Hiç komik değil," diye homurdanıyorum, kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Ancak Tuck'ın buna cevaben attığı kahkaha, bu konuda farklı düşündüğümüzü gösteriyor.

"Sadece dayan," diyor Tuck. Geriye doğru kayıyor ve ben de dizlerimi bükerek beni de kendisiyle birlikte çekerken dengede kalmaya çalışıyorum. "Gördün mü? O kadar da zor değil."

Dizlerimi biraz düzleştiriyorum, bu ince metal bıçakların üzerinde yönümü bulmaya çalışıyorum. Tuck bana bir patenle nasıl itileceğimi ve diğer patenle nasıl ileriye doğru kayacağımı öğretiyor ve çok geçmeden, o geriye doğru kayarken ben ileriye doğru kaymaya başlıyorum, ellerimiz birbirine kenetlenmiş, ikimiz de pistte tek bir paten gibi hareket ediyoruz.

"Kahretsin, Olivia," diyor Tuck, sesi aniden huşu ile ağırlaşıyor. "Gözlerin."

"Gözlerim mi?" diye soruyorum. Göz kırpıyorum. "Ne olmuş onlara?"

Bıçaklarından birini çevirerek onu aniden durduruyor. İleri doğru süzölmeye devam ediyorum, göğsüne doğru. Kollarını etrafıma doluyor ve bana bakıyor, bakışları kapüşonlu ve benimkine sıkıcı.

"İnsan gözünün yeşilin diğer tüm renklerden daha fazla tonunu görebildiğini biliyor muydunuz?" diye soruyor.

"Hayır," diye başımı sallıyorum.

"Bu gerçek bana evrenin bir armağanı gibi geliyor. Gözlerin ne renk olursa olsun, onlara bakmaktan asla bıkmazdım. Ama senin gözlerine her baktığımda, başkalarınınkinden daha fazla renk tonu, daha fazla renk lekesi göreceğim gerçeği, doğru kıza aşık olduğum için kaderin bana göz kırpması gibi geliyor."

Tuck'ın dudakları benimkilere yaklaşıyor ve ben de önümüzde bir ömür boyu sürecektir öpüşmeler olduğunu bilmenin heyecanı ile onu öpüyorum.

EPILOG

TUCK

W Olivia diğer oyuncularla birlikte selam verdiğinde, ayağa kalktım, kendimi boğuk bir şekilde alkışladım, ellerimi o kadar sert çırttım ki avuç içlerim acıdı.

Champlain Tiyatro Topluluğu, Olivia'nın başrolde olduğu Macbeth'in üçüncü gecesini tamamladı.

İlk gece Summer ve Hudson benimle buradaydı. İkinci gece, sadece Summer ve ben. Üçüncü gece, ayakta kalan son adam bendim.

Böyle olacak. Olivia'yı desteklemek için her zaman seyircilerin arasında olacağım. Asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum, ama eğer tek kişilik bir seyirci kitlesinin önünde sahne alırsa, o tek kişi ben olacağım, neyi kaçırdıklarını fark edemeyecek kadar aptal olan herkesi telafi edecek kadar yüksek sesle tezahürat ve alkış yapacağım.

Olivia'nın Burlington'da tıklım tıklım dolu bir tiyatro salonunda hayranlık uyandıran üç performans sergilediğini görmek şu anda tam da ihtiyacım olan parlak noktaydı çünkü geçtiğimiz ay çok zor geçti.

Frozen Four'da finale kaldık. Brumehill Black Bears, Minnesota Monarchs'a karşı. Buzda kayarken kendimizi dünyanın zirvesinde gibi hissediyorduk.

dünya, turnuva boyunca sergilediği baskın performansın ardından kendine son derece güveniyor.

Sonra, ilk periyodun ortasında Lane'e çelme takıldı. Dengesini korumak için sağ bacağını uzattı. Bıçağının ön kısmı mümkün olan en kötü açıyla buza takıldı ve düşerken bacağını kırdı.

Maçın geri kalanını takım kaptanımız olmadan oynamak zorunda kaldık, hastaneye nakledilirken hiçbirimiz onun için endişelenmeyi bırakamadık. 1-4 kaybettik.

Lane için duyduğumuz endişe, tüm sezonu hayalini kurarak geçirdiğimiz, neredeyse başımızın üzerinde taşımayı beklediğimiz şampiyonluğu kaybetmenin yarattığı hayal kırıklığını sanki bu sezonun tek makul sonuymuş gibi bastırdı.

Yine de bu hayal kırıklığı daha sonra geldi.

Lane'in bacağı hala kötü durumda. Önümüzdeki yıl oynayabilmesi söz konusu ve o da bunu pek iyi karşılamıyor.

Bu düşüncelerden sıyrılıyorum. Son zamanlarda zihinsel alanımın çoğunu takım arkadaşım ve en iyi arkadaşlarımdan biri için endişe ve kaygı kapladı, ama şu anda sadece Olivia için tamamen mevcut olmak istiyorum.

Gösteriden sonra onu kuliste bulduğumda, kollarıma alıyorum ve açılış gecesinde yaşadığım tüm heyecan ve gururla dudaklarına kocaman, sert bir öpücük konduruyorum.

"Gerçekten her gece gelecek misin?" Olivia kıkırdarak soruyor.

Arkasına sert ve minnettar bir şaplak atıyorum. "Emin olabilirsin ki öyleyim." Kolumu omuzlarına atıp onu otoparka doğru götürdüğümde gözlerini devirdiğini -ama aynı zamanda kızardığını- biliyorum.

Burlington'a ayrı ayrı gittik. Eve dönerken arabamda ondan ayrı olmak bile berbat, tam arkamda olmasına rağmen.

Keşke şu anda yanımda oturuyor olsaydı da ona yeni bir Taylor Swift konseriyle serenat yapabilseydim. Hatta birlikte yolculuk ettiğimizde bana katılmaya ve benimle birlikte şarkı söylemeye başladı.

Cedar Shade yakınlarında, başkentin ışıklarından uzakta, sık ormanlık yollarda, tepenin zirvesine doğru sürüyorum ve aniden yıldızlarla parlayan gece gökyüzünün en çarpıcı manzarası karşısında nefesim kesiliyor.

Yol kenarındaki duraklar için ormandan oyulmuş geniş bir rıhtıma yanaşmak için dönüş sinyali çalıştırıyorum. Camımı açıp Olivia'ya da kenara çekmesini işaret ediyorum. Tepenin aşağı doğru eğiminin hemen başında duruyoruz. Önümüzde, ağaç örtüsünün üzerinden gece gökyüzünün çarpıcı bir manzarası var.

"Sorun nedir?" İkimiz de sürücü kapısından çıkarken Olivia soruyor.

"Hiçbir şey" diyorum. Elimi yukarı doğru kaldırıp gökyüzünü işaret ediyorum. "Bak. Çok güzel."

Bu gece yılın şu ana kadarki en sıcak gecesi. Hava yumuşak ve ılıman, esinti hafif bir okşayış gibi. Bunu daha da iyi yapan şey, Olivia'nın odamdan aşırıldığı Brumehill Black Bears kapüşonlarımdan birini giymiş olması için havanın hala yeterince soğuk olması.

Sevgilimi bana ait bir şey giyerken görmek asla göğsümü kabartmayacak.

Arabamın önüne dönüyorum ve bana katılması için el sallıyorum. Kaputun üzerine atlıyoruz ve geri kayıyoruz, ön cama yaslanıp yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyoruz.

Kolumun kıvrımına sokuldu.

"Takımyıldızları tespit etmekte hiç iyi oldun mu?" diye sordum.

"Hayır. Büyük Ayı'nın nerede olduğunu bile söyleyemem." "O zaman kendimiz yapalım."

Bacaklarımı açıyorum, o da bacaklarımın arasına yerleşiyor, sırtını göğsüme yaslıyor. Gözlerimiz aynı hizada olacak şekilde eğiliyorum ve elini tutup benimkiyle birlikte kaldırıyorum, böylece yıldızları birlikte izleyebiliyoruz.

"Gördün mü?" Gümüş ışığın iğne uçlarında bir kedinin yarım yamalak dış hatlarını çizerek söylüyorum. "İşte Salsa."

Gülüyor, bana yaslanmışken titreşimi çok iyi hissettiriyor. Elini çeviriyor, böylece narin avucu benimkinin arkasını kavırıyor ve şimdi iz sürme sırası onda.

"Bir de sen varsın," diyor, "kucağına atladığında hapsiriyorsun."

Boştaki kolumu beline doluyorum, gülerken onu kendime doğru çekiyorum. "Bunu yapmak için kaç yıldız gerekti?"

"On yedi," diyor, hiç yoktan bir sayı çıkararak.

Arabamın kaputunda oturup gökyüzüne bakarak, birbirimize sarılarak ve yıldızlarda giderek daha karmaşık ve gülünç şekiller izliyormuş gibi yaparak gülerken ne kadar zaman geçirdiğimizi bilmiyorum.

Olivia artık yıldızları takip ediyormuş gibi bile yapmayan bir zikzak çizerek elimi yönlendiriyor. "Duşta Taylor Swift şarkıları söylerken böyle oluyorsun."

Elini yönlendiriyorum, yıldızlardaki harflerin izini sürüyorum.

Önce M.

O zaman

ben.

Sonra

N.

Sonra

E.

Olivia bana döndü, kaşları çatılmıştı. "Benim mi?"

"Evet," dedim. "Bu sensin. Hayatımızın geri kalanı boyunca her lanet gün."

Dudaklarım onun dudaklarına yapışıyor ve kız arkadaşımı kapüşonumu giyerken, yıldızların aydınlattığı gökyüzünün altında, güzel bir ilkbahar gecesinde yol kenarında arabamın kaputunda otururken öpüyorum.

İşler bundan daha iyi nasıl olabilir bilmiyorum. Ama önümde Olivia ile geçireceğim bir ömür olduğunu bildiğimden, bunu öğreneceğimden eminim.

Tuck ve Olivia'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Aşağıdaki linke tıklayın!

[Haber bültenime kaydolmak ve ÜCRETSİZ Bonus](#)

[Sahne kazanmak için buraya tıklayın!](#)

Umarım siz de Tuck ve Olivia'yı tanımaktan en az benim onları yazarken aldığım kadar keyif almışsınızdır! Hudson ve Summer'ın kitabında onları ve itme-çekme dinamiklerini tanıttığımdan beri, onların hikayesine dişlerimi geçirmek için çok heyecanlıydım ve ortaya çıkan şeye bayıldım! Ekibin geri kalanı için daha fazla kitap yakında geliyor!

Tuck ve Olivia'nın kolej sonrası hayatlarına birkaç yıl sonra göz atan BONUS BÖLÜMÜ okumak için yukarıdaki bağlantıya tıklayın. Her ikisinin de POV'larını ve iki baharatlı sahneyi içeriyor, bu yüzden kaçırmayın!

AYRICA LYSSA LEMIRE TARAFINDAN

Hudson ve Summer'ın hikâyesini henüz okumadınız mı? SIN BIN STORIES'in ilk kitabına göz atın!

[OFFSIDE PLAY: Bir Huysuz Günışığı Hokey Romantizmi](#)

Lyssa'nın ilk hokey romantizm serisi HOT SHOTS'a göz atın!

[İLK SKOR: Zıtların Çekimi Spor Romantizmi](#)

Duygularıma kapılmadan v-kartımı nasıl kaybedebilirim? Asla aşık olamayacağım tek erkeği seçerim.

[TRICK SHOT: Arkadaştan Sevgiliye Bir Spor Romantizmi](#)

Sahte bir nişanlıya ihtiyacım olduğunda, en iyi arkadaşım Abby güvenli bir seçim gibi görünüyor. Ama en iyi arkadaşınızı seviyormuş gibi yapmaktan daha tehlikeli bir şey olmadığını bilmeliydim - rol yapmanın yeterli olmadığını anladıktan sonra.

[ROUGH PLAY: Düşmanlardan Aşıklara Bir Spor Romantizmi](#)

Nefret ettiğim adamı öpmek bir hataydı. Ona aşık olmak bir felaket olacak.

[OWN GOAL: Bir Kardeşin En İyi Arkadaşı Spor Romantizmi](#)

En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinden daha sınır dışı kimse yok ve daha çok istediğim kimse de yok.

[SIN BIN SITUATION: Düşmanlardan Sevgililere Bir Spor Romantizmi](#)

Hokey oyuncularıyla ilgili nefret ettiğim her şey onda var. Ve şimdi o benim yeni oda arkadaşım.

[PENALTI KUTUSU TEKLİFİ: Bir Koçun Kızı Spor Romantizmi](#)

O koçun kızı. Tamamen yasak bölge. Ama onun için her kuralı çiğnerim.

[FAZLA MESAI SKORU: Düşmanlardan Aşıklara Bir Spor Romantizmi](#)

O ukala bir hokey oyuncusu. Ben kitapsever bir patenciyim.

Hayatımızın büyük bölümünde birbirimizden nefret ettik, peki neden az önce onun yatağında uyandım?

Lyssa'nın ilk spor romantizmi serisi Kampüsün Kralları'na göz atın!

[İki Taraftan: Düşmanlardan Aşıklara Bir Spor Romantizmi](#)

Sage Ryker her kızın fantezisidir. Ve benim kabusum.

[Şimdilik Sahte: Sahte Bir İlişki Spor Romantizmi](#)

**Üniversitenin son dönemi için oyun planım basitti: uzak durmak
Noah Brighton'dan. Peki neden onu aileme hayatımın aşkı olarak
tanıtıyorum?**

[Senden Hala Nefret Ediyorum: Düşmanlardan Aşıklara Bir Spor Romantizmi](#)

İki gerçek ve bir yalan oynayalım.

**Knox Delton kalbimi kırdı. Knox Delton'dan varlığımın her zerresiyle nefret
ediyorum. Knox Delton'ı bir daha asla görmek istemiyorum. Yalanı görebiliyor
musun?**

YAZAR HAKKINDA

Lyssa, belki biraz kusurlu, belki biraz kırık dökük, ama birbirlerine tam da uyarak sonsuza dek mutlu bir hayat kuran yakışıklı kahramanları ve cesur kadın kahramanları olan hikâyeler anlatmayı seviyor.

Lyssa ile e-posta yoluyla iletişime geçilebilir:

LyssaLemire@gmail.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.